

Mjesni govor Svete Marije

Erdelji, Suzana

Master's thesis / Diplomski rad

2017

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Pula / Sveučilište Jurja Dobrile u Puli**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:137:906489>

Rights / Prava: [In copyright](#)/[Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2024-07-01**

Repository / Repozitorij:

[Digital Repository Juraj Dobrila University of Pula](#)

SVEUČILIŠTE JURJA DOBRILE U PULI

FILOZOFSKI FAKULTET

ODSJEK ZA KROATISTIKU

SUZANA ERDELJI

MJESNI GOVOR SVETE MARIJE

Diplomski rad

PULA, 2017.

SVEUČILIŠTE JURJA DOBRILE U PULI

FILOZOFSKI FAKULTET

ODSJEK ZA KROATISTIKU

SUZANA ERDELJI

MJESNI GOVOR SVETE MARIJE

Diplomski rad

JMBAG: 0009053338, redoviti student

Studijski smjer: Hrvatski jezik i književnost

Predmet: Dijalektologija hrvatskoga jezika

Znanstveno područje: Humanističke znanosti

Znanstveno polje: Filologija

Znanstvena grana: Kroatistika

Mentorica: dr. sc. Lina Pliško, izv. prof.

Pula, rujan 2017.

IZJAVA

o korištenju autorskog djela

Ja, Suzana Erdelji dajem odobrenje Sveučilištu Jurja Dobrile u Puli, kao nositelju prava iskorištavanja, da se mojim diplomskim radom pod nazivom „Mjesni govor Svete Marije“ koristi na način da gore navedeno autorsko djelo, kao cjeloviti tekst trajno objavi u javnoj internetskoj bazi Sveučilišne knjižnice Sveučilišta Jurja Dobrile u Puli te kopira u javnu internetsku bazu završnih radova Nacionalne i sveučilišne knjižnice (stavljanje na raspolaganje javnosti), sve u skladu sa Zakonom o autorskom pravu i drugim srodnim pravima i dobrom akademskom praksom, a radi promicanja otvorenoga, slobodnoga pristupa znanstvenim informacijama.

Za korištenje autorskog djela na gore navedeni način ne potražujem naknadu.

U Puli, _____

Potpis

IZJAVA O AKADEMSKOJ ČESTITOSTI

Ja, dolje potpisana Suzana Erdelji, kandidat za magistru edukacije hrvatskoga jezika i književnosti, ovime izjavljujem da je ovaj Diplomski rad rezultat isključivo mojega vlastitog rada, da se temelji na mojim istraživanjima te da se oslanja na objavljenu literaturu kao što to pokazuju korištene bilješke i bibliografija. Izjavljujem da nijedan dio Diplomskog rada nije napisan na nedozvoljen način, odnosno da je prepisan iz kojega necitiranog rada, te da ikoji dio rada krši bilo čija autorska prava. Izjavljujem, također, da nijedan dio rada nije iskorišten za koji drugi rad pri bilo kojoj drugoj visokoškolskoj, znanstvenoj ili radnoj ustanovi.

Studentica

U Puli, _____, _____ godine

SADRŽAJ

1. Uvod.....	7
2. Mjesni govor Svete Marije u povijesnom i zemljopisnom kontekstu	10
3. Dosadašnja istraživanja	12
4. Metodologija istraživanja	15
5. Rezultati istraživanja	16
5.1. Fonološke značajke govora Svete Marije.....	16
5.1.1. Vokalizam	16
5.1.2. Ostale vokalske značajke	16
5.1.2.1. Refleks jata	16
5.1.2.2. Refleks poluglasa.....	16
5.1.2.3. Jednak refleks stražnjega nazala i slogotvornoga /.....	17
5.1.2.4. Samoglasnički inventar u naglašenoj poziciji.....	17
5.1.2.5. Umetanje samoglasnika	18
5.1.2.6. Redukcija nenaglašenih samoglasnika	19
5.1.2.7. Promjena <i>aj</i> > <i>ej</i>	19
5.1.3. Akcenatski sustav.....	19
5.1.4. Konsonantizam	22
5.1.5. Ostale konsonantske značajke	22
5.1.5.1. Suglasnik <i>v</i>	22
5.1.5.2. Suglasnik <i>x</i>	24
5.1.5.3. Suglasnik /.....	25
5.1.5.4. Sekundarni skup <i>lj</i>	26
5.1.5.5. Palatalni nazal <i>ń</i>	26
5.1.5.6. Skupovi labijal + <i>j</i>	26
5.1.5.7. Refleks <i>d</i> 'i sekundarno <i>dj</i>	26
5.1.5.8. Refleski <i>*stj</i> i <i>*skj</i>	27
5.1.5.9. Skup <i>tj</i> (< <i>*tǣj</i>).....	27
5.1.5.10. Refleksi <i>*zdj</i> i <i>*zgj</i>	27
5.1.5.11. Refleksi <i>čbr-</i> i <i>čer-</i>	27
5.1.5.12. Refleks palatalnoga <i>r</i>	27
5.1.5.13. Suglasnik <i>j</i>	28
5.1.5.14. Prijelaz <i>m</i> > <i>n</i> i <i>n</i> > <i>m</i>	28
5.1.5.15. Zamjenjivanje suglasnika u suglasničkim skupinama	29

5.1.5.16.	Ispadanje suglasnika u suglasničkim skupinama	29
5.1.5.17.	Sustavno obezvučenje zvučnoga šumnika na dočetu riječi	29
5.1.5.18.	Nepostojanje opreke između č i ć	30
5.1.5.19.	Gubitak fonema	30
5.2.	Morfološke značajke govora Svete Marije	31
5.2.1.	Gubljenje morfološke posebnosti vokativa jednine	31
5.2.2.	Imenice	31
5.2.2.1.	Deklinacija imenica a-vrste	31
5.2.2.2.	Deklinacija imenica e-vrste	34
5.2.2.3.	Deklinacija imenica i-vrste	35
5.2.3.	Pridjevi	37
5.2.4.	Zamjenice	40
5.2.5.	Brojevi	45
5.2.6.	Glagoli	47
5.2.7.	Prilozi	51
5.2.8.	Prijedlozi	53
5.2.9.	Veznici	55
5.2.10.	Uzvici i čestice	56
6.	Zaključak	58
7.	Literatura	60
8.	Prilozi	62
9.	Sažetak	102
10.	Summary	103

1. Uvod

Svaki je jezik sustav, pa tako i hrvatski. On obuhvaća mjesne govore (koji pripadaju narječjima), supstandardne govore (gradske govore i žargone) te hrvatski standardni jezik koji je uređen eksplicitnom normom. Alokalan je te se po njemu ne raspoznaje iz kojega su kraja ljudi, a čije poznavanje omogućuje komunikaciju među govornicima bez obzira na to u kojemu dijelu Hrvatske živjeli, odnosno kojim narječjem, dijalektom i mjesnim govorom govorili. Sve što se može izraziti standardnim jezikom, može se i govorom svakoga pojedinog sela. Dakle, i govor pojedinoga sela ima svoju normu (fonološku, morfološku, leksičku itd.), no ta je norma uzusna (spontana) zato što je nešto uobičajeno, odnosno zato što većina ljudi to tako kaže pa je većina govornika to tako spontano usvojila u djetinjstvu. Takva norma može biti zapisana u dijalektnim rječnicima, gramatikama i sl. Da u mjesnim govorima ima norme, dokaz je što stanovnici nekog mjesta odmah prepoznaju onoga tko ne upotrijebi dobro njihov govor te ga po običaju isprave. Dođete li u Svetu Mariju, stanovnici će vas ispraviti rečenicom *Prí nas se tó ták ne veľí* (*Kod nas se to tako ne kaže*). Većina stanovnika upotrijebi tu poznatu rečenicu želeći upozoriti na to da je njihov govor na neki način drugačiji, specifičan, poseban, bolji pa čak i pravilniji, odnosno nesvjesno upozoravaju na to da i oni imaju pravila (iako spontana) po kojima govore.

Jezike, dakle, krase njihova narječja, dijalekti i mjesni govori, pa se može reći da je hrvatski jezik „raskošan“. Krase ga tri narječja: kajkavsko, štokavsko i čakavsko. S obzirom na to da različitosti postoje unutar istoga narječja, po određenim se kriterijima dijele na dijalekte. Dijalekti pak se sastoje od skupina govora, dok se skupine govora sastoje od mnogobrojnih mjesnih govora. Svako narječje sadrži specifične značajke koje ga razlikuju od drugih dvaju, tzv. alijeteti – razlikovne jezične značajke najvišega ranga, koje su svojstvene jednome narječju kao jezičnome podsustavu unutar istoga jezičnoga sustava i niti jednom drugom, koje su *čista drugost od svih drugih*. No svako narječje ima i značajke koje se međusobno podudaraju s drugim narječjima, tzv. alteriteti – jezične značajke koje mogu pripadati dvama pa i trima narječjima hrvatskoga jezika na njihovoj apstraktnoj razini, ali se ne javljaju u svakoj njihovoj apstraktnoj i konkretnoj sastavnici, koje su *drugost od drugih, ali ne od svih*. (Lukežić, 1998: 14). Tim se značajkama bavi jezična disciplina koja se pojavljuje tek u 19. stoljeću – dijalektologija koja „se, u neodvojivoj vezi s poviješću jezika, bavi istraživanjem, opisivanjem, tumačenjem,

klasificiranjem i rangiranjem jezičnih razlikovnosti među apstraktnim i konkretnim podsustavima istoga jezika.“ (Lukežić, 1998: 12).

Jedno je od bogatstva hrvatskoga jezika i mjesni govor Svete Marije, mjesta koje se nalazi u kajkavskome govornome području. Kajkavština je „jedan od pet osnovnih idioma srednjojužnoslavenskoga dijasistema“ (Lončarić, 1996: 1) te ga se može prepoznati već u prvim zapisima iz dvanaestoga stoljeća. Već od šesnaestoga su stoljeća kajkavskim jezikom pisali brojni književnici, a u osamnaestome se stoljeću javljaju poznata hrvatska književna i jezikoslovna imena poput Jurja Habelića, Ivana Belostenca, Pavla Rittera Vitezovića i mnogih drugih koji su svojim djelima (književnim, gramatičkim i leksičkim) doprinijeli sustavnome proučavanju kajkavskoga jezika. Kajkavsko je narječje najmanje istraženo u odnosu na druga dva (čakavsko i štokavsko), a prva zapažanja o kajkavskome narječju početkom dvadesetoga stoljeća dao je ukrajinci Lukjanenko u svojem djelu „Kajkavskoe narčie“. Jedan od najznačajnijih proučavatelja kajkavštine, Stjepan Ivšić obišao je cjelokupno kajkavsko područje te objavio „Jezik Hrvata kajkavaca“ u kojemu je „prikazana akcentuacijska struktura kajkavskoga dijasistema“ (Lončarić, 1996: 1), a na njezinu je temelju dana prva znanstvena klasifikacija. Lončarić smatra da je to djelo „polazište u proučavanju kajkavskih govora.“ (Lončarić, 1996: 1). Ivšić je utvrdio osnovnu kajkavsku akcentuaciju koju obilježava „pojava unakrsne metatonije kajkavskih osnovnih dugih naglasaka, cirkumfleksa i akuta (...) na sjeveroistoku kajkavskoga područja.“ (Lončarić, 1996: 35). Ivšić je kajkavske govore, s obzirom na naglasak i metatonijski cirkumfleks, najprije podijelio na konzervativne i revolucionarne¹, a prema tome podijeljuje kajkavske govore u četiri skupine: dvije sa starijim naglaskom: I. zagorsko-međimurska i II. donjosutlansko-žumberačka te dvije s mlađim naglaskom: III. turopoljsko-posavska i IV. križevačko-podravsko. (Ivšić, 2012: 42). Zvonimir Junković pak je u djelu „Jezik Antuna Vramca i podrijetlo kajkavskoga dijalekta“ objavio je svoje teze o podrijetlu kajkavštine. Junković se kritički osvrće na Ramoševa istraživanja te odbacuje njegovu tezu da je kajkavština dio slovenskoga jezika. Istaknuti hrvatski jezikoslovac Dalibor Brozović proučavajući podjele Aleksandra Belića i Stjepana Ivšića, ali i nekih glasovnih karakteristika kajkavsko narječje dijeli na šest dijalekata: zagorsko-međimurski, turopoljsko-posavski, križevačko-podravski, prigorski, donjosutlanski i goranski.

¹ Konzervativni su oni koji čuvaju staro mjesto naglasaka (metataksa), a u revolucionarnima se mjesto naglasaka promijenilo (metatonija).

(Lončarić i Celinić, 2010: 84). Mijo Lončarić pak u kajkavsko narječje svrstava petnaest dijalekata: središnjozagorski, samoborski, varaždinsko-ludbreški, međimurski, gornjosutlanski, plješivičko-prigorski, turopoljski, vukomeričko-pokupski, donjolonski (južnomoslavački), sjevernomoslavački, gornjolonski, glogovničko-bilogorski, (virovsko) podravski, goranski (gorskokotarski), donjosutlanski. (Lončarić, 1996: 146). Mjesni govor Svete Marije pripada međimurskome dijalektu kajkavskoga narječja koji se prostire na području Međimurske županije. Taj se dijalekt dijeli na tri podijalekta, a svetomatski govor pripada njegovu donjem podijalektu.

Cilj je ovoga diplomskog rada pod nazivom „Mjesni govor Svete Marije“ istražiti i opisati fonološke i morfološke jezične značajke govora Svete Marije. U radu se donose primjeri iz analiziranoga zvučnog zapisa govora izvornih obavjesnica te Upitnika za terensko istraživanje kajkavskih govora.

2. Mjesni govor Svete Marije u povijesnom i zemljopisnom kontekstu

Međimurska županija smještena je u najsjevernijem dijelu Republike Hrvatske, a omeđena je rijekama Murom i Dravom. Prema popisu stanovništva iz 2011.² Međimurska županija ima 113.803 stanovnika, a podijeljena je na tri grada (Čakovec, Prelog i Mursko Središće) te 22 općine među kojima je i Općina Sveta Marija.

Općina Sveta Marija nalazi se u najistočnijem dijelu Međimurske županije. Budući da se Međimurje dijeli na donje i gornje, Općina Sveta Marija nalazi se u donjem, nizinskom dijelu, a sastoji se od dvaju mjesta, Svete Marije i Donjeg Mihaljevca. Općina se proteže na 23.40 četvornih kilometara, a prema popisu stanovništva iz 2011.³ ima 2.317 stanovnika, od toga Sveta Marija ima 1.594, a Donji Mihaljevec 723. Općina Sveta Marija nalazi se dvanaest kilometara istočno od grada Preloga te 25 kilometara od glavnoga grada Međimurske županije, Čakovca. S istočne strane graniči s općinama Donji Vidovec i Donja Dubrava, dok sa zapadne strane graniči s općinom Prelog, odnosno mjestima Čukovec i Draškovec koje pripadaju toj općini. S južne strane je rijeka Drava koja odvaja mjesto od Podravine, a na sjeveru se nalazi granica s Mađarskom.

Mjesto Sveta Marija u pisanim se povijesnim izvorima iz trinaestoga stoljeća ne spominje, već se prvi put spominje 1467. godine (mađarski popis stanovništva), i to pod imenom Altarec (*Alltarcen*, kajk. *altar* > *oltar*), a 1478. godine spominje se i mjesto Družilovec (*Drusilovecz*) koje se nalazilo pored Altarca. Budući da je u Altarcu bila sagrađena kapela, najvjerojatnije iz petnaestoga stoljeća, u kojoj se nalazila „glasovita čudotvorna Gospina slika (...) jedna od najpoznatijih štovanih slika Majke Božje“ (Francić, 2008: 53) (posvećena svetici Mariji), godine 1638. mjesto se javlja i kao *Szent Maria* (hrv. Sveta Marija). To se ime počinje usporedno upotrijebljivati s imenom Altarec, da bi se ustalilo 1789. godine kada je utemeljena župa. Otada se imena Altarec i Družilovec (koji se pripojio Svetoj Mariji) potpuno gube. Budući da je Međimurje pripadalo Mađarskoj, mjesto je imalo mađarski naziv *Muraiszentmária*, odnosno Sveta Marija na Muri, dok se u dokumentima Zagrebačke nadbiskupije do 1918. godine mjesto zvalo Sveta Marija u Međimurju. Mjesto je u vrijeme jugoslavenske vlasti preimenovano u Marija na Muri, no devedesetih se godina opet vraća ime Sveta Marija.

² Međimurska županija. URL: https://hr.wikipedia.org/wiki/Me%C4%91imurska_%C5%BEupanija (1.7.2017.)

³ Sveta Marija. URL: [https://bs.wikipedia.org/wiki/Sveta_Marija_\(Hrvatska\)](https://bs.wikipedia.org/wiki/Sveta_Marija_(Hrvatska)) (1.7.2017.)

Sveta Marija nalazi se na ravnici donjega Međimurja, a prostire se uz tok rijeke Drave na kojoj se nalazi hidroelektrana Donja Dubrava. Mjesto se danas dijeli na *Gornji kraj, Doljni kraj, Prekmostje, Črna Pešta, Belji Beč* i *Drum*. Gornji i Doljni kraj nekada je dijelilo korito (koje i danas postoji), a nazvano je *Veljki most*. U Gornjemu se kraju nalazi crkva pa se smatra da je taj dio nekada bio Altarec, a Doljni kraj Družilovec. (Usp. Frančić, 2008). Mjesto krasi kasnobarokna crkva Uznesenja Blažene Djevice Marije koja je sagrađena 1782. godine (na mjestu nekadašnje kapelice). Danas mjesto ima 1.594 stanovnika. Etnici se nazivaju *Svetomarščani* i *Svetomarščice*, a pridjev od imena je *svetomarski*. Stanovništvo se nekada bavilo poljoprivredom, ali danas je to sve rijeđe pa većina stanovnika radi u privatnim tvrtkama u okolnim naseljima te gradovima Prelogu i Čakovcu. Sveta Marija jedno je od većih mjesta u Međimurju pa ima poštu, mnogo trgovina, ugostiteljskih objekata, poduzeća i obrta, javnih ustanova (osnovnu školu, vrtić, opća i stomatološka ordinacija, ljekarna), ali i mnoga kulturna i sportska društva te udruge. U svim tim organizacijama mještani rado sudjeluju. Mjesto ima i svoju etnografsku zbirku u kojoj se čuva dio materijalne baštine Svete Marije. Izrada čipke na batiće obnovljena je 1995. godine, a u lipnju 2010. godine osnovana je udruga „Svetomarska čipka“. Te je iste godine svetomarska čipka postala zaštićeno nematerijalno kulturno dobro s oznakom izvornosti, a simbol svetomarske čipke, *batek* s namotanim koncem dio je i svetomarskoga grba. Najčešća muška imena u mjestu su Ivan, Stjepan i Josip, a ženska Marija, Katarina i Ana, dok su najčešća prezimena mještana Mustač, Orehovec, Pongrac, Kvakan, Poljak i Frančić. U odnosu na susjedne govore svetomarski je govor jednak mjesnome govoru Donjega Mihaljevca, a razlikuje se od mjesnih govora Donjega Vidovca i Donje Dubrave po tome što su ti govori specifični po diftonzima (npr. SM *mala* – DV/DD *muola*), zatim ima dosta razlika i u izgovoru (npr. SM *obědovaly smø* (*objedovali smo*) – DD *obedovály smø*; SM *klěncar* – DV *klěncar*) te leksiku (npr. SM *šúđer* (*šljunak*) – DD *prouda*; SM *rúžžity* – DV *rúńity*; SM *vřčók* (*povrtnjak*) – DD *vřčak* (u svetomarskome govoru riječ *vřčak* označava posudu za vodu); SM *fášňak* – DV *fášenk*).

3. Dosadašnja istraživanja

Početak šesnaestoga stoljeća postoje prvi zapisi koji određuju donjomeđimurske i gornjomeđimurske govore. Međutim početkom devetnaestoga stoljeća u Međimurju se već i jasno razlikuju „tri govorna područja (donje, srednje i gornje), što je vidljivo iz Kukuljevićevih zapisa usmenih pjesama i Valjavčevih zapisa usmenih pripovijedaka“ (Zvonar, 2000: 383), a razlike se očituju na fonetskome, fonološkome, morfološkome i leksičkome planu, za razliku od sintaktičkih koje su zanemarive. Početci istraživanja međimurskih govora započinju 1896. godine kada je Vatroslav Oblak napisao prikaz govora Svetoga Martina da bi ga usporedio sa susjednim slovenskim govorima. Godine 1936. Stjepan je Ivšić u svojoj studiji međimurske govore svrstao u prvu skupinu s obzirom na akcentuaciju (uz zagorske, ludbreške i plješivičko-jaskanske).

Duro Blažeka u svojoj knjizi „Međimurski dijalekt: Hrvatski kajkavski govori Međimurja“ podijelio je međimurski dijalekt također na tri osnovne skupine pri čemu su mu temeljni kriteriji za podjelu odnos refleksa jata i poluglasa u nenaglašenoj poziciji te odnos slogotvornoga /i/ stražnjega nazala. (Blažeka, 2008: 12)

Ovim se kriterijima međimurski dijalekt dijeli na tri skupine, donji, srednji i gornji:

a) skupinu donjih poddijalekata čine:

- *preloška* skupina (Čehovec, Donji Kraljevec, Otok, Prelog)
- *goričanska* skupina (Donji Hraščan, Goričan, Hodošan, Palinovec)
- *donjodubavska* skupina (Donja Dubrava, Donji Vidovec, Kotoriba)
- *serdaheljska* skupina (Fičehaz, Kerestur, Mlinarci, Serdahelj)
- *orehovička* skupina (Orehovica, Podbrest, Sveti Križ, Vularija)

Prijelazni govori unutar donjega poddijalekata čine:

– *draškovečka podskupina* – prijelazni govor između preloške i donjodubavske skupine (Cirkovljan, Draškovec, Hemuševac, Oporovec, Čukovec, Donji Mihaljevec, Sveta Marija)

– *Sveti Juraj u Trnju* – prijelazni govor između preloške i goričanske skupine

b) srednju skupinu poddijalekata čine:

– *podturenska* skupina (Dekanovec, Gardinovec, Ivanovec, Novakovec, Podturen, Pribislavec, Štefanec)

– *subotička* skupina (Belica, Domašinec, Držimurec, Mala Subotica, Strelec, Turčišće)

– *čakovečka* skupina (Čakovec, Dunjkovec, Gornji Hrašćan, Gornji Kuršanec, Kuršanec, Mačkovec, Pretetinec, Mihovljan, Novo Selo na Dravi, Novo Selo Rok, Pušćine, Savska Ves, Strahoninec, Šandorovec, Šenkovec, Totovec)

– *lopatinečka* skupina (Brezje, Frkanovec, Gornji Mihaljevec, Lopatinec, Mali Mihaljevec, Merhatovec, Prekopa, Slakovec, Vučetinec, Zasadbreg)

– *vratišinečka* skupina (Ferketinec, Gornji Kraljevec, Krištanovec, Križovec, Miklavec, Selnica, Štrukovec, Vratišinec, Zebanec, Žiškovec)

Prijelazni govori unutar srednjega poddijalekta čine:

– govor Sivice – prijelazni govor između vratišinečke i podturenske skupine

– govor Knezovca – prijelazni govor između lopatinečke i vratišinečke skupine

Prijelazni govor između srednjega i gornjega poddijalekta čine:

– govor Dragoslavca – prijelazni govor između lopatinečke i štrigovske skupine

– macinečka podskupina – prijelazni govori između stanetinečke i čakovečke skupine govora

c) skupinu gornjih poddijalekata čine:

– *svetomartinska* skupina (Donji Koncovčak, Hlapičina, Mursko Središće, Peklenica, Praporčan, Sveti Martin na Muri, Vrhovljan, Žabnik)

– *štrigovska* skupina (Banfi, Grabrovnik, Raskrižje, Robadje, Štrigova, Železna Gora)

– *stanetinečka* skupina (Bogdanovec, Gornja Dubrava, Martinuševec, Preseka, Sveti Urban, Sveti Vrban, Stanetinec, Vugrišinec, Vukanovec) (Blažeka, 2008: 14)

Govor Svete Marije stoga pripada kajkavskome narječju, odnosno međimurskome dijalektu koji je Blažeka svrstao u donji poddijalekt i draškovečku podskupinu. Draškovečka podskupina prijelazna je podskupina između preloške i donjodubravske skupine govora. Draškovečku je podskupinu „podijelio na dva dijela: istočni (Donji

Mihaljevec, Sveta Marija) i zapadni dio (Cirkovljan, Draškovec, Čukovec, Oporovec, Hemuševac)“ (Blažeka, 2008: 99), zbog veće sličnosti preloškoj skupini. U prijelazne karakteristike s donjodubravskom skupinom govora navodi sljedeće značajke:

- a) /s/ palatalizira ispred prednjih samoglasnika (posebice u istočnome dijelu)
- b) većina glagola III. i IV. vrste ima nastavak *-jǫ* u 3. l. mn. (kao u donjodubravskoj skupini), a *-yste* u 2. l. mn. (kao u preloškoj)
- c) čuva se *ń* i u glagolskome prilogu trpnome
- d) refleks *d' > ǰ* (istočni dio), a *d' > ǰ / j* (zapadni dio) (Blažeka, 2008: 99)

Mijo Lončarić u svojoj se knjizi *Kaj – jučer i danas: Ogledi o dijalektologiji i hrvatskoj kajkavštini (s kartom narječja i bibliografijom)* u poglavlju *Istočno Međimurje* bavio govorima istočnoga Međimurja, a to su Donja Dubrava, Kotoriba, Donji Vidovec i Marija na Muri (današnja Sveta Marija). U tome je poglavlju usporedno i ukratko opisao akcenatski sustav, vokalizam, konsonantizam, morfološke značajke te tvorbu antroponima navedenih mjesnih govora.

4. Metodologija istraživanja

a) Cilj istraživanja

Cilj je ovoga istraživanja opisati mjesni govor Svete Marije na fonološkoj i morfološkoj jezičnoj razini.

b) Zadatci istraživanja

Iz postavljenoga cilja proizlaze sljedeći zadatci:

- na temelju dosadašnjih spoznaja o međimurskome dijalektu i mjesnome govoru Svete Marije sastaviti Upitnik za terensko istraživanje
- ispuniti Upitnik za terensko istraživanje mjesnoga govora te snimiti razgovor na različite svakodnevne teme s izvornim govornicima
- transkribirati zvučni zapis razgovora
- na temelju terenskoga istraživanja opisati govor Svete Marije na fonološkoj i morfološkoj jezičnoj razini
- zaključno promatrati jezične osobitosti svetomarskoga govora u kontekstu susjednih govora

c) Obavjesnice

S obavjesnicama Marijom Matjačić (r. 1931.), Katarinom Frančić (r. 1937.), Marijom Pinter (r. 1952.) i Đurđicom Erdelji (r. 1966.) ispunjen je terenski upitnik i sniman razgovor na teme: *Brõņę kurúę v sęly, Čéxára v sęly, Kák pøk vâm sę nęgda kurúza rúžžila?, Kák vâm sę nęgda vēš pról?, Kák sọ býly sváty nęgda?, Mlatílka, Fášńak i Bádńak.*

5. Rezultati istraživanja

5.1. Fonološke značajke govora Svete Marije

5.1.1. Vokalizam

Govori se „unutar jednoga jezika (...) razlikuju po glasovnome sustavu i njihovim svojstvima, a to znači po tome koliko kakvih glasova ima.“ (Zvonar, 1999: 62) Budući da se izgubila opreka po kvaniteti, trebala su se nekako nadoknaditi razlikovna obilježja koja postoje u govorima. Posljedica takva sustava jest povećanje voklanoga sustava, tj. „prefonologizacija fonološkim sredstvima druge vrste“ (Lončarić, 1990: 73) što je rezultiralo dobivenim samoglasničkim sustavom od deset do četrnaest samoglasnika. U međimurskome dijalektu postoji jedan deseteročlani monoftonški inventar u naglašenoj poziciji: i, i̇, u, ʊ, ɛ, o, e, ɔ, ɛ̇ i šest diftonških, dok u nenaglašenoj dva monoftonška, a silabem je i r. Draškovečka podskupina govora, kojoj pripada i svetomarski govor, ima deseteročlani samoglasnički sustav u naglašenoj poziciji: i, i̇, ɛ, e, ɛ̇, u, ʊ, o, ɔ, a te četveročlani u nenaglašenoj poziciji: y, ʊ, e, a. (Blažeka, 2008: 22). U svetomarskome govoru potvrđen je naveden samoglasnički sustav: *Za zójtrək sʊ bīļę: ćúrķę, rěbra pečěna, hládņętina i zdīgany kʊlʊčy z ʊrěhy, z mákʊm y peréc.; Žęņę, sáky dęn kʊja ję kák mʊgla, a kʊja ję preprʊvľala kʊlʊčę sę zvʊla sʊkačľca.*

5.1.2. Ostale vokalske značajke

5.1.2.1. Refleks jata

Refleks je jata u svetomarskome govoru ekavski. U hrvatskome se sustavu jat bilježi posebnim vokalom (ě), no u svetomarskome se govoru može pretpostaviti kao zatvoreno e (ɛ̇) i kao otvoreno (ɛ):

– jat kao zatvoreno e (ɛ̇): *Véter jʊkʊ púšę.; M'ėsec je pún.; Prırʊda je lėpa.; Bėlo plʊtnʊ.* (Upitnik); *A ʊny sʊ rėkľy da ję tú jėdęn lėpy cvět zrʊsęl, da sy ję mlʊdęņęc zábřal jėņʊga jʊkʊ lėpoga cvėta v nívęm cvětńako.; Tʊ vám ję bīļ m'ėsec dni dʊk sę nę sʊ kurúza pʊbrʊla.; Tú sʊ vám sę popėvale starínsķę dʊmʊčę pėsme, a pʊsľę tʊga sʊ mʊžy nėkaj pʊčęly prepovėdaty káj sę dę dʊgʊdilʊ jer ję nę bīļ teļęvızʊra nity rádija.*

– jat kao otvoreno e (ɛ): *Mʊjy mámy ję ták rėkla, sʊ bīļ stárešę sęstrę i púčę:...*

5.1.2.2. Refleks poluglasa

Bitna karakteristika u vokalizmu kajkavskih govora koju je utvrdio Stjepan Ivšić jest jednačenje jata i poluglasa, tzv. prva kajkavska jednadžba ($\epsilon > \epsilon < \text{ə}$). (Lončarić, 1996:

71). Kako Blažeka (2008: 52) navodi, jednačenje jata i poluglasa u naglašenu sustavu jedan je od kriterija za podjelu međimurskoga dijalekta na poddijalekte. Naime u donjemu i srednjemu poddijalektu izjednačeni su pa se na mjestu poluglasa nalazi zatvoreni e-samoglasnici za razliku od gornjega poddijalekta gdje nisu izjednačeni, pa se tamo poluglas ostvaruje kao otvoreni e-samoglasnici. Poluglas se u svetomarskome govoru ostvaruje i kao zatvoreno e (ɛ) i kao otvoreno e (e):

– poluglas kao zatvoreno e (ɛ): *Dén ję lépi.; Sén mọ ję ópal na jóči.* (Upitnik); *Žęņę, sáky dén kója ję kák mógla, a kója ję prepróvłala kólóčę sę zvóla sokačica.*

– poluglas kao otvoreno e (e): *Donésły sọ toga péfca mlódenco, tę jéden ję išł núter k sokačicy.*

5.1.2.3. Jednak refleks stražnjega nazala o i slogotvornoga /

U mjesnome govoru Svete Marije slogotvorno se /izjednačilo sa stražnjim nazalom o što je potvrđeno primjerima iz Upitnika: *Na óbrózo mọ ję sóza.* (Na obrazu mu je suza.); *Bólí mę róka.* (Boli me ruka.); *Désna róka ję jákša ód lęve.* (Desna ruka je jača od lijeve.); *Sóncę sę skrılı za óbláķę.* (Sunce se sakrilo iza oblaka.) Primjer iz oglednoga govora je: *Ję, bórmeš, na róķę, dvę lóty skúpa pak sę tó drúzgaló, málo sím, málo tó.*

5.1.2.4. Samoglasnički inventar u naglašenoj poziciji

U svetomarskome govoru mogu biti naglašeni svi samoglasnici.

Samoglasnik a u naglašenoj poziciji u svetomarskome govoru: *V jútro ráno sọ sę zíšł, zíšły težóky přę gázdy.; Žęņę, gázdarice, sọ klále dómaj kókošy, púřę, ráce, góskę. Sọ máma i jápa né dóly, ję zdrávómárijó zvónilo smọ mórały býty dómaj.; ..., Bába gļivę bróla“.*

Samoglasnik e u svetomarskome se govoru ostvaruje kao otvoreno, zatvoreno i srednje.

– primjeri otvorenoga e: *Móty mámy ję ták rékla, sọ bíļę stárešę sęstre i púčę: „Znóš káj Bóra, jó sęm tí jéno kókoš záklala, ne móra jóťęc znáty káj sęm jó naprójla.; Přiję tjéden dni nek sọ, přiję tjéden dni nek sọ póčęli sváty sọ sę prepróvłaly kólóčy sakójóčky přę mlódenky dómaj.*

– primjeri zatvorenoga e: *Brólo sę cély dén.*

– primjeri srednjega *e*: *Dóšla je jěšen, o jesénske dúge nóčy ké prespáty néje móčy.; Čéxára?; Tó vám je čéxaňe pėrija.*

Samoglasnik *i* u svetomarskome se govoru ostvaruje kao i u štokavskome: *Akó je bilo púnó treblóčy, je bilo prije gótovo, a akó je bilo méně treblóčy, borměš se trėbilo i do pólnóčy.; A dok je bilo gótovo, gázdarica je doněsla na gúnó rákijo domóčó i móšta, a pósle tóga je doněsla zdiganě kolóčě, napúněne, nafilaně, namótaně z orěxy, z mákom i z ružičy.*

Samoglasnik *o* u svetomarskome se govoru ostvaruje kao otvoreno (O), zatvoreno (o) i srednje o:

– primjeri otvorenoga *o* potječe uvijek od *a*: *Foringóšy so vózily kurúzo s kónyma i s krávama.; Je, kó je kák bil i bogóty i síkakvy.; Tó je plěsala mlódenka, pocnehóla i děvęř i zástavnáky.*

– primjeri zatvorenoga *o*: *A pósle pøk se plěsalo za mlódenko jer je mlódenka sy stęgala cípele pø šúdro dok je išla f cirkvo na vjenčáňe.; Mára so doněsly f čášy svėto vódo i gránčico i posvětily so mlódenko i rėkly so: „Ídi čėřka, ídi, děj tí Bók srėčného póta, bódy tám přę drúgy mámy dóbra kak si bila i prí meni.*

– primjeri srednjega *o* ostvaruje se kao i u štokavskome: *On je pítal „káj ví óčėťe?“*

Samoglasnik *u* također se ostvaruje kao u standardnome jeziku: *Tó se núter kurúza púščala.; Tó se zvóla mašina rožžáča za rúžžyty kurúzo.; A dok je bilo gótovo, únda so děčky na čěšěl, borměš, fúčkaly i ígraly káj smø se vúčily nėkaj plěsaty.*

Slogotvorno *r* (*r*) u svetomarskome se govoru izgovara kao i u standardnome jeziku: *So vám, borměš, vzímy lėda třly ak so nė měly vódo káj se vóda zmřzla, úna so múšky nópry išly třt káj so žėňe móglę íty v Dróvo věša přót.; Přvy kój je išěl je mėl pėřca, vělkoga, nakínčėňoga s čėřlėnym, z bėlym, sakójóčkym póntlėkyma.*

5.1.2.5. Umetanje samoglasnika

Umetanje samoglasnika uobičajena je pojava u međimurskim govorima. U mjesnome govoru Svete Marije zabilježen je primjer u riječi *crkva* u kojoj je došlo do umetanja samoglasnika *i*: *I ták je tó spričóvaně přěšlo, dóly so mlódenko i išly so, póworka, f cirkvo na vjenčáňe.; Dóšly so vám s cirkve dímo, úna je bil přę mlódenki óbėd.*

5.1.2.6. Redukcija nenaglašenih samoglasnika

Redukcija samoglasnika uglavnom dolazi u nenaglašenoj poziciji. Do gubljenja dolazi zbog brzoga tempa govora, ali i činjenice „da se sva silina izgovora prenosi na naglašeni slog pa je izgovor nenaglašenih samoglasnika najprije vrlo oslabljen i reduciran, a na kraju i u nekim primjerima dolazi i do otpadanja.“ (Blažeka, 2008: 61). Gubljenje samoglasnika može biti na svakoj poziciji u riječi. Neki su od zabilježenih primjera u svetomarskome govoru su: *Ídęm tám*; *Dójdý sím*. (Upitnik); *Náşý máma né ták*; *Žęnę, sáky dęn kója je kák móglá,...*; *Tí pözóvi púće i nék dójdejo večęř na čęhářo, málo se z děčkima nék zidejo i nék se málo upóznajo*; *I zútra je bílo nazóje ták*.

5.1.2.7. Promjena aj > ej

U međimurskome dijalektu „česta je promjena aj u ej“. (Blažeka, 2008: 67) Blažeka se osvrće na imenicu *jaje* (*jějce*) za koju navodi da je u većem dijelu međimurskoga dijalekta zabilježena razlika koja se ostvaruje kvalitetom naglašenoga samoglasnika. Drži da „u značenju 'rasplodna stanica (ptica i drugih životinja) ovalna oblika, u ljusci' ta imenica u N mn. glasi *jějce* (ili *jějcy* – zbog analogije prema imenicama ž.r. (...), a u značenju „testisa“ *jójca/jójcy*.“ (Blažeka, 2008: 67).

U svetomarskome govoru imenica *jaje* u N jd. glasi *jájce*, no u N mn. može glasiti i *jějce/jějcy* (vrlo rijetko i uglavnom kod starijih) te *jójca/jójcy* bez obzira na to radi li se o rasplodnoj stanici ovalna oblika ptica i drugih životinja ili muških sjemenika. Primjer zabilježen u svetomarskome govoru je: *Bíl je gráx z móščom, sír i jójca kúxana, kó je več káj měl*.

5.1.3. Akcenatski sustav

Kada se govori o prozodijskome sustavu kajkavskoga narječja, Mijo Lončarić (1996: 58) spominje pet sustava, a međimurske govore svrstava u posebnu E skupinu. Razlog tomu je što „noviji razvoj ide u smjeru stanja koje danas nalazimo u Međimurju, tj. prema ukidanju svih prozodijskih opreka osim mjesta siline (...).“ (Lončarić, 1989: 122) Blažeka (2008) drži da na području cijeloga dijalekta nema parova riječi gdje bi kvantiteta bila fonološki relevantna, već se svaki naglašeni samoglasnik u nekoj toničkoj riječi može proizvoljno izgovoriti i kratko i dugo čime se slaže s Lončarićem da je „fonološki relevantno samo mjesto siline (...).“ (Lončarić, 1990: 190). Oba se autora slažu i da u istočnome, donjem Međimurju, osim ukidanja opreke po tonu, dolazi i do ukidanja kvantitete. Prema tome modulacija, dizanje i spuštanje tona, te kvantiteta, duljina i

kraćina sloga, tj. samoglasnika, nemaju značaja na razini fonema i riječi, ali imaju ulogu na rečeničnoj razini. Takav primjer zabilježen je i u govoru Svete Marije: *Mójy mámy je tak rěkla, so bíļe stárěšę sęstrę i púce: „Znõš káj Bõra, jó sem tí jęno kòkõš záklala, ne mõra jõtęc znáty káj sem jó naprõjla.* Blažeka (2008: 17) navodi da dulji izgovor naglašenoga samoglasnika izaziva naprimjer srdžbu, ljutnju, ironiju, suosjećanje, čuđenje, nestrpljivost, što je ovjereno i u svetomarskome govoru: *Žęne, káj, té so bíļe slõbõdne, plęsaļę so do jútra, vrága.* Međutim zato ne može izražavati neutralnost govornika spram osobe kojoj je to upućeno kao što je to kod kratkoga izgovora. Posljedica intenziteta ostvaraja siline na naglašenome slogu jest „slabljenje samoglasnika koji nisu naglašeni“ (Blažeka, 2008: 17), odnosno dolazi do labavosti izgovora ili gubljenja, a primjer zabilježen u svetomarskome govoru je: *Dę so dvõ, dvę snęxę bíļe i té dvõ móžy, jápa, máma, stõry máme, káj jó znóm, tõ t'je, púnõ nás ga bíļõ.*

Mjesto naglasaka može imati i razlikovnu vrijednost u pojedinome obliku riječi čime se ostvaruju različite riječi i njihovi oblici. Blažeka (2008: 19) navodi primjer *Svéta Máryja* (toponim) i *Marija* (Blažena Djevica Marija). U govoru Svete Marije može biti naglašen svaki slog bez obzira na položaj u riječi, npr. *Úna so pøk slámo móžy na kõla namétaly, dvõ moškí.* Iako prema pravilima tonička riječ ima samo jedan naglasak, „neke dulje riječi imaju uz osnovni naglasak još jedan naglasak, manjega intenziteta“ (Blažeka, 2008: 18), a zbog duljine riječi dijele se na dvije izgovorne cjeline. Takva stanja javljaju se i u govoru Svete Marije u:

– u složenicama: *So máma i jápa né dõly, je zdrávomárijõ zvõnilõ smõ mõraļy býty dõmaj.*

– u superlativima: *...nájstárešy član...*

– u prijedlogu *nikad:* *Jápa so, óny so nigdõr né káj jápa díšęl, a máma põ jápõ a-a.*

U nenaglašene oblike riječi spadaju proklitike i enklitike. Nenaglašeni veznici i prijedlozi su samo proklitike, a primjer iz svetomarskoga govora je: *V jútrõ ránõ so sę zíšļ, zíšļy težõky pre gázdy.; I z jábukamy i sírom i, nõ...,* dok i proklitike i enklitike mogu biti:

– kraći oblici nesvršenoga prezenta pomoćnoga glagola *biti* što je potvrđeno u govoru Svete Marije: *Jó sem bíla jõkõ mála únda.; Mójy mámy je tak rěkla, so bíļe stárěšę sęstrę i púce: „Znõš káj Bõra, jó sem tí jęno kòkõš záklala, ne mõra jõtęc znáty káj sem jó naprõjla.*

– svršeni prezent pomoćnoga glagola *biti*, primjer zabilježen u govoru je: *Bom još nekaj povédala.*

– aorist pomoćnoga glagola *biti* koji je u svim licima isti (*by*) što je potvrđeno primjerom iz govora: *Bók ošlobódy, káj by ón bíl kóga si boš tí zéla, ne.*

– enklitike osobnih zamjenica u dativu, a primjer zabilježen u svetomarskome govoru je: *...,Znóš káj Bóra, jó sém tí jénø kókøš záklala,...*

– enklitike osobnih zamjenica u akuzativu, a primjer zabilježen u svetomarskome govoru je: *...drúgač by ga bíla šokačica z młínčáňakøm pø glóvy vúdrila.*

– enklitika povratne zamjenice u dativu što je potvrđeno u govoru Svete Marije: *...unda si sy móglá tóga děčka zéty.*

– u prijedložnim sintagmama s klitičkim oblicima osobnih zamjenica i povratne zamjenice naglasak se prenosi na prijedlog, što je potvrđeno u govoru Svete Marije: *...úna sę išlo pó ne i mlótilø sę z mlatilkø, mašínø, kak kømbáj ję bíl; Pøsę sę išlo ná polę.*

Prenošenje naglaska na prijedloge, navodi Blažeka (2008: 20), javlja se faklutativo:

– u svezama prijedloga i imenice koje nisu enklitike, a u svetomarskome je govoru potvrđen u primjeru: *Ję, tétęc sø díšly møm pøpølnę, a tęca Jóna úna pó néga večér.*

– u svezama prijedloga i imenica u akuzativu pri izricanju kretanja, primjer zabilježen u svetomarskome govoru je: *Pøsę sę išlo ná polę.*

Također prenošenje naglaska na prijedloge u svetomarskome se govoru javlja i stalno, i to:

– u spojevima prijedloga i pokaznih zamjenica: *Vú tem sę išlo négda f cirkvo, aly sí smø išly.; Tø ję bíla vęłka plófta slámę ták káj smø pótly mógly y spáty nó te slámy mi děca.*

– u negacijskim oblicima glagola: *némrøm, némreš, némre, námremo, námreęę, námro/némrejø* (Upitnik).

5.1.4. Konsonantizam

Najveći se broj suglasnika „u međimurskim govorima izgovara kao u hrvatskom standardnom jeziku (...).“ (Zvonar, 1999: 65). Za draškovečku podskupinu, kojoj pripada i svetomarski govor, sljedeći je suglasnički inventar (Blažeka, 2008: 68):

Sonanti: v	m	Šumnici: p	b	f		
l	r	n	t	d		
j	ɫ	ĩ (ń)	c	s	z	
			č	ž	š	ž
			k	g	x	

Mijo Lončarić (1990: 197) pak ne navodi sonant ĩ, već samo ń. U mjesnome govoru Svete Marije potvrđeni su svi suglasnici (osim ĩ): *Cěli děn pōst ję bıl.; Vů tēm sę išlo nęgda f cirkvō, aly sí smō išly.; Ję, mlōdenka ję mōrala priję pōlnōč ōdity ōt svōjy rōditělly k rōditělma dę bōdę snęxa.; Tō sę zvōla mašina rožžāca za rŭžžyty kurŭzō.; Dōšla ję jęšen, o jesěnskę dŭge nōčy kę prespāty nęję mōčy.*

5.1.5. Ostale konsonantske značajke

5.1.5.1. Suglasnik v

Fonem v „u distribuciji može imati osobine i sonanta (ispred suglasnika i iza šumnika) i zvučnog opstruenta sa šumnikom f kao bezvučnim parom“ (Blažeka, 2008: 69). U svetomarskome su govoru zabilježeni sljedeći primjeri: *Pōsļę sō vām zmīslyly nėkvoga, ōvoga, slōžily sō š čāvly pak sę tō nękak na rōkę slōžilo, tō sę zvōlo roščōl, rožžōlyn.; A pōsļę ūnda nęgda sę nėkva mašina stvōrila z jęnim vėlkim kōtōčom.; Tę kōtōč sę vřtel, vřtel; Kāk pōk by sę bily drŭgač nāčily plęsaty i dę by sę bily nęgda zišly.; Ję, tō ję tākof ōbičaj bil,...*

Fonem v izgubio se u mnogim suglasničkim skupinama kao što smo ovjerili u mjesnome govoru Svete Marije:

- a) */vs/ > /os/: *Nēsō sę mōgly sxōžaty kak vę, sę pō sōt; Dōk sę sō rōdbina skŭtyla, bıl vām ję zōjtręk.; Ję, kō ję kāk bıl i bōgōty i sīkakvy; Sāky ję mōral nękaj dāty.; Na sākem križōņō ję bıl plęs.; Tŭ sę zišla sō rōdbina.; Tō vām ję bילו m'ėsec dni dōk sę nę sō kurŭza pōbrōla.; Tō vęč sāky znō kāk tō idę.*

- b) */vk/>/ok/: *vnúk; fčěra*. Kod jedne obavjesnice primjećen je i primjer *unuk* što je tipično za štokavske govore te se tu primjećuje prodor standardnoga jezika u mjesni govor.
- c) /hv/ → /f/: *Fálem bōdy Jězoš Krístoš...; Ná se věķe Bōk je fōle vrēden*.
- d) redukcija /v/ unutar konsonantske skupine s /r/ ili /r̥/ u istome ili sljedećemu slogu. U Upitniku su potvrđeni sljedeći primjeri: *třdō (tvrdo)* i *čětrřek (čtvrťak)*, no redukcija nije zabilježena u primjeru *Sveķřva žíví nad námy*. (*Svekrva živi iznad nas*.)

Fonem *v* reflektira iz staroga skupa **və*-i prijedloga **və*-kada se nalazi ispred zvučnih suglasnika i sonanta. U mjesnome govoru Svete Marije zabilježeni su sljedeći primjeri: *V jútrō ráno sō se zíšl, zíšly težōky přē gázdy...; ...úna sō múšky nópry išly třt káj sō žēņē móglē ity v Drōvo vēša přōt.; F sōbōtō v jútrō ráno, zaróm, sō dōšly bandísty kōjy sō xōdalj pō rōdbiny pozōvat.; V dvě vūre smō išly kōsit žítō.*

U svetomarskome govoru *v* ispred bezvučnih suglasnika dolazi kao [f]: *I dōk se tē vēš opkūxal f kōtlō s pēpēlōm, úna sō ga nēkam pōk děly razmákat, pōk f kōřita i k Drōvi přōt.; Māma sō dōņēsly f čášy svēto vōdō...; Vū tēm se išlo nēgda f cirkvō, aly sí smō išly. Akō pēmō kām f sēlo...*

Fonem *v* ispred *f* i *v* dolazi kao *vo*, a u svetomarskome je govoru zabilježen jedan primjer: *Úna smō pēlajly, vo vené, tú na gmōjno i tú sō dōšly z mlatílkōm i mlōtíly smō.*

Prijedlog **və* ispred *x*, koji se tada gubi, u govoru Svete Marije prelazi u *f*: *Akō je nē dō pōlnōč díšla, úna sō vām děčky dōņēsly kurzínē nūter y xityly sō kurzínē fížo káj bō špōt.*

Fonem *v* u poziciji naglašenoga prijedloga u svetomarskome govoru dolazi kao *vù*: *A vút kōtēl sō vām děly bēlōga vēša opkōxōvat, a pisanōga sō sōřtēraly, pak sō žēņē na rōķē přōlē y na rířlō.; A tō se únda dōvalō vú tō kōřpō štō je káj děl,...* U primjeru prijedloga *vút* (*u taj*) dolazi do spajanja prijedloga *vi* pokazne zamjenice.

Prefiks **və* ispred sonanta i zvučnih suglasnika u svetomarskome govoru daje *v*: *Sō vām, bōřmēš, vzímly lēda třly ak sō nē mēly vōdō káj se vōda zmřzla, úna sō múšky nópry išly třt káj sō žēņē móglē ity v Drōvo vēša přōt.*

Blažeka navodi da u preloškoj skupini i draškovečkoj podskupini „ispred bezvučnih suglasnika u toj poziciji fakultativno može prijeći i u *x*. Kada je *f* u sredini riječi, te dvojnosti nema“ (Blažeka, 2008: 70) što je ovjereno i u govoru Svete Marije: *Kák pòk by sè bíly drúgač náfčily plěsaty i dě by sè bíly nēgda zíšly.*

Blažeka (2008: 71) navodi da prefiks **və* prelazi u *x* ispred *m*: *xmíty*, *xmrěty* te da je u svetomarskome govoru potvrđeno *v* u glagolu *vm'ority*, no Upitnikom za terensko istraživanje potvrđen je glas *x*: *xmórity*.

U kajkavskim je govorima često i protetsko *v*, no s glasom *u*. U svetomarskome su govoru zabilježeni primjeri iz Upitnika: *vúčity*; *vújča*; *vúra* te primjeri iz ovjerenoga govora: *Ták nám je bílo jókò lépo, dòšlo je polnòč ily dēsēt vúr, već kák je bílo, smò sè rezišly.*; *A dok je bílo gòtovo, únda sò děčky na čěšļ, bòrměš, fúčkaļy i igraļy káj smò sè vúčily nēkaj plěsaty.*; „*Jēē dētē drògo, akò náš znòla vēša zgròxnoty káj sè narúda dok ga vúdris, náš mógla snēha bíty.*“; *V dvē vúre smò išly kòsit žítò.*

Glagoli IV. vrste s nastavkom *-avyty*, kako Blažeka (2008: 69) navodi, u cijelome međimurskom dijalektu mogu imati lik *-ajty*. Gubljenjem *v* i dodavanje *j* izbjegava se hijat. Takva se osnova primjećuje u imperativu i glagolskome prilogu radnom u muškome i srednjemu rodu jednine te svim rodovima množine. U svetomarskome je govoru zabilježen primjer glagola *splávyty* (*isprati*): *Věša je trē bílo nēgda znáty opráty, splájty i gròxaty.*

5.1.5.2. Suglasnik *x*

Suglasnik *x* „u donjem se Međimurju ostvaruje svugdje gdje mu je mjesto po etimologiji: *oreh, kruh, muha, gljuhi, sneha, hrast.*“ (Zvonar, 1997: 67) Međutim suglasnik *x* „fakultativno se gubi u svim svezama prijedloga i A mn. zamjenica '*ony*, '*one* i '*ona*“ (Blažeka, 2008: 71) te u takvim situacijama naglasak uvijek prelazi na prijedlog, što se može potvrditi i u svetomarskome govoru: *Úna da sè sp"òsòšilo stájcaj, úna sè išlo pó úe i mlòtilò sè z mlatilkòm, mašínòm, kak kòmbáj je bíl.* Također, glas *x* gubi se u prezentu glagola *htjeti* što je potvrđeno Upitnikom: *óčēm, óčěš, óčē; óčēmò, óčētē, óčò|óčējò.*

Zanimljiva je imenica *orah* (*órex*) za koju Blažeka navodi da je u Svetoj Mariji, Donjem Mihaljevcu i Cirkovljanu naišao na *oref*, „gdje nije jasno je li *x* prešlo u *v*, koje se tada obezvučilo ili je direktno prešlo u *f* imajući u vidu povezanost tih suglasnika u nekim

govorima“ (Blažeka, 2008: 70) donjega poddijalekta. U svetomarskome su govoru potvrđena oba oblika: oblik *óręfi óręx* kod starijih ispitanica (r. 1931. i 1937.), a oblik *óręx* kod mlađih ispitanica (r. 1952. i 1966.). Množinski oblici potvrđeni su i kao *oręxy* i kao *ręxy*: *A pńsę tńga ję dńńsła zdńganę kńlńńę, napńńńę, nafńlanę, namńńtanę z oręxy, z mńkńm i z ruńńńy.*; *Nęńda sń sę ręxy prńńdały,...*; *Ję, i z ręxy, kńj pńk.*

Kod nekih oblika riječi dolazi do proteze, odnosno v prelazi u x, što se može potvrditi i u svetomarskome govoru primjerima *xńpatty (usuditi se)* i *xmręty (umrijeti)*.

5.1.5.3. Suglasnik /

Glas / „u donjem se Međimurju izgovara gdje mu je po etimologiji mjesto, ali se redovito umekšava (palatalizira) ispred samoglasnika e, i, u (...)“ (Zvonar, 1999: 66). Za donje je Međimurje karakteristično da se krajnje / dosljedno čuva u glagolskim priložima radnim muškoga roda jednine, što je potvrđeno i u govoru Svete Marije: *Bńk ńsńńńńdy, kńj by ńń bńl kńga si bńń tń zęla, nę.*; *Kńga ję jńńńc rękel, ńńda si sy mńńla tńga dęńka zęty.*; *Pńvy kńj ję ńńl ję męń pęńca,...*; *ńń ję pńńl „kńj vń ńńńę?“*; *Tń vńm ję bńla jęna kńrpa, a ńf sę nęńak ćńńń ńapńńńl i tńńl i pńńńval nęńķę sakńjńńķę ćńńń pęńńę.*

Preloška i donjodubravaska skupina govora karakteristične su po tome što / može prijeći u / ispred svih samoglasnika, naglašениh i nenaglašениh, a takvo je stanje potvrđeno i u svetomarskome govoru:

- samoglasnika a: *...napńńńę, nafńlanę, namńńtanę z ńńxy, z mńkńm i z ruńńńy.*
- samoglasnika e: *Pńsę pńk vńm sę pńńńalń na zęę.*
- samoglasnika ę: *...jer ję nę bńń televńzora nńy rńńńa.*
- samoglasnika ę: *Tń ję pńńńal mńńńńka, pńńńńńla i dęńę i zństavnńky.*
- samoglasnika ń: *Veńń sę sńkańńca nęńķ zńńńńla,...*
- samoglasnika y: *A dńk ję bńń gńńńń, ńńda sń dęńķy na ćęńń, bńńńń, fńńńalń i ńńalń kńj smń sę vńńńl nęńķ pńńńatń.*; *Kńk pńk by sę bńń drńńķ nńńńńl pńńńatń i dę by sę bńń nęńńda zńńń.*
- samoglasnika ń: *Aķń ję bńń pńńń trebńńńy, ję bńń prńńę gńńńń, a aķń ję bńń męńń trebńńńy, bńńńń sę tręńńń i dń pńńńńy.*

– samoglasnika *u*: *Ūna smø sí jòkø poslúšaly*.

5.1.5.4. Sekundarni skup *lj*

Sekundarni skup *lj* vidljiv je u instrumentalu jednine. Blažeka navodi da se u gornjemu poddijalektu „umeće *y* između *l* i *j* u imenicama koje u N jd. završavaju na sufiks *-je* (...). (Blažeka, 2008: 75). No takav primjer zabilježen je i u svetomarskome govoru, koji pripada donjemu poddijalektu: *Tò nám je bìlo véselyje íty na Pòlnøčkø, nø*. U Upitniku za terensko istraživanje svetomarskoga govora zabilježeni su primjeri I jd. imenica *ulje* i *sol*. Naime u I jd. imenice *ulje* umeće se *y* između *l* i *j*: *òlyjem*, dok u I jd. imenice *sol* postoji dvostrukost: *sołyjòm* i *sołjòm*.

5.1.5.5. Palatalni nazal *ń*

Glas *ń* dosljedno se čuva u govoru Svete Marije, što se može potvrditi primjerima iz Upitnika *Kòń mí je nájdrážeša živótińa*, te primjerima iz oglednoga govora: *Bròńe kurtže v sěly.; ...da sy je mlòdøņec zábral jènøga jòkø lèpøga cvěta v ńívem cvětnako; I ták so ńís únda pústily nùter.; Na fášńak so išle žèņe na zòbavaj*.

5.1.5.6. Skupovi labijal + *j*

Blažeka (2008: 77) navodi da sekundarni skupovi *labijal + j* ostaju nepromijenjeni u zbirnim imenicama i pridjevima na *-jy* (*snopje*, *divjy*), dok se u donjodubravskoj skupini umetnuo samoglasnik *y* između labijalnih suglasnika i rječotvornih morfema *-j-*. Budući da Sveta Marija graniči s Donjom Dubravom i Donjim Vidovcem koji pripadaju donjodubravskoj skupini govora, takvo stanje umetanja samoglasnika *y* vidljivo je i u svetomarskome govoru u primjeru imenice *groblje*: *gròbyje*, a u primjerima *zdravlje* i *grmlje* postoje dvostrukosti: *zdròvyje/zdròvjje* i *gřmyje/gřmjje* (Upitnik).

5.1.5.7. Refleks *d'* i sekundarno *dj*

Praslavensko je *d'* u Međimurju dalo *ž* na istoku, *j* na zapadu, a u središnjem dijelu oba refleksa. Budući da je Sveta Marija jedno od najistočnijih mjesta u Međimurju, refleks staroga *d'* u svetomarskome je govoru dalo *ž*, npr.: *Tò se zvòla mašina rožžáča za rúžžvty kurúzø.; Bìla je večerja, doxòžalo je pòlnøč*.

Blažeka (2008: 78) navodi da se na području cijeloga međimurskoga dijalekta na mjestu *d'* nalazi glas *j* u komparativima pridjeva što se može potvrditi i u svetomarskome govoru u primjerima *mlájša/mlójša* i *slájša/slójša*.

U svim govorima na području Međimurja u prijedlogu *med* zadržava se *d* što je potvrđeno i u svetomarskome govoru: *...,Drôga gôspô sôkačica, tú vám je vól kôj vás bô med nôgę bôl“...; Bíly sô dvô zástavnáky, a med nímy je išel mlódenęc.*

5.1.5.8. Refleksi *stj i *skj

Praslavensko *stj i *skj u međimurskome je dijalektu dalo šč i č. U svetomarskome su govoru zabilježeni sljedeći primjeri: Bil je gráx z môščom, sir i jôjca kúxana, kô je već káj mël.; Tò se nùter kurúza púščala.

5.1.5.9. Skup tj (< *tǝj)

Praslavensko *t'* „primarno je dalo č (...)“ (Zvonar, 1999: 65). Primjeri zabilježeni u svetomarskome govoru su: *Dôšla je jęšen, o jesénske dúge nôcy ké prespáty néje môčy.; ...dô Pępęlnice, je, cęlô nôč, ták je bilô.* No sekundarni je skup *tj* ostao „nepromjenjen u zbirnim imenicama, I jd. imenica I-deklinacije i rednim brojevima.“ (Blažeka, 2008: 79). U svetomarskome je govoru zabilježen primjer rednoga broja tri: *Jęn je bíl na vôzô, je xítal, drúga je ręzala, trętja je xítala na mlatílkô.*

5.1.5.10. Refleksi *zdj i *zgj

Refleksi *zdj i *zgj, navodi Zvonar (1999: 65), u donjem su poddijalektu dali žž, no u srednjemu i gornjemu poddijalektu čuje se i *j*. U svetomarskome je govoru u primjeru imenice *grožde* refleks *zdj ostao nepromijenjen: *grôzdyje*, dok u primjeru imenice *mozak* postoji dvostrukost: *môzak* i *môžžany* (Upitnik).

5.1.5.11. Refleksi čbr- i čer-

Konsonantska starojezična skupina čbr- i čer- dala je u većini govora čr-. U govoru Svete Marije konsonantska skupina čr- zabilježena je u primjeru *čřny* (*crn*). Kod primjera imenice *crv* zabilježena je dvostrukost: *čřfi* *čřf* (uglavnm kod starijih). Primjer pridjeva *crven* zabilježen je kao *čřlęny*, ali i sa samoglasnikom *e* koji se „u tim skupovima (...) javlja fakultativno samo u nenaglašenoj poziciji“ (Blažeka, 2008: 80). Primjer iz svetomarskoga govora s čer- je: *Přvy kôj je išel je mël pęfca, vęlkôga, nakínčęnôga s čerlęnym, z bęlym, sakôjôčkym pôntlękyma.* te primjer iz Upitnika: *čeręvô* (*crijevo*).

5.1.5.12. Refleks palatalnoga r

Sekvencija *rj* kao relikat palatalnoga *r* u mjesnome govoru Svete Marije potvrđena je u imenici *večera*: *Pôsle večerię se išlo na gúnô, trębyt kurúzo, treblôčy sô trębyly.; E vę je*

dôšlo, večérja.; Bila je večérja, doxóžalo je pólnoč. Kod starijih ispitanica potvrđena su oba oblika u imenici *more*: *Mòrę/mòrję je plòvò.;* *Déca se vòļę kòpaty v mòrò/mòrjò.,* dok je kod mlađih obavjesnica zabilježen samo oblik *mòrę* (Upitnik).

Sekvencija se „redovito javlja u pridjevu trpnom glagola IV. vrste koji se tvore morfemom *-en-*, npr. (...) *zaž'orjeny*“ (Blažeka, 2008: 81) te kod „glagola V. Vrste na –*rjaty* u svim oblicima“ (Blažeka, 2008: 81).

Rotacizam u prezentskoj osnovi u svetomarskome govoru dolazi u prezentu glagola *móčy* koji dolazi od *ž* ispred *e*: 1. l. jd. jo *mòręm, nęmręm*; 2. l.jd. ti *mòręš, nęmręš*; 3. l. jd. on *mòrę, nęmrę*; 1. l. mn. mi *mòręmò, nęmręmò* 2. l. mn. vi *mòręte, nęmręte* 3. l. mn. oni *mòrò/mòrjò, nęmrò/nęmrjò.*

5.1.5.13. Suglasnik *j*

U svetomarskome se govoru suglasnik *j* gubi u imperativnim oblicima (2. l. jd. i mn.), npr.: 2. l. jd. *skrí se (sarij se); pokrí se (pokrij se); xmi se (umij se)* te u 2. l. mn. *skríte se, pokríte se, xmitę se.* Sonant *j* „često se javlja i kao navezak u priloga“ (Blažeka, 2008: 82) što se može potvrditi i u svetomarskome govoru u primjerima: *I tò smò kómaj čakaly, tóga Bòžiča, dok bò Bòžič.;* *...smò tú dómaj jęly...* U međimurskome je dijalektu, navodi Blažeka (2008: 82), česta pojava dodavanja *j* iza samoglasnika u otvorenome slogu, kao npr. *špájsen (zabavan).* U govoru Svete Marije dodavanje suglasnika *j* iza samoglasnika zabilježeno je u primjeru: *Nò i bíča, se tò káj je gójt spręga bila...*

Suglasnik *j* često se javlja kao proteza u riječima ispred samoglasnika *a, e* i *o*. Blažeka (2008: 83) navodi da je protetsko *j* tipična „istočna osobina“. Takvih primjera u svetomarskome govoru ima mnogo. Ispred samoglasnika *o* zabilježeni su primjeri: *jókò* (Upitnik); *Jótec je nę dól.;* *Kóga je jótec rękęl, unda si sy móglá tóga děčka zęty.;* *Dóšel je prímeš kapitón i šęre kapitón, óny sò pózvaly jóca i máter...* Ispred samoglasnika *a* zabilježeni su primjeri: *Pózvaly sò xíznóga jápeka i mámicò...;* *Nášy tęca Jóna óbaveznò, tétéč pógótovò.;* *Jápa sò, óny sò nígdòr nę káj jápa dišel, a máma pò jápo a-a.* Ispred samoglasnika *e* zabilježen je primjer: *jęmbręlò (kišobran)*

5.1.5.14. Prijelaz $m > n$ i $n > m$

Promjena karakteristična za čakavsko narječje, prijelaz $m > n$ na dočetu riječi, u međimurskome se dijalektu rijetko događa. No u svetomarskome je govoru potvrđen

prijelaz $n > m$ u primjerima: *F sobótò v jútřò ráno, zaróm, so dòšly bandísty kòjy so xòdaly pò ròdbiny pòzòvat.; ...Fálem bòdy Jézòš Krístoš...*

5.1.5.15. Zamjenjivanje suglasnika u suglasničkim skupinama

U svetomarskome je govoru česta pojava zamjenjivanja suglasnika u suglasničkim skupinama. U mjesnome govoru Svete Marije ovjereni su sljedeći primjeri:

– $hv > f$: *...Fálem bòdy Jézòš Krístoš...; ...Ná se vèkè Bòk je fòle vrèden...*

– $xt > ft$: *Tò je bila vèlka plòfta slámè tak káj smò pòtly mògly y spáty nò tè slámy mí d'èca.*

– $xt > št$: *Bandísty so ígraly pèsmè kòje so sy lúdy vèč pòžèly i kákve je štò štél.*

– $kr > xr$: *...tèpkè xrúške so bìle...*

5.1.5.16. Ispadanje suglasnika u suglasničkim skupinama

U govoru Svete Marije često je i ispadanje suglasnika u suglasničkim skupinama. Neki od zabilježenih primjera u svetomarskome govoru su:

– $mn > n$: *A dòk je bìlo gòtovo, gázdarica je dònèsla na gúnò rákijò domòčò i mòšta.; Pòslè večèrje se íšlo na gúnò, trèbyt kurúzo, treblòčy so trèbyly.*

– $dn > n$: *Únda so ga dèly v jén vèlky kòtèl káj se tè pèpèl kúxal.; Jén je bìl na vòzo,...
...mí smò sí víknoly „s'òbono“,...*

– $jn > j$: *...kak kombáj je bìl.*

– $nd > n$: *Úna tò sè se preprájlo, úna se íšlo jèst.*

– $tk > k$: *Je, kò je kák bìl i bògòty i síkakvy.*

– $tvr > tr$: *třdò, četřtèk*

– $gd > d$: *...káj se dè dògòdilò...; Káj tí míslyš dè smò se mí upòznaè, škòmač je tò nègda bìlo.*

5.1.5.17. Sustavno obezvučenje zvučnoga šumnika na dočetu riječi

U kajkavskim je dijalektima uobičajeno sustavno obezvučenje zvučnoga šumnika na dočetu riječi pred stankom. Svetomarski govor obiluje takvim riječima, a zabilježeni

primjeri su: *Vrók tí ně da míra*; *Mrás je překril lívadŏ*; *Tŏ káj je rěkel je lóš*. (Upitnik); *Bŏk ōslŏbŏdy, káj by ōn býl kŏga si boš tí zěla, ně*; *...děj tí Bŏk srěčnŏga pŏta*,...; *Kě bi se vrók věč tŏ se zmíslil*; *Sněk je býl vělky*,...; *Ūna pŏk je mlŏdenka plěsala, ūna smŏ sí na rět išly z mlŏdenkŏm plěsat*.

5.1.5.18. Nepostojanje opreke između č i ć

Jedna od najvažnijih značajki kajkavskoga narječja jest nepostojanje opreke između glasova č i ć. Glas č „izgovara se jednako u čitavom Međimurju, ali je nešto slabiji od standardnog č i nešto jači od ć.“ (Zvonar, 1997: 66). Primjeri glasa č u svetomarskome govoru su: *Za zŏjtrěk sŏ býle: čúrke, rěbra pečěna, hládneŭtina i zdígany kolŏčy z ōrěhy, z mákŏm y peréc*. *Je, tŏ je tákof ōbičaj býl, i rěkel je „Drŏga gŏspŏ sokačica, tú vám je vŏl kŏj vás bŏ med nŏge bŏl“*, i *mŏral je bŭže poběcy vún, drŭgač by ga býla sokačica z mlínčanakŏm pŏ glŏvy vŭdrila. I tŏ smŏ kŏmaj čakaly, tŏga Božiča, dŏk bŏ Bŏžič. Ūna se gŏry děl stŏlínak, něgda ōny domŏčy sŏ býly, starínsky, káj se tkálo, i tŏ ōd domŏčega plŏtna*.

5.1.5.19. Gubitak fonema

Gubitak fonema u mjesnome govoru Svete Marije vidljiv je u prezentskim oblicima glagola *htjeti* (*bŏm, bŏš, bŏ, bŏmŏ, bŏtę, bŏdŏ*) i njihovim negacijskim oblicima (*nám, náš, ná, námŏ, náte, nádŏ*), a primjeri zabilježeni u govoru su: *Bŏm još někaj pŏvėdala*; *Ták sŏ jápek i mámica rėkli: „Jeę dėtę drŏgo, akŏ náš znŏla vėša zgrŏxnoty káj se narŭda dŏk ga vŭdriš, náš mŏgla snėha býty.“*; *Ūna sŏ išla, dŏbrŏ hŏmŏ málo, sláma káj se nėsła, dŏvėčera tŏ se přepřŏvŭlŏ...*; te primjeru glagola *pojti*: *Akŏ pémŏ kám f sėlo, ně, a i ně samŏ pŭce, i žėne*.

Ispadanje fonema u svetomarskome je govoru potvrđeno i u kontrakciji priloga *ovakvo-onavko*: *...a ně kak vē kŏmpŏty vákvi-nákvi, něgo kák je ōno býlo*. te u prilogu *uvijek*: *Jápica sŏ nášy, akŏ sŏ jápy nášy, sŏ išly věk ōbedvŏ skŭp na zŏbavŏ*.

Upitno-odnosne zamjenice *kŏjy* i *čŭjy* mogu imati kontrahirane oblike što je potvrđeno i u svetomarskome govoru: *Kě bi se vrók věč tŏ se zmíslil*; *Ūna smŏ se tŏ najėly, ūna ké sŏ otŏ, dėklíčę sŏ išle pŏpėvat*. U „Svetoj Mariji potvrđena je kontrahirana posvojna zamjenica *tv'ŏj* i povratno-posvojna zamjenica *sv'ŏj* u A jd. ž. r.: *tv'ŏ, sv'ŏ*“ (Blažeka, 2008: 98) te su česti i kraći oblici posvojnih zamjenica, npr. *mŏjega – méga, nězyn – něny, svŏjega – svėga*.

5.2. Morfološke značajke govora Svete Marije

5.2.1. Gubljenje morfološke posebnosti vokativa jednine

U kajkavskome je narječju zanimljivo to što dolazi do gubljenja morfološke posebnosti vokativa jednine, odnosno dolazi do izjednačenja s nominativom. No izuzetak su „pojedini antroponimijski oblici, npr. N *J'ona*, V *J'anŕ*“ (Frančić, 202: 45). Neki od zabilježenih primjera u svetomarskome govoru su: *Ívan, ópry vrŕta!*; *Sŕsed, dŕjdy na ŕbed*.

5.2.2. Imenice

Imenice su promjenjiva vrsta riječi kojima „imenujemo pojave vanjskoga svijeta i našega unutrašnjeg doživljavanja.“ (Barić i dr., 1997: 66) Postoje tri vrste deklinacija, a kriterij je G jd. To su a-deklinacija prema kojoj se dekliniraju imenice muškoga roda na suglasnik, imenice muškoga roda na *-yŕi -ŕ* te imenice srednjega roda, zatim e-deklinacija prema kojoj se dekliniraju imenice ženskoga roda na *-a* te imenice muškoga roda na *-a* te i-deklinacija prema kojoj se dekliniraju imenice ženskoga roda koje završavaju na *-ŕ*.

5.2.2.1. Deklinacija imenica a-vrste

a) Muški rod

Imenice muškoga roda a-vrste završavaju na konsonat, a nastavci su sljedeći:

	jd.	mn.
N	-ŕ	-y
G	-a	-of, -y
D	-ŕ	-em, -om
A	=G/N	-e
V	=N	-y
L	-o	-y, -ima
I	-om	-y, -my, -ima

Primjeri iz svetomarskoga govora:

N jd.: *Bil je grax z móščom, sír i jójca kúxana, kó je več káj mël; Jótec je né dól; Té kótoč se vřtel, vřtel, vřtel.*

G jd.: *Vám je né bilo sópona baš prëveč, níty finoga próxa.*

D jd.: *Dóněsly so tóga péfca mlódenço, té jéden je išel nùter k šokačicy.*

A jd.: *A vút kótel so vám děly běloga véša opkoxóvat,...*

L jd.: *Jén je bil na vózo...; Dělo se sé žito se ná stol, i čak i p'énézy dróbný.*

I jd.: *A póslę únda négda se nékva mašina stvóрила z jénim véłkim kotočom.*

N mn.: *V jútrę ráno so se zišl, zišly težoky pre gázdy; Foringóšy so vóziły kurúzo s kónyma i s krávama; Úna so pok slámę móžy na kóla namétały, dvó moški.*

G mn.: *Akó je bilę púnę treblóčy, je bilę priję gótovo, a akó je bilę ménę treblóčy, bórměš se trébilę i dę pólnóčy; u Upitniku su zabilježeni primjeri: pét sósedof / sósedy, sędem dečókof / déčky*

A mn. *...a nékoję so išę pę móže, kaj so dišly sómy...*

V mn.: *Dóšla je ješęn, o jesénskę dúge nóčy ké prespáty néję móčy.*

L mn.: *Ję, mlódenka je mórala priję pólnoč odity ot svóję rodítely k rodítelima dę bode snęxa.*

I mn.: *Nékoję so išę z móžmy móm od dóma,...; Ję, i z réxy, káj pok; Foringóšy so vóziły kurúzo s kónyma i s krávama; ...z oréxy, z mákom i z ružičy.*

Iz navedenih primjera može se zaključiti da je N jd. imenica muškoga roda a-vrste jednak kao i u standardnome jeziku. Kao što je već navedeno, vokativ je izjednačen s nominativom. Kod imenica muškoga roda dolazi do nominativno-akuzativne neutralizacije i kada označavaju neživo: *Děl je nóža na stól. – Néma nóža na stólę; Dóněsi mí škrlóka. – Kúpil tí bóm škrlóka. (Upitnik). Dativ množine svojim nastavcima -em/-om ne odstupa od standarda. U množinskim oblicima očuvana je kratka (neproširena) osnova: *Kúpily smę vóle. (Kupili smo volove); Gledím gólobę. (Gledam golubove); Iščem póže. (Tražim puževe); Zábil sam góle. (Zabio sam golove).* U G mn. sačuvan je i*

staroslavenski nastavak *-ov (> -of)* „u iskazima gdje prevladava neko modalno značenje (ljutnja, podrugljivost, ironija).“ (Blažeka, 2008: 110).

U primjerima svetomarskoga govora zabilježena je imenica *mōš (muž)* koja u I mn. daje nastavak *-my (z mōžmy)* s naglaskom na prvome slogu. Blažeka (2008) u svojim primjerima navodi naglasak samo na zadnjemu slogu.

b) Srednji rod

U donjomeđimurskim govorima imenice srednjega roda završavaju na *-o* i *-e*. Iznimka je samo imenica *doba*.

	jd.	mn.
N	-o, -e	-a
G	-a	-ø, -y, -e, -a
D	-y, -o	-am, -yma
A	=N	=N
V	=N	=N
L	-i, -y, -o	-y, -aj, -yma. -amy
I	-om, -em	-y, -yma, -amy

Primjeri imenica srednjega roda a-vrste iz svetomarskoga govora su:

N jd.: *Kōkōšino méso je bílo.*

A jd.: „*Nó to mlódo léto, zdrávy, vešély, tústy, dēbély..“; V dvé vúre smō íšly kōsit žito.*

L jd.: *Pōsļe večērjē sē íšlo na guno, trēbyt kurúzo, treblōčy sō trēbyly.; Bandisty sō ígraļy pō cēļem sely...*

G mn.: *Tō vām je čēxaņē perija.; Nás vām ga bílo jōkō pūno déce...; u Upitniku su potvrđeni primjeri: pét sél/ pét sely*

A mn.: *Pòšlę pòk vóm sę plęsalò na zęłę.; ...pòk f kòríta i k Dròvi pròt.*

Nominativ jednine čuva razliku nekadašnjih tvrdih i mekih deklinacija što nam potvrđuju primjeri iz svetomarskoga govora poput *pòłę, gúnò, pěrję, kòrito*, kao i instrumental jednine. Akuzativ i vokativ izjednačeni su s nominativom. Vidljiv je i sinkretizam DLI mn. (-*y*ma).

5.2.2.2. Deklinacija imenica e-vrste

U e-deklinaciju spadaju imenice ženskoga roda te imenice muškoga roda koje završavaju na -*a*. Imenice muškoga roda koje završavaju na -*a* rijetke su i u hrvatskome jeziku, pa tako i u svetomarskome govoru, a zabilježene su dvije takve imenice (*jápa* i *gázda*) te se sklanjaju kao i imenice ženskoga roda: *Sò máma i jápa nę dólj,...; Jápa sò, óny sò nígdòr nę káj jápa díšł, a máma pò jápò a-a.; V jútrò ránò sò sę zíšł, zíšły težòky prę gázdy.*

Imenice ženskoga roda u jednini sklanjaju se kao i imenice u standardnome jeziku. Iznimka je vokativ koji je jednak nominativu. Dativ i lokativ jednine su izjednačeni nastavkom -*y* te se u nekim imenicama (npr. *ròka, nóga, snęxa*) ne provodi sibilizacija. Instrumental jednine završava na -*om*. U imenica u N mn. češći je nastavak -*e*. U G mn. potvrđeni su i nulti nastavak i nastavak -*y*. U DLI mn. vlada djelomični sinkretizam (-*amy*) „jer u I mn. nije moguć gramatički morfem iz dativa -*om*.“ (Blažeka, 2008: 123). No u svetomarskome je govoru potvrđen i nastavak -*em* (*s púcem*).

	jd.	mn.
N	-a	-e, -y
G	-e	-ø, -y
D	-y	-am, -om, -amy
A	-o	-e
V	=N	-e
L	-y	-aj, -amy, -ama
I	-om	-aj, -amy, -ama, -em

Zabilježeni primjeri iz svetomarskoga govora su:

N jd.: *Večēr sę dōšļo dímŋ, gázdarica ję nękaj skúxala.*

G jd.: *Dōšļy sŋ dŋ mlŋdenkinę xízę.*

D jd.: *Mŋjy mámy ję ták rękla,...*

A jd.: *...pak sŋ žęnę na rŋke prŋļę y na ríflŋ.*

V jd.: *Znŋš káj Bŋra, jŋ sęm tí jęņŋ kŋkŋš záklala,...*

L jd.: *...bíļę sŋ dvę snęxę prę xízŋ.*

I jd.: *...úna sę íšļŋ pŋ né i mlŋtilŋ sę z mlatílkŋm, mašínŋm, kak kŋmbáj ję bíl.*

N mn.: *Žęnę, gázdarice, sŋ kláļę dŋmaj kŋkŋšy, pŋrę, ráce, gŋskę.*

G mn.: *pét žén/pét žęny*

D mn.: *...máļŋ krávicam....*

A mn.: *Tí pŋzŋvi pŋuce...; ...pŋpęval nękvę sakŋjŋčkę čŋdnę pęsme.*

L mn.: *Na fášņak sŋ íšļę žęnę na zŋbavaj.*

I mn.: *S tíkvŋm, jábukamy, siręnem, tŋ, tŋ sę, s tęm sę pęklo nęgda, ję.; Tŋ sŋ sę mŋgļŋ nękvŋ děčky s pŋcem zítŋ, ję bíla kmíca.*

Pluralia tantum: *Čexára?*

5.2.2.3. Deklinacija imanica i-vrste

Prema i-deklinaciji sklanjaju se imenice ženskoga roda koje završavaju na -ŋ nastavačni morfem. Imenice se sklanjaju slično kao i u standardnome jeziku. S obzirom na standard razlika je u instrumentalu jednine (-jŋm) te u dativu množine (-em). U deklinaciji je vidljiv sinkretizam DLI mn. -yma.

jd.

mn.

N	-ø	-y
G	-y	-y
D	-y	-yma
A	-ø	-y
V	-ø	-y
L	-y	-y, -yma, -ej
I	-jom, -jo, -y	-y, -yma, -jomy, -my

N jd.: *Dóšla je jésen, o jesénske dúge nóčy ké prespáty néje móčy.; Tò vám je bila jédna mála stvor slóžena káj je bílo lězy rúžžity.*

A jd.: *Znóš káj Bóra, jó šem tí jěno kókoš záklala...*

V mn.: *...o jesénske dúge nóčy ké prespáty néje móčy.*

A mn.: *Žěņe, gázdarice, sò kláļe dómaj kókošy...*

Imenica *kíi* zadržala je proširenu staru konsonantsku *er*-osnovu. U svetomarskome su govoru u sklonidbi imenice *kíi* mogući sljedeći oblici :

N jd. <i>čer/čerka</i>	mn. <i>čery/čerke</i>
G jd. <i>čery/čerke</i>	mn. <i>čery/čerke</i>
D jd. <i>čery/čerky</i>	mn. <i>čeryma/čerka</i>
A jd. <i>čer/čerka</i>	mn. <i>čery/čerke</i>
V jd. <i>čer/čerka</i>	mn. <i>čery/čerke</i>
L jd. <i>čery/čerky</i>	mn. <i>čeryma/čerka</i>
I jd. <i>čery/čerjom/čerkom</i>	mn. <i>čeryma/čerjomy/čerka</i>

U govoru je zabilježen sljedeći oblik : *...Ídi čerka, ídi...*

5.2.3. Pridjevi

Pridjevi pripadaju promjenjivoj vrsti riječi „kojima se izriču svojstav predmeta i pojava, označenih drugim vrstama riječi, i odnosi među njima.“ (Barić i dr., 1997: 176).

a) Određeni i neodređeni vid pridjeva

U većemu dijelu kajkavskoga narječja nema razlika u značenju određenih i neodređenih pridjeva, pa prema tome i u „međimurskim kajkavskim govorima većina pridjeva (...) dolazi samo u određenom obliku“ (Bartolić, 1971: 115) čime se slaže i Blažeka (2008). Primjeri zabilježeni u svetomarskome govoru su: *Ję, kô ję kák bıl i bogóty i sikakvy.; A óny sô rękly da ję tú jęđen lépy cvět zróšęl..* Do narušavanja posebne službe određenoga i neodređenoga vida pridjeva u većemu dijelu kajkavskoga narječja došlo je osobito u atributnoj službi, dok se u predikativnoj razlika bolje čuva, a u neutralizaciji prevladava određeni oblik pridjeva. (Usp. Lončarić, 1996: 104). Upitnikom za terensko istraživanje svetomarskoga govora zabilježeni su sljedeći primjeri uporabe određenoga pridjevskog lika i u predikativnome proširku: *Stól ję nóvy. Póštar ję stóry. Ón ję čisty.*

b) Pridjevsko-zamjenička deklinacija

U pridjeva i drugih pridjevskih riječi (pridjevskih zamjenica, rednih brojeva i participa) „stvorena je od prijašnjih triju deklinacija jedna jedinstvena deklinacija, po kojoj se dekliniraju i određeni i neodređeni pridjevi, osim u N jd.“ (Lončarić, 1996: 104) Neke se razlike čuvaju u N jd. m. r., ali je u ž. r. jd. prevladala imenička deklinacija. Sačuvana je razlika između nepalatalnih i palatalnih osnova (-oga i -ega). U GDL jd. muškoga i srednjega roda čuva se razlika između nekadašnjih mekih i tvrdih osnova. Fakultativno se izgovara *x* u G mn. U L jd. m. r. javljaju se nastavci -em i -ym u pridjevima koji završavaju na palatal, dok se u pridjevima na nepalatal javljaju fakultativno tri nastavka -om, -ym i -em. U svim trima rodovima došlo je do sinkretizma DLI mn. s nastavkom -ym(a).

Jednina:

Jd.	muški rod	srednji rod	ženski rod
N	-y / -ø	-e / -o	-a

G		-og(a) / -eg(a)	-e
D		-omo / -emo	-y
A		=N ili G	-o
V	-i / -y	-e	-a
L		-ym / -om / -em	-y
I		-ym	-om
Mn.			
N	-y	-a	-e
G		-y(x)	
D		-ym(a)	
A	-e	-a	-e
V	-i / -y	-a	-e
L		-ym(a)	
I		-ym(a)	

Zabilježeni primjeri u govoru Svete Marije su:

– u muškome rodu:

N jd.: *A óny sò rekly da je tu jědęn lěpy cvět zróseł...*

G jd.: *níty fínoga próha.; ...da si ję mlódeņec zábral jěnoga lěpoga cvěta.; ...děj ti Bók srěčnoga póta...*

A jd.: *...děly v jęn vělký kóteł; Přvy koj ję išel ję méł péfca, vělkoga, nakínčęnoga...; Pozvály sò xížnoga jápeka...*

I jd.: *...z jěnim vělkim kótóčom.*

N mn.: ...*sò sè prepróvľaly kolóčy sakojóčky...*

A mn.: ...*a póslè tóga jè donésła zdígane kolóče, napúñene, naflane, namótane...*

I mn.: ...*z čerlenim, bélim, sakojóčkim póntľékima.*

– u ženskome rodu:

N jd.: *Zójtrək jè bíl žličňaky z kósanom móščom y pržgóna juha.; Tò vóm jè bíla jèdna mála stvór...; ...póvorka jè bíla gizdóva...*

G jd.: *Dóšľy sò dò mlódenkine xížè.*

A jd.: ...*gázdarica jè donésła na gúno rákijo domóčo...; Mára sò donésľi f čási svéto vòdò...*

I jd.: ...*z kósanom móščom...*

N mn.: *Tu sò vóm sè popévalè starínske domóče pèsme.; ...sò bílè stáreše púče...;*

V mn.: ...*o jesénske dúge nóči...*

L mn.: *Tu úls jè pre pótny vróty čakal...*

– u srednjemu rodu:

N jd.: *Kokošino méso jè bílo...*

N mn.: *Bíl jè gráx z móščom y jójca kúxana...; Za zójtrək sò bílè čúrke, rèbra pečèna...*

c) Komparacija pridjeva

U većini međimurskih govora „za tvorbu sintetičkoga komparativa uglavnom se upotrebljavaju morfemi -ši -eš (...) na koje dolaze morfemi za rod i broj.“ (Blažeka, 2008: 131). U svetomarskome su govoru zabilježeni sljedeći primjeri: *Mójj mámy jè ták rèkla, sò bílè stáreše sèstrè i púče...; Dèčky, káj sò vékšy bíly, tè sò sáke fèľè stòrè, pòk gúmeñè čízme.; Mój brát jè jákšy od tebe.; Mój táty jè vékšy od tvojega tátija.; Márko jè bogatéšy od Ívana.*

U višesloženih se pridjeva naglasak se u govoru Svete Marije prebacuje na pretposljednji slog, npr. *bogatéšy*. U primjeru iz Upitnika za terensko istraživanje *Ana je slađa od Marije*. pridjev *sladak* u svetomarskome govoru ima dva oblika komparativa, a

to su: *slájšy/slójšy* i *slátkešy*. Kao što možemo primijetiti, primjer *slájšy/slójšy* dobiva nastavak *-jšy* jer se „od osnove pridjeva ne odbija samo završetak *-i* kao u deklinaciji, nego *-di*.“ (Zvonar, 1999: 393). Sličan je primjer i *mlájšy/mlójšy* u kojem je „morf *j* ostatak je starije komparacije pridjeva na *d*, gdje je dobiveno **d'*, što je na dijelu kajkavskoga područja dalo *j*, a oblik komparativa tih pridjeva, s dodanim *š*, proširio se na velikom području gdje *d'* nije dalo *j*.“ (Lončarić, 1996: 106).

Superlativ pridjeva tvori se od komparativa i prefiksa *náj- /něj-*. Primjer superlativa zabilježen u svetomarskome govoru je: *Slámọ je, dọněsly sọ strọy jápa, nájstárešy člán u, múšky, u obítely.*

5.2.4. Zamjenice

Zamjenice su promjenjiva vrsta riječi „koje zamijenjuju druge imenske riječi“ (Barić i dr., 1997: 203) te označuju, ali ne imenuju predmete, bića, svojstva i količine, već se njima upućuje na njih. U svetomarskome su govoru zastupljene sve zamjeničke vrste (osobne, posvojne, povratna, povratno-posvojna, pokazna, upitne, odnosne i neodređene), no s obzirom na standardni jezik postoje neke razlike koje će biti nadalje prikazane.

a) Osobne zamjenice

Osobne su zamjenice u svetomarskome govoru: *jó, tí, ón, óna, óno, mí, ví, óny, óne, óna*. Deklinacija osobnih zamjenica izgleda ovako:

Jd.

N	jó	tí	ón, óno	óna
G	měņę	tětę	ńęga, ga	ńé
D	měņy, měj, my	tětby, tětj, ty	ńęmọ, mọ	ńọj, jọj, jy
A	měņę, me	tětę, te	ńęga, ga	ńọ, jọ
L	měņy, měj	tětby, tětj	ńęmọ	ńọj
I	měņom	tětbom	ńím	ńóm

Mn.

N	mi	vi	óny, óne, óna
G	nás	vás	ńís
D	nám	vám	ńím, ym
A	nás	vás	ńís, ne, ix, jé
L	nám, námý	vás, vámý	ńímý
I	námý	vámý	ńímý

Deklinacija osobnih zamjenica uglavnom je ista kao i na području cijeloga međimurskoga dijalekta. Zanimljivi su G i A mn. zamjenice *óny* koja glasi *ńís*, a koja je karakteristična za svetomarski govor te se vrlo rijetko može čuti koji drugi oblik.

Primjeri iz svetomarskoga govora su:

N jd.: Jó sem bila jókó mála únda.; Bók ošlobódy, káj by ón bil kóga si bóš tí zéla, ne.; Ón je pítal „káj vi óčete?“

G jd.: ...úna sò ga nékam pòk děly razmákat, pòk f kòrita i k Dróvi pròt.

D jd.: ...ej óny mórò tóga cvéta ńemò dátý.; ...kak si bila i pri meni.

A jd.: Je, tétèc sò dišly mòm pòpòlne, a tèca Jóna úna pò ńega večer.

N mn.: Únda smò mi xódały čèxat pèrije.; A óny sò rèkly...; Drógy róditeľy, bi ve vi býly vòľny dátý blágošlòva?“.

D mn.: *Jókò vám je tò bílò lépò.; Tú sò vám se pòpévaľe starínske domóče pèsmè...; Ták nám je bílò jókò lépò...*

A mn.: *Tú ńís je pre pòtny vròty čakal jèden kój se zvòl prímeš kapitòn.; I ták sò ńís únda pústiľy nútèr.; ...i úna smò išly škòmač káj nás je máma ne vídla...; Úna da se sp"ósošilo stájcaj, úna se išlò pò ne...*

I mn.: *Bíly sò dvò zástavnáky, a med ńímý je išel mlódeņec.*

b) Povratna zamjenica

Povratna zamjenica u hrvatskome jeziku u naglašenome obliku glasi *sebe*, a u nenaglašenome *se*. Ona u „donjomeđimurskim govorima (...) označuje vraćanje radnje na subjekt“ (Zvonar, 2002: 9), a deklinira se kao i standardnome jeziku:

G jd. *sěbę*

D jd. *sěby/sěy/sy*

A jd. *sěbę/se*

L jd. *sěby/sěy*

I jd. *sěbom*

Za sva tri roda i lica zamjenica ima jedan oblik. U dativu i lokativu ima uz oblike *sěby* i syoblik *sěy*. U istraživanju govora Svete Marije zabilježeni su sljedeći primjeri: *Bandisty sọ igraly pěsmę kóję sọ sy ludy već poželely i kákvę ję štó štěl.; Kóga ję jótęc rěkęl, unda si sy móglá tóga děčka zěty.; ...da sy ję mlódenęc zábral jěnoęa jókọ lěpoęa cvěta v nívęm cvětnákọ.*

c) Povratno-posvojna zamjenica i posvojne zamjenice

Posvojne su zamjenice u svetomarskome govoru *mój, tvój, něęov, nězin, náš, váš i níf*. Kao što je već navedeno, u govoru se javljaju kontrahirani oblici zamjenica te su česti i kraći oblici posvojnih zamjenica, npr. *mójega – méga, tvójega – tvéga, nězyn – něny*. (v. poglavlje *Gubitak fonema*).

Zabilježeni primjeri u svetomarskome govoru su: *Náša sóseda...; Móy mámy ję ták rěkła...; ...v nívęm cvětnákọ.; Nášy těca Jóna óbaveznọ, tětęc pọęótọvọ.*

Povratno-posvojna zamjenica u hrvatskome je jeziku *svoj*. I u svetomarskome govoru ima isto značenje kao i u standardnome, a to je „pripadanje subjektu bilo kojega roda ili broja.“ (Barić i dr., 1997: 204). Blažeka (2008) navodi da se umjesto te zamjenice često upotrebljava i posvojna zamjenica (*Videl bo on svojega Boga!*).

Primjeri povratno-posvojne zamjenice zabilježeni u svetomarskome govoru su: *Vę idęmọ sáky na svój pősęl pọk dáļę.; Ję, mlódenka ję mọrala priję pọlnoč odity ot svóy rọdíteļy k rodíteļima dě bọdę sněxa.*

d) Pokazne zamjenice

Pokazne zamjenice su: *óf, ón, te; óva, óna, tó; óvo, óno, tó*. Primjeri zabilježeni u svetomarskome govoru su: *A pòsłę tóga ję dònésła zdígane kòlòčę...*; *Tó vám ję bíla jédna mála stvòr slòžena káj ję bílò lęžy rúžžity*; *Té kòtoč sę vřtěl, vřtěl, vřtěl*; *Tám sò pròlę bílę*; *...a óf sę nékak čúdnò naprájel...*; *Té ję únda slámò nésel*; *Vú tem sę išlò nęgda f cirkvò, aly sí smò išly*.

U donjemu poddijalektu međimurskoga dijalekta mogu se čuti i zamjenice *vén, véna, véno* (*on, ona, ono*). Takav primjer zabilježen je i u svetomarskome govoru: *Úna smò pělaly, vò vené, tú na gmòjny i tú sò dòšly z mlatílkòm i mlòtily smò*.

e) Upitno-odnosne zamjenice

U svetomarskome se govoru za živo upotrebljavaju zamjenice *štò* i *kò*, dok se za neživo upotrebljava zamjenica *káj*.

Deklinacija upitno-odnosnih zamjenica u svetomarskome govoru glasi ovako:

N	štò / kò	káj	čijy, čí(j)	ké / kòj
G	kòga	čésa / čęga	čijeg(a)	kéga / kòjeg(a)
D	kòmò	čëmò / čëm	čijem(ò)	kémò / kòjem(ò)
A	kòga	káj	čijy, či	kéga / kòjeg(a)
L	kòmò / këm	čëmò / čëm	čijëm	këm / kòmò
I	kòjim / këm	čëm	čijym	këm

U govoru se pojavljuju kraći oblici zamjenica poput *kéga* i *kémò*, ali i kontrahirane zamjenice poput *ké* (*kòj*): *Ké bi sę vrók věč tò sę zmíslil*; *Úna smò sę tò najély, úna ké sò otò, dęklíce sò išlę popévat*.

Ostali primjeri upitno-odnosnih zamjenica zabilježenih u svetomarskome govoru su: *Bandisty sò igrały pęsmę kòje sò sy lúdy věč pòželely i kákve ję štò štél*; *Přvy kòj ję išel ję mël pęfca...*; *Ję, kò ję kák bíl i bogòty i síkakvy*; *Ón ję pítal „káj ví óčęte?“*; *Kòga ję jòtęc*

rêkêl, ûnda si sy môgla tôga děčka zěty.; Tû úis je pře pôtny vrôty čakal jěden kôj sě zvôl priměš kapitôn.; Š čem stě sě gíbanico pěkly?

f) Neodređene zamjenice

Neodređene zamjenice „oblikom su kao upitne ili odnosne, a više ih je nastalo predmetanjem ili dometanjem predmetaka“ (Barić, 1997: 206) te se dijele na živo i neživo. Neodređene zamjenice u govoru Svete Marije za živo su: *něščę, někô, niščę, níkô*, a za neživo su: *nékaj, ništ, níkaj*. U svetomarskome je govoru potvrđena i zamjenica za živo *níšto (nitko): Tô nę níšto rêkêl da né.*

Neodređene zamjenice od atributnih upitno-odnosnih zamjenica u govoru su *kôjy, někoyj, níkojy, čijy, nečijy, níčijy*, a primjeri potvrđeni u svetomarskome govoru su: *Někoję sô išę z môžmy môm od dôma, a někoję sô išę pô môžę...; Někojy sô iměly púnô sęga, a někojy sô iměly málo, aly dôbrô, přěšlo ję. Za razliku od mlađih osoba, kod starijih se može čuti i *něštery*. U govoru „postoje i sintagme srodne složenim neodređenim zamjenicama“ (Blažeka, 2008: 137) poput *káj gôjt, kô gôjt* i slično što je zabilježeno i u svetomarskome govoru: *Nô i bíča, sę tô káj ję gôjt spręga bíla...**

Službu neodređene zamjenice može imati i pridjev *ostali*, a potvrđen je i u svetomarskome govoru: *Óny sô dišly z mlôdenkôm, a óstaly sváty sô sę zabôvľaly dô jútra.*

g) Zamjenički pridjevi

Zamjenički pridjevi imaju oblike *-of* (N. jd. m. r.), *-va* (N. jd. ž. r.), *-vo* (N. jd. s. r.), *-vy* (N. mn. m. r.), *-ve* (N. mn. ž. r.) i *-va* (N. mn. s. r.). Primjeri potvrđeni su i u svetomarskome govoru: *Ję, tô ję tákof ôbičaj bíl...; Bandisty sô igrały pěsmę kôję sô sy ľudy věč pôželely i kákve ję štô štěl.; Tû sô sę môgly někvyy děčky s púcem zítý, ję bíla kmíca.; A pôsę ûnda nęgda sę někva mašina stvôrila z jěnim věľkim kôtočôm.; Pôsę sô vâm zmíslýly někvoga...; ...pôpéval někve sakojčké čúdnę pěsmę.*

h) Opće zamjenice **vbsb-* i **vbsak-*

Zamjenica **vbsb-* u svetomarskome govoru u muškome rodu glasi *vés* ili *sy*, u ženskome rodu *só*, a u srednjemu rodu *se*, a deklinira se ovako:

jd.	muški rod	ženski rod	srednji rod
-----	-----------	------------	-------------

N	vės / sy	sò	sę
G	sęga	sę	sęga
D	sęmọ	sọj	sęmọ
A	= N / G	sọ	= N / G
L	sęmọ	sọj	sęmọ
I	sym	sọm	sym
mn.			
N	sí	sę	sọ
G		six / sęjọ	
D		sym / sęma	
A	sę	sę	sọ
L		sym / sęma	
I		sym / sęma	

U svetomarskome su govoru zabilježeni sljedeći primjeri: *Tọ vám ję bılı m'ėsec dni dok sę nę sọ kurúza pọbrọla.; Úna smọ sí jọkọ pọslúšały.; Tú sę zíšla sọ rọdbina.; Sí sváty sọ díšly vún...; Ná sę vékę Bọk ję fọlę vrėden.; ...sí smọ mọrałi m"ọlyty.*

Zamjenica *vbsak- ima primjere *sáky* (m. r.), *sáka* (ž. r.) i *sákọ* (s. r.), a zabilježeni primjeri u govoru Svete Marije su: *Sáky ję mọral nękaj dátý.; Na sákem križónọ ję bíl plės.; Vę ídęmọ sáky na svọj pọsel pọk dáłę.; Tọ véč sáky znọ kák tọ ídę.; Děčky, káj sọ vékšy bíly, tę sọ sákę fęlę stọřę, pọk gúmęņę čízme.*

5.2.5. Brojevi

Brojevi spadaju u nepromjenjivu vrstu riječi. Iako se nepromjenjive vrste riječi ne dekliniraju, oni od jedan do četiri deklinabilni su. Međutim u glavnih se brojeva „javlja i deklinacija brojeva do 10 (...) i to u dativu i instrumentalu.“ (Blažeka, 2008: 138). Zvonar (2002) navodi da donjomeđimurski govor razlikuje glavne (na pitanje *kúľko?*), redne

(*kóť?*), priložne (*kúľko póť?*) i dijelne (*po kúľko?*) brojeve. Blažeka (2008) pak navodi glavne i redne brojeve te brojne pridjeve i priloge.

Glavni brojevi do deset u svetomarskome govoru su: *jédęn/jęn, dvó, trí, četiri/štíri, pét, šest, sędem, ósem, dęvęti dęset*. Broj *jedan* ima dva oblika (*jédęn* i *jęn*) te se deklinira kao određeni pridjev. Zabilježeni primjeri u svetomarskome govoru su: *Náša sóseda jédna vám ję ták naprójla.; Znóš káj Bóra, jó sęm tí jęno kókqš záklala...; Tó vám ję bila jédna mála stvór slóžena káj ję bílo lęžy rúžžity.; A póslę únda néгда sę někva mašina stvóрила z jęnim vęľkim kótóčom.; Tó vám ję bila jęna kórpa...; Jęn ję bíl na vózq...*

Brojevi *dvó, trí* i *četiri/štíri* dekliniraju se ovako:

	m. r.	ž. r.	s. r.		
N	dvó	dvę	dvó	trí	četiry / štíry
G		dvęjq		tręjq	četeręjq/štíry
D		dvęm/dvęma		tręm/tręma	četeręm /četeręma/štírima
A	dvó	dvę	dvó	trí	četiri/štíri
L		dvęm/dvęma		tręm/tręma	četeręm/četeręma/štírima
I	dvęma	dvę	dvęma	tręm/tręma	četeręm/četeręma/štírima

Primjeri ostalih glavnih brojeva zabilježenih u govoru Svete Marije su: *Ję, bórmęš, na rókę, dvę lóty skúpa pak sę tó drúžgalq, málo sím, málo tó.; Bíly sq dvó zástavnáky, a med úímý ję išęl mlódenęc.; Úna sq pók slámq móžy na kóla namętały, dvó móškí.; Nás vám ga bílo jókq púnq đęęę, tó sq bílę, bílę sq dvę snęęę přę xízý.; Strínyny ga bílo dęvęt decę, a mí smq bíly štíry.; Ták nám ję bílo jókq lępq, dóšlq ję pólnóč íly dęset vúr, vęč kák ję bílo, smq sę rezišly.*

Redni brojevi su brojevi koji izriču koje je što po redu te se dekliniraju „kao oblici pridjeva određenog vida.“ (Blažeka, 2008: 139). Primjeri zabilježeni u svetomarskome govoru su: *Přvy kóť ję išęl ję męľ pęfca...; Jęn ję bíl na vózq, ję xítal, drúga ję ręzala, trętja*

je xítala na mlatílkø.; Sí jèn za drúgem sò ták íšly káj smø dõšli f cirkvø.; I ták káj smø sè tò najély i spòt, a drúgi dèn pøk je nè bílò sm'éty f sèlò.

U međimurskim govorima ne koriste se oblici *oba* i *obje*, već samo složenice *òbedvø* i *òbedvę*. (Usp. Zvonar, 2001: 15). Stoga se takvi oblici mogu čuti i kod Svetomarščana: *Jápica sò nášy, akø sò jápy nášy, sò íšly vék òbedvø skúp na zòbavø.*

5.2.6. Glagoli

Glagoli su promjenjiva vrsta riječi koja izriču radnju, stanje i zbivanje. U međimurskim se govorima brojnost glagola (s obzirom na praslavenski jezik) smanjila pa su se izgubili aorist (sačuvan je samo oblik *by* za tvorbu kondicionala), imperfekt, glagolski prilog prošli, glagolski pridjev trpni i dvojina. U međimurskome dijalektu glagoli imaju nekoliko kategorija, a to su: aspekt (svršeni i nesvršeni vid); sustav paradigmi za izricanje vremena u koje spadaju prezent, perfekt, futur i pluskvamperfekt; sustav paradigmi za izricanje načina u koje spadaju indikativ, imperativ, kondicionali te optativ; pasivno i aktivno stanje; broj (jednina i množina); lice (tri lica); sustav infinitivnih oblika u koje spadaju infinitiv, supin, prilog sadašnji, pridjevi radni i trpni te imenica. (Usp. Blažeka, 2008: 140).

a) Vid

Vid je glagolska kategorija koja je specifična za većinu slavenskih jezika pa tako i za hrvatski jezik. Prema tome i u cijelome međimurskom dijalektu, pa onda i u svetomarskome govoru, glagoli mogu biti i svršeni i nesvršeni. Primjeri zablježeni u svetomarskome govoru su:

– svršeni oblik: *Ná pøļe sè dopélala, ná pøļe sè dopélal òbed.; Tò vàm je bílò m'éseć dni døk sè nè sò kurúza pobròla.; Večér sè dõšlò dímo, gázdarica je nekaj skúxala.; Znòš káj Bòra, jó sèm tí jènø kòkøš záklala, ne mòra jòtęc znáty káj sèm jó naprójla.*

– nesvršeni oblik: *Sø vàm, bòrmęš, vzímy lèda třly ak sò nè męly vòdø káj sè vòda zmřzla, úna sò múšky nòpry íšly třt káj sò žęne mògļe íty v Dròvo vēša pròt.*

b) Infinitiv i supin

Kajkavsko je narječje, navodi Lončarić (1996: 107), među rijetkim slavenskim idiomima koji su sačuvali supin. Infinitiv i supin razlikuju po tome što je infinitiv oblik

koji završava na *-tyi -čy*, dok supin završava na *-t* te uvijek dolazi „kao dopuna glagolima kretanja“. (Lončarić, 1996: 108).

U svetomarskome su govoru potvrđeni ovi primjeri infinitiva: *...a pòsłę tòga sò mòžy nékaj pòčęly prepovédaty káj sę dę dógodilo...; Dòšla ję jęsen, o jesénskę dúge nòčy kę prespátý nęję mòčy.; Nęsò sę mógly sxóžaty kak vę, sę pò sòt.; ...smò mòrały bítý dómaj.; ...káj smò sę vúčily nékaj plésaty.; Tò vám ję bila jédna mála stvòr slòžena káj ję bílo lęžy rúžžity.; Tò nám ję bílo vésełyje ítý na Pòlnòčkò, nę.*

Primjeri supina u govoru Svete Marije su: *Pòsłę večęrję sę íšlo na gúnò trębyt kurúzo, treblòčy sò trębyly.; Únda smò mí xòdały čęxat pėrije.; ...bandisty kòjy sò xòdały pò ròdbiny pozòvat.; ...pòk sę íšlo za sòkačícò pobírat „Bába glíve bròla“.; V dvę vùrę smò íšly kòsit žítò.; ...dėklícę sò íšłę popėvat.*

c) Present

Gramatički nastavci za prezet su:

jd. 1. -m	mn. 1. -mò
2. -š	2. -te, -ste
3. -ò	3. -ò, -e, -jò, -dò

Gramatički nastavak za 3. l. mn. prezenta *-jò* karakterističan je za kajkavske govore, a uz nastavak *-ò* vrlo je čest i u svetomarskome govoru, npr. *Óny bėrejo/bėro čerėšńę.; Óny míslijo/míslę da bòmò mí došly.* (Upitnik); *Tí pòzòvi púce i nék dòjdejo večęr na čęxáro, málo sę z dėčkima nék zidejo i nék sę málo upòznajo.; ...a vę sí samò pėnėzę čòkajo káj bòdò.* Kao što je već navedeno, u prezentu glagola *htjeti* gubi se suglasnik *x* (v. poglavlje *Suglasnik x*). U svetomarskome su govoru potvrđeni sljedeći primjeri prezenta: *Znòš káj Bòra...; Káj tí míslvš...; Vę ídemo sáky na svòj pòsł pòk dálę.; ...i káj jó znóm...*

Sekvencija */jt/* u infinitivnoj i sekvencija */jd/* u prezentskoj osnovi kompozita glagola **idti* glasi *ity*. U prezentskoj osnovi svetomarskoga govora glagol *doći* glasi *dòjdy*: *Dòjdy z ménòm.* (*Dođi sa mnóm.*). Iznimka je kod glagola *pođi* koji u svetomarskome govoru glasi: *Hòdy za ménòm.* (*Podi za mnóm.*). Infinitivne osnove zabilježene u svetomarskome govoru glase *dòjty* i *ítý*: *Mòram dòjty k tėby.* (*Moram doći k tebi*); *Vòjela by ítý s tėbòm.* (*Voljela bi poći s tobom.*).

d) Izricanje prošloga vremena

Budući da je nekada postojalo mnoštvo glagolskih vremena za izricanje prošloga vremena, danas je svetomarskome govoru, kao i uopće u hrvatskome jeziku, najzastupljeniji perfekt.

Perfekt se tvori od nesvršenoga pomoćnoga glagola *biti* i glagolskoga pridjeva radnog. Primjeri zabilježeni u govoru Svete Marije su:

1. jd.: *Jó sem bila jòkò mála únda.*

2. jd.: *Kòga je jòtèc rèkèl, únda si sy móglà tòga dèčka zèty.; ...z vèšèlèm si išel úna si stòpram jábukò dòbil dè si popéval..*

3. jd.: *Zòjtrèk je bìl...; Přvy kòj je išel je mèl pèfca...; ...gázdarica je nèkaj skùxala...*

1. mn.: *...smò se zíšly tám dè sò bandísty ígraly pòk smò skùpa plèsaty i mí káj smò né bìly sváty...; Úna smò sí jòkò poslùšaly.*

3. mn.: *V jùtrò ráno so se zíšl, zíšly težòky přè gázdy.; Žèně, gázdarice, so klále dòmaj kòkòšy, pùrè, ráce, gòskè; Bandísty so ígraly pèsmè...*

Lončarić (1996: 109) navodi da u nekim govorima postoji pluskvamperfekt koji se tvori od perfekta glagola *biti* i glagolskoga pridjeva radnog (npr. *bil sem videl*), a koji je najčešći u ekspresivnijem pripovijedanju. Takvih primjera nema potvrđenih u zapisu, a gotovo se ni ne upotrebljavaju u govoru.

Sljedeći oblik kojim se ističe prošlo vrijeme jest aorist, koji se u međimurskome dijalektu koristi samo u tvorbi kondicionala, i to u obliku *by* koji je u svim licima isti. U svetomarskome govoru zabilježen je primjer: *Kák pòk by se bìly drúgač náččily plèsaty i dè by se bìly nègda zíšly.*

e) Izricanje budućega vremena

U kajkavskome narječju buduće vrijeme može se izreći i prezentom, no u zapisu svetomarskoga govora nema zabilježenih primjera.

Najčešći oblik izricanja budućega vremena jest futur. Budući da postoje dva futura u hrvatskome jeziku, u cijelome se kajkavskom narječju, stoga i u svetomarskome govoru, koristi futur II. koji se tvori svršenim prezentom pomoćnoga glagola *biti* i glagolskim

pridjevom radnim. U Upitniku za terensko istraživanje svetomarskoga govora zabilježen je sljedeći primjer:

1. <i>Jó bõm/bõdẽm pļẽsala.</i>	1. <i>Mí bõmõ/bõdẽmõ pļẽsaļy.</i>
2. <i>Tí bõš/bõdẽš pļẽsal.</i>	2. <i>Ví bõte/bõdẽtẽ pļẽsaļy.</i>
3. <i>Õn bõ/bõdẽ pļẽsal.</i>	3. <i>Õny bõdõ/bõdẽjõ pļẽsaļy.</i>

Primjeri futura II. zabilježeni u svetomarskome govoru su: *Bõm jõš nẽkaj povẽdala;* ...*káj by õn bíl kõga si bõš tí zẽla, nẽ;* *Jẽẽ dẽtẽ drõgõ, akõ nãš znõla vẽša zgrõxnoty káj sẽ narũda dõk ga vũdriš, nãš mõgla snẽxa býty;* *Drõga gõspõ sõkačica, tú vãm jẽ võl kõj vãs bõ med nõgẽ bõl..*

f) Glagolski načini

– imperativ

Imperativ je zapovjedni način koji se ostvaruje u 2 l. jd. i mn. te u 1. l. mn. Nastavci kojima se tvori imperativ u međimurskome dijalektu su: *-y, -j, -(j) -õ* za 2- l. jd. te *-ymõ, -jmõ, -(j)-mõ* za 1. l. mn. i *-yte, -jte, -(j)te* za 2. l. mn. (Usp. Blažeka, 2008: 149). U svetomarskome je govoru zabilježen jedan primjer zapovjednoga načina: *Ídi čẽrka, ídi, dẽj tí Bõk srẽčõnõga põta, bõdy tám prẽ drõgy mãmy dõbra kak si býla i prí meni.*

– kondicional

U hrvatskome jeziku postoje dva kondicionala, prvi i drugi te su složeni glagolski oblici. Kondicional I. tvori se od nenaglašenoga oblika aorista glagola *bíti (by)* i glagolskoga pridjeva radnog. U svetomarskome je govoru zabilježen sljedeći primjer: *Bõk õslõbõdy, káj by õn bíl kõga si bõš tí zẽla, nẽ.* Kondicional II. pak se tvori od kondicionala pomoćnoga glagola *bíti* i glagolskoga pridjeva radnog, a u svetomarskome govoru uočeni su sljedeći primjeri: *Kák põk by sẽ býly drõgač nãfčily pļẽsaty i dẽ by sẽ býly nẽgda zíšly;* ...*drõgač by ga býla sõkačica z mļínčãnakõm põ glõvy vũdrila.* Kondicional II., kao i pluskvamperfekt, upotrebljava u ekspresivnijem govoru.

g) Glagolski pridjevi i prilozi

– glagolski pridjev radni

Glagolski pridjev radni najčešći je oblik u svetomarskome govoru. Tvori se od infinitivne osnove, morfema *-l* i morfema za rod i broj (*-õ, -a, -õ, -i, -e, -a*). Zabilježeni

primjeri u govoru su: *bíl, dopéłala, išel, pošlušaly, súšilo, próló, xódały, sméjly, náfcily, rékla, kúriły, děl, díšly, pítal* i dr.

Kod glagola IV. vrste na *-ajty* (od *-avyty*) Blažeka (2008: 152) navodi da suglasnik *-l* iz morfema *-l* ispada te da je jedino u donjodubravskoj skupini govora potvrđen taj oblik, ali kojemu se između skupine *-jl* umeće *e*. Takvo stanje može se potvrditi i u svetomarskome govoru: *Tó vám je bila jéna kórpá, a of se nékak čúdnó naprájel i tókél i popéval nékvé sakojóčkę čúdnę pésme.*

– glagolski prilozi

U hrvatskome jeziku danas postoje dva glagolska priloga, prošli i sadašnji. U većemu „broju govora razvio se poseban nepromjenljivi oblik, kao i u druga dva hrvatska narječja, koji izriče popratnu radnju, paralelnu s drugom radnjom (...) koji je nazvan glagolski prilog sadašnji“ (Lončarić, 1996: 112), dok se glagolski prilog prošli u većini govora izgubio. U svetomarskome govoru nema potvrda glagolskih priloga.

– optativ

Optativ je „glagolski oblik kojim se izražava želja“ (Silić – Pranjković, 2007: 93), a jednak je glagolskome pridjevu trpnom i rijetko se upotrebljava, a kada se koristi uglavnom su to „ustaljene formule u službenim situacijama“ (Blažeka, 2008: 155). U svetomarskome govoru zabilježen je ovaj primjer optativa: *Ídi čérka, ídi, děj tí Bók sréčnoga póta...*

5.2.7. Prilozi

Prilozi spadaju u nepromjenjivu vrstu riječi te se „prilažu drugim, obično punoznačnim riječima da ih pobliže odrede“ (Barić i dr., 1997: 273), odnosno izriču mjesto, vrijeme, način, količinu, uzrok i okolnosti.

a) Mjesni prilozi

Mjesni prilozi mogu odgovarati na pitanja: *dé?, kám?, kót?, ótkót?* i *dókót?* Primjeri zabilježeni u svetomarskome govoru su sljedeći:

– prilog *dé?* (*gdje?*): *Tám so prólę bíłę; Tú se zíšla so ródbina.; E, únda je bila nópry zástava.; ...so se prepróvjaly kólóčy sakojóčkę pre mlódenky dómaj.; So máma i jápa né*

dóly, je zdrávomárijø zvonilo smø mòrały býty dómaj; Úna se góry děl stòlúak...; ...úna so ga nékam pøk děly razmákat...

– prilog *kám?* (*kamo?*): *Štø je tø slámø nésel núter?; I ták so nís únda pústily núter; ...málo sím, málo tø; ...úna so múšky nòpry išly týt káj so žěně mógļe íty v Dròvo vèša pròt.; SÍ sváty so díšly vún...; ...nity síkam íty...; Nési směl nity k sòšedø nyt níkam.*

– prilog *òtkòt?* (*otkuda?*): *No, òdnota tíjam.*

U govoru je zabilježen i prilog *tíjam* kojim se ističe udaljenost u prostoru: *No, òdnota tíjam.*

b) Vremenski prilozi

Primjeri vremenskih priloga u svetomarskome govoru su: *V jútro ráno so se zíšl, zíšly težòky pre gázdy.; Pòsle se išlo ná poļe.; Únda smø mí xòdały čexat pèrije.; Nèsø se mógly sxòžaty kak vé, sè pø sòt.; Kák pøk vám se négda kurúza rúžžila?; Úna da se sp"òsòšilo stájcaj...; Négda so se rěxy pròdały...; Jápa so, óny so nígdòr nè káj jápa díšel...; Móm by tí býly, vély kíto tí drěžejo.; ...i da smø tø zmlòtily smø díšly dímo...*

U vremenske priloge spadaju i prilozi kojima se izriče doba dana i tjedna. Zabilježeni primjeri govora Svete marije su: *I zútra je býlo nazòj ták.; Tø vám je trájalo dòvečera.; Večér se sòkačica nékaj zmíšlila...; Ták nám je býlo jòko lèpo, dòšlo je polnòč ily dèšet vúr, vèč kák je býlo, smø se rezišly.; Tí pòzòvi púce i nék dòjdejo večér na čexáro...*

Također, u vremenske priloge spadaju i prilozi koji „kazuju odnos prema godini i godišnjim dobima“ (Blažeka, 2008: 162), a primjer zabilježen u govoru Svete Marije je: *So vám, bòrměš, vzímy lèda tǔly...*

c) Načinski prilozi

Načinski prilozi odgovaraju na pitanje *kako?* Primjeri zabilježeni u svetomarskome govoru su: *A tú vám je býlo jòko lèpo.; Tø vám je ták.; Jòko vám je tø býlo lèpo.; Káj tí mislyš dè smø se mí upòznaļe, škòmač je tø négda býlo.; ...pak se tø nékak na ròke slòžilo, tø se zvòlo rošćòl, rožžòlyn.; Je, bòrměš, na ròke, dvè lòty skúpa pak se tø drúzgaļo, málo sím, málo tø.; I tø smø kómaj čakaly, tøga Bòžiča, døk bø Bòžič.*

d) Količinski prilozi

Primjer zabilježenoga priloga količine u svetomarskome je govoru *puno*: *Nás vám ga bílo jòkò puno d'èce...*

e) Prilog *gojt*

U međimurskome dijalektu različite oblike imaju „naglašeni ili nenaglašeni dio općih zamjenica ili priloga u kojima je prvi dio neka odnosno-upitna riječ kojim se ističe neodređenost“ (Blažeka, 2008: 166), a oblik im odgovara refleksu slogotvornoga *I*. U donjemu su poddijalektu zabilježeni oblici *gót*, *gójt* i *gójt*, a u svetomarskome je govoru potvrđen oblik *gójt*: *Nò i bíča, sè tò káj je gójt spréga bíla...*

f) Modalni prilozi

U zabilježenome primjeru svetomarskoga govora *Kák pok by sè bíly drúgač náfcily pléšaty...* prilog *pok* (*pak*) dodaje se radi pojačavanja tvrdnje.

Blažeka (2008: 165) navodi da modalni prilog čuđenja *étò* u donjodubravskoj skupini govora ima oblik *ótò* te da je karakterističan samo za tu slupinu govora. Iako svetomarski govor ne pripada donjodubravskoj skupini, već draškovečkoj podskupini govora, taj je primjer zabilježen u govoru Svete Marije: *Glòdny smò ták sí bíly, mòkvič, únda sè venòdjalo oto gráx na súxom skúxany.; Úna smò sè tò najély, úna kè sò oto, dèkljice sò išle pòpévat.*

Prilogom *kaktí* „izriče se prisnija komunikacija“ (Blažeka, 2008: 165), a zabilježen je u svetomarskome govoru u primjeru: *...kaktí tò je mòralò pòd stòlom bíty...*

Primjer modalnoga priloga s negativnom konotacijom u svetomarskome je govoru zabilježen u primjeru: *Žène, káj, té sò bíle slòbòdne, pléšale sò dò jútra, vrága..*, a njime se želi izreći jače negodovanje.

5.2.8. Prijedlozi

Prijedlozi su nepromjenjiva vrsta riječi „koje izriču odnose između onog što znače imenice ili na što upućuju zamjenice“ (Barić i dr., 1997: 277), odnosno umeću se ispred riječi s kojom su u vezi. Prijedlozi se u hrvatskome jeziku mogu slagati s jednim, s dvama ili čak i s trima padežima. U svetomarskome govoru zabilježeni su primjeri prijedloga uz jedan padež i uz dva padeža.

a) Prijedlozi uz jedan padež u govoru Svete Marije su:

Genitiv:

– prijedlog *od*: *Někojě sŏ išļę z mŏžmy mŏm od dŏma...*

– prijedlog *do*: *...bŏrměš sę trěbilŏ i do polnŏčy.; Tŏ ję ták trájalo dŏ sobŏtę.; Dŏšļy sŏ do mlŏdęnkinę xížę.; I ũna sŏ i ōny bily do jŭtra s tęcŏm.*

Dativ:

– prijedlog *k*: *...pŏk f kŏrita i k Drŏvi prŏt.; ...tę jędęn ję išęl nŭter k sŏkačicy.*

Lokativ:

– prijedlog *pre/prŏ*: *Tŭ ũs ję pre pŏtny vrŏty čákal jędęn kŏj sę zvŏl priměš kapitŏn.; ...bŏdy tám pre drŭgy mámy dŏbra kak si bŏla i prŏ meni.; ...pre mlŏdenky dŏmaj.*

Instrumental:

– prijedlog *nad*: *Smŏ ję i popėvaļy ũna „Márijá sę májka trŭdy“ nad tēm bŏrekŏ káj ję bŏlŏ.*

b) Prijedlozi uz dva padeža u govoru Svete Marije su:

Genitiv i instrumental:

– prijedlog *z* (> *s*, *š*): *Zŏjtręk ję bŏl zličňaky z kŏsanŏm mŏščŏm y pržgŏna jŭxa.; Fŏringŏšy sŏ vŏziļy kurŭzŏ z kŏňyma i s krávama.; A pŏsļę tŏga ję dŏnėsła zdŏiganę kŏlŏčę, napŭňęnę, nafŏlanę, namŏtanę z ōręxy, z mákŏm i z ružičy.; ...slŏžily sŏ š čávļy pak sę tŏ nękak na rŏkę slŏžilo, tŏ sę zvŏlŏ rŏščŏļ, rŏžžŏļyn.*

U primjeru *Dolazim iz Štrukovca*. (Upitnik) prijedlog *iz* prelazi u *š* ispred *š* pa se prijedlog *š* gubi: *Dŏlazim/dŏxŏžam Štrukovca*. Sličan primjer zabilježen je i u zapisu svetomarskoga govora: *Bŏra smŏ tí, nę bŏlŏ nity bŏra, nek sŏ šŭme dŏnesļy bŏrŏvnicŏ.*

Akuzativ i lokativ:

– prijedlog *v* (*f*): *Ūnda sŏ ga dęļy v jęn vélkv kŏtel káj sę tę pėpęl kŭxal.; I dŏk sę tę vēš ōpkŭxal f kŏtlo s pėpęlom...; Vŭ tēm sę išļŏ nęgda f cirkvŏ, aļy sí smŏ išļy.; Akŏ pėmŏ kám f sęlo, nę, a i nę samŏ pŭčę, i žęnę.*

– prijedlog *na*: *Pòsle se išlo ná poļu.; Je, so vám ľudy kúřily na dřva...; Pòsle pok vám se plésalo na zěle.; Na sákem križóno je bíl plēs.; Jen je bíl na vòzo...; Úna so pok slámò mòžy na kòla namétaly, dvò mòški.*

U svetomarskome se govoru prijedlog *na* uz pokazne zamjenice (*toj, tu, tome* i sl.) javlja kao *no*, npr. *Tò je bíla vèlka plòfta slámè tak káj smò pòtly mògly y spáty nó te slámy mí d'èca.*

– prijedlog *po*: *Nèsò se mògly sxòžaty kak vé, sé po sòt.; Pòsle zòjtrèka se išlo po mlòdenca.; Sí sváty so dišly vùn, bandisty so igrały po cèlem sèly do križóna.; Úna da se sp"òsošilo stájcaj, úna se išlo pò ñe i mlòtilò se...*

Akuzativ i instrumental:

– prijedlog *za*: *Za zòjtrèk so bìle: čúrke, rèbra pečèna, hládnetina i zdígany kòlòčy z orèhy, z mákom y peréc.; Večèr se sòkačica nèkaj zmislila, pok se išlo za sòkačico pòbirat „Bába glíve bròla“.; A pòsle pok se plésalo za mlòdenkò...*

– prijedlog *med*: *Bíly so dvò zástavnáky, a med ñímy je išel mlòdenèc.*

– prijedlog *pod*: *...a múšky so sé pok pod stòl tò nanòsyly...; ...tò je mòralò pod stòlom býty...*

5.2.9. Veznici

Veznici su nepromjenjiva vrsta riječi „koje povezuju rečenice i rečenične dijelove.“ (Barić i dr., 1997: 281). U hrvatskome jeziku veznici se dijele na nezavisne (sastavne, suprotne, rastavne, isključne i zaključne) i zavisne (mjesni, vremenski, namjerni, načinski, izrični, dopunski, uzročni, posljedični, pogodbeni).

Primjeri nezavisnih veznika zabilježeni u svetomarskome govoru su:

– sastavni: *Zòjtrèk je bíl zličnáky s kòsanòm mòščòm y přžòna júxa.; Bíl je gráx z mòščòm, sír i jòjca kúxana, kò je vèč káj mèl.; Vám je nè bílo sòpòna baš přèveč, nity fínoga pròxa.; Nèsi smèl nity k sòsèdo nyt níkam.; I z jábukamy i sírom i, no...*

– suprotni: *Nèkojy so imèly pùnò sèga, a nèkojy so imèly málo, aly dòbro, přèšlo je.; Bíly so dvò zástavnáky, a med ñímy je išel mlòdenèc.; Dèčky so nit nè xòly popèvat, nego samò púce, nè.; Vù tem se išlo nègda f cirkvo, aly sí smò išly.; Óny so dišly z mlòdenkòm, a óstały sváty so se zabòvľaly do jútra.*

– rastavni: *Ták nám je bílo jókò lěpò, dòšlo je pòlnòč ily děset vúr, věč kák je bílo, smò sè rezišly.*

Primjeri zavisnih veznika zabilježeni u svetomarskome govoru su:

– mjesni: *Znòtę, vám je nę bílo teļevízora i plěsa dé sò sè směly zity.*

– vremenski: *Tò vám je bílo m'ěsec dní dok sè nę sò kurúza pòbròla.; Dok sè só ròdbina skútyla, bíl vám je zójtrěk.*

– namjerni: *...únda sò děčky na čěšěl, bòrměš, fúckaly i igrały káj smò sè vúčily nękaj plěsaty.; Je, sò vám ludy kúriły na dřva pòk sò čúvaly tòga pěpěla káj sò ga presějaly.; Únda sò ga děly v jěn vělky kòtěl káj sè tě pěpěl kúxal.; ...úna sò vám děčky dónesly kurzińę nùter y xityly sò kurzińę fižo káj bò špòt.*

– načinski: *...bòdy tám přę drúgy mámy dòbra kak si bíla i prí meni.*

– uzročni: *Ták je tò bílo pò cělem sěly jer smò nęgda pòk ták nę směly, sè, nity sikam íty... (u svetomarskome je govoru češći veznik zoto kaj).*

– pogodbeni: *Ako je bílo púnò treblòčy, je bílo príje gòtovo...; Ako je nę dò pòlnòč díšla, úna sò vám děčky dónesly kurzińę nùter y xityly sò kurzińę fižo káj bò špòt.*

5.2.10. Uzvici i čestice

Uzvici su nepromjenjiva vrsta riječi koje „nemaju značenje nego služe kao signali, kvačila u konkretnoj situaciji i za oponašanje zvukova“ (Barić i dr., 1997: 283), a njima se upućuje na različita duševna stanja i dojmove, sredstvo su za svraćanje pažnje, za zapovijed i nukanje, služe za obraćanje životinjama te za oponašanje prirodnih zvukova. Primjer uzvika u govoru Svete Marije je: *Aha, bòra, tò.*

Čestice su nepromjenjiva vrsta riječi „koje iskazuju stav govornika prema onome o čemu govori, s obzirom na njegovo znanje, znanje i osjećanja“ (Barić i dr., 1997: 282), a upotrebljavaju se u poricanju neke tvrdnje, u pitanju je li tvrdnja istinita, za pojačanje tvrdnje ili poricanja, za izricanje nestrpljenja, želje, zadovoljstva, ravnodušnosti i dopuštenja te dojma.

U govoru Svete Marije zabilježeni su sljedeći primjeri: *Jeę dętę drògo...; Je, sò vám ludy kúriły na dřva...; Je, bòrměš, na ròkę, dvě lóty skúpa pak sè tò drúzgalò...; I z jábukamy i sírom i, nò...; Je, tětęc sò díšly mòm pòpòlnę, a tęcá Jóna úna pò nęga večęr.;*

Jápa sọ, óny sọ nígdór nẹ káj jápa díšẹl, a máma pọ jápọ a-a.; Děčky sọ nit nẹ xóly pọpévat, nego samọ púce, ne.; No, úna dọk jẹ tọ sẹ prẹšlọ, úna smọ dọšly s Pọlnọckẹ.; Tọ jẹ bílọ nẹkaj specijałítẹty, am i vẹ jẹ tọ specijałítét.; Vám jẹ nẹ bílọ sọpọna baš prẹvẹč, nítý finọga prọxa.

Među čestice spadaju i poštapalice, a primjeri zabilježeni u svetomarskome govoru su: *...kák tọ vẹč íde, nám vẹ dọ krá tọ bójala, ne.; Akọ pémọ kám f sẹlọ, ne, a i nẹ samọ púce, i žẹne.*

6. Zaključak

Sveta Marija mjesto je koje pripada kajkavskome govornom području. Mjesto se nalazi u najistočnijem, nizinskom dijelu Međimurske županije uz rijeku Dravu. Mjesto ima bogatu povijest, a ime je dobilo po kipu svete Marije koji se nalazio u kapelici iz petnaestoga stoljeća. Govor Svete Marije pripada međimurskome dijalektu, odnosno njegovu donjem poddijalektu i draškovečkoj podskupini govora, koja je prijelazna skupina između preloške i donjodubravске skupine govora.

Fonološke su značajke svetomarskoga govora vokalizam koji ima deseteročlani samoglasnički sustav u naglašenoj poziciji: i, i̇, ɛ, e, ɛ̇, u, ʊ, o, ʊ, a te četveročlani u nenaglašenoj poziciji: y, ʊ, e, a.; ekavski je refleks jata, a primjeri jekavskoga refleksa jata u govoru mogu se pripisati sve većem utjecaju medija, ali i školovanju na hrvatskome standardnom jeziku; potvrđena je i prva kajkavska jednadžba, tj. jednačenje jata i poluglasa; jednak je refleks stražnjega nazala i slogotvornoga /:/; katakteristično je umetanje samoglasnika *i* (*církvá*); gube se nenaglašeni samoglasnici (*tám, kák*). U akcenatskome se sustavu u cijelome međimurskom dijalektu, pa tako i u svetomarskome govoru, izgubila opreka po tonu, a relevantno je samo mjesto siline što može imati razlikovnu ulogu, a karakteristično je i prebacivanje naglaska na proklitiku (*ná pòlę; pò ñęga*). U konsonantske značajke spada gubljenje suglasnika *v* u nekim suglasničkim skupinama; suglasnik *l* izgovara se umekšano, dosljedno se čuva krajnje *l* u jednini glagolskih pridjeva radnih, a karakteristika je i svetomarskoga govora da se *l* palatalizira ispred svih, naglašanih i nenaglašanih, samoglasnika. Ovjereno je i protetsko *j* (*jápa*) i *v* (*vúra*), ali i *x* koje proizlazi iz *v* (*xúpaty; xmrěty*); suglasnik *x* gubi se u svezama prijedloga i akuzativa množine zamjenice *óny*, a može se zamijeniti i suglasnikom *f* u imenici *óręx* (*óref*); dosljedno se čuva palatalni nazal *ń* (*fášńak*); refleks staroga *d'* dalo je *ž* (*dõxõžalõ*) osim u prijedlogu *među* (*med*); konsonantske starojezične skupine *čbr-* i *čer-* su očuvane (*črlěny* i *čerěvõ*); refleksi **zdj* i **zgj* dali su *žž*, osim u imenici *grožde* (*grõzdyje*), dok u primjeru imenice *mozak* postoji dvostrukost (*mõzak* i *mõžžany*); refleksi **stj* i **skj* dali su *šč* i *č*; skup *tj* primarno je dao *č*, ali se i očuvao (*trětja*); sekvencija *rj* kao relikat palatalnoga *r* potvrđena je u imenicama *večera* (*večěrja*) te *more* (*mõrjõ*); promjena karakteristična za čakavsko narječje, prijelaz *m > n*, odnosno *n > m* na početku riječi potvrđena je i u svetomarskome govoru (*fálem*); zatim često je ispadanje (*tko > kõ*), ali i zamjenjivanje suglasnika u suglasničkim skupinama (*hvale > fõlę*); karakteristično je

obezvučenje na dočetu riječi (*vrók, mrás, snék*); nepostoji opreka između glasova č i ć; dolazi do kontrakcija fonema u različitim oblicima riječi (*návek (uvijek) – vék*)

Od morfoloških se značajaka ističe gubljenje vokativa jednine (osim u nekim antroponimijskim oblicima (N *Jona*, V *JanŃ*). U imenica a-vrste muškoga roda dolazi do nominativno-akuzativne neutralizacije i kada označavaju neživo, u množinskim je oblicima očuvana kratka (neproširena) osnova te je u G mn. sačuvan i staroslavenski nastavak *-ov* (> *-of*); imenice ženskoga i srednjega roda u G mn. završavaju na nulti nastavni morfem (*sél, žen*); prevladava određeni oblik pridjeva (*čŃny*), a komparativ se tvori morfemima *-š* i *-eš* (*stáręšę, vékšy*); kod zamjenica se ističe G i A mn. osobne zamjenice *óny (ńis)* koja je posebno karakteristična za svetomarski govor; morfološko i funkcionalno se razlikuju infinitiv i supin; 3. l. mn. prezenta može imati morfem *-jŃ* (*bęreję, zideję*); rabi se jedan oblika za buduće vrijeme: futur II. (*bŃm pŃvédala*); kod prijedloga se najviše ističe uporaba prijedloga *v (f)/vo* te izjednačenje prijedloga *iz* i *s* u jednome liku (pretežno *z*).

Može se zaključiti da govor Svete Marije čuva većinu značajaka kajkavskoga govora, međimurskoga dijalekta, donjega poddijalekta i draškovečke podskupine, no primjetno je da zbog utjecaja medija (ponajviše televizije i novina) te obrazovanja standardni jezik prodire i u govor Svete Marije. To se ogleda u tome da samo u starijih ljudi još jedino postoje određeni imenični nastavci, npr. nastavak *-aj* u L mn. (*na zŃbavaj*), *-y* u I mn. (*z mŃžmy*), *-ov (of)* u G. mn. m. r. (*sŃsędŃf*), nulti nastavačni morfem u G. mn. s. r. i ž. r. (*žen, sél*), no te nastavke sve više potiskuju standardni nastavci i u starijih, a posebno u mlađih generacija koje su te nastavke potpuno zamijenile standardnim nastavcima: L i I mn. *-ima*, G. mn. *-i*: To potvrđuje činjenicu da se govori svakodnevno mijenjaju, što se ne može izbjeći, no s obzirom na to da svetomarski govor čuva većinu značajaka, može se reći da Svetomarščani još uvijek govore svetomarski te da svoj govor njeguju prenoseći na nove generacije i razgovorajući svetomarski u neslužbenim komunikacijama. U odnosu na susjedne govore svetomarski je govor jednak mjesnome govoru Donjega Mihaljevca, a razlikuje se od mjesnih govora Donjega Vidovca i Donje Dubrave po tome što su ti govori specifični po vokalizmu, odnosno diftonzima (npr. SM *mala* – DV/DD *muŃla*), zatim ima dosta razlika i u izgovoru (npr. SM *Ńbedovały smŃ* (*objedovali smo*) – DD *Ńbedovály smŃ*) te leksiku (npr. SM *šŃdęř* (*šljunak*) – DD *proyda*; SM *rŃžŃity* – DV *rŃńity*; *vrčŃk* (*povrtňjak*) – DD *vřčak* (u svetomarskome govoru riječ *vřčak* označava posudu za vodu).

7. Literatura

1. Barić, Eugenija i dr. 1997. *Hrvatska gramatika*. Školska knjiga. Zagreb
2. Bartolić, Zvonimir. 1971. Hrvatski kajkavski govori Međimurja: Nacrt za studiju. *Popevka zemlji*. Matica hrvatska. Čakovec.
3. Blažeka, Đuro. 2008. *Međimurski dijalekt: Hrvatski kajkavski govori Međimurja*. Matica hrvatska. Zagreb.
4. Blažeka, Đuro. 2003. *Vrela kajkavskih govora*. Visoka učiteljska škola u Čakovcu. Čakovec.
5. Filipan-Žignić, Blaženka. 2013. *Jezik moje bake i internet: Posuđenice u međimurskom kajkavskom dijalektu jučer-danas-sutra*. Matica hrvatska Čakovec. Čakovec
6. Frančić, Anđela. 2000. *Međimurska prezimena*. IHJJ. Zagreb.
7. Frančić, Anđela. 2007. Od Altarca i Družilovca do Svete Marije. *Svetomarski ljište*. 4.
8. Frančić, Anđela. 2008. Povijest imena naselja Sveta Marija. *Kaj*. 6. Zagreb.
9. Frančić, Anđela; Hudeček, Lana; Mihaljević, Milica. 2005. *Normativnost i višefunkcionalnost u hrvatskome standardnom jeziku*. Hrvatska sveučilišna naklada. Zagreb.
10. Ivšić, Stjepan. 2012. *Jezik Hrvata kajkavaca* (ur. Milan Moguš). HAZU. Zagreb.
11. Lisac, Josip. 2012. *Dvije strane medalje: Dijalektološki i jezičnopovijesni spisi o hrvatskom jeziku*. Književni krug. Split.
12. Lončarić, Mijo. 2011. Istraživanje kajkavskog narječja. *I. međimurski filološki dani*. Učiteljski fakultet Sveučilišta u Zagrebu. Zagreb.
13. Lončarić, Mijo. 1990. *Kaj – jučer i danas: Ogledi o dijalektologiji i hrvatskoj kajkavštini (s kartom narječja i bibliografijom)*. Zrinski. Čakovec.
14. Lončarić, Mijo. 1996. *Kajkavsko narječje*. Školska knjiga. Zagreb.
15. Lončarić, Mijo. 2005. *Kajkaviana & Alia: Ogledi o kajkavskim i drugim hrvatskim govorima* (ur. Josip Lisac) Zrinski d.d. Čakovec; IHJJ Zagreb. Čakovec.
16. Lončarić, Mijo. 2006. Proučavanje kajkavskoga narječja u 20. stoljeću. *Hrvatski jezik u XX. Stoljeću*. Matica hrvatska. Zagreb.
17. Lončarić, Mijo. 1989. *Istraživanje govora u Ludbreškom kraju*. Rasprave zavoda za hrvatski jezik XV. Zagreb.

18. Lukežić, Iva. 1998. *Govori Klane i Studene*. Libellus. Crikvenica.
19. Lukinović, Andrija; Markač, Pavao. 2003. *Župa Sveta Marija u Međimurju: U prošlosti i sadašnjosti*. Rimokatolička župa Sveta Marija. Sveta Marija
20. Menac-Mihalić, Mira; Celinić, Anita 2012. *Ozvučena čitanka iz hrvatske dijalektologije. Sveučilišni udžbenik s nosačem zvuka*. Knjigra. Zagreb.
21. Silić, Josip i Pranjović, Ivo. 2007. *Gramatika hrvatskoga jezika za gimnazije*. Školska knjiga. Zagreb.
22. Zvonar, Ivan. 1997. Jedan mogući prkaz fonetsko-fonoloških značajki međimurskih (kajkavskih) govora. *Kajkavsko narječje i književnost u nastavi, zbornik radova sa stručno-znanstvenih skupova u Čakovcu 1996. – 2000*. Čakovec.
23. Zvonar, Ivan. 2000. Neke morfološke osobitosti donjomeđimurskih govora (Prilog izradi zavičajne gramatike). *Kajkavsko narječje i književnost u nastavi, zbornik radova sa stručno-znanstvenih skupova u Čakovcu 1996. – 2000*. Čakovec.
24. Zvonar, Ivan. 2002. Neke morfološke osobitosti donjomeđimurskih govora (II. dio, zamjenice, brojevi i glagoli). *Učitelj*. 1. 2002.
25. Zvonar, Ivan. 2001. *Pregled povijesti kajkavske usmene književnosti, I. dio (20. stoljeća)*. Hrvatska udruga Muži zagorskoga srca. Zabok.

Internetske stranice:

26. Lončarić, Mijo.; Zečević, Vesna. *Jat u kajkavštini*. URL: <http://hrcak.srce.hr/69144> (15.7.2017.)
27. Lončarić, Mijo; Celinić, Anita. *Dalibor Brozović o kajkavštini*. URL: <http://hrcak.srce.hr/68532> (15.8.2017.)
28. *Međimurska županija*.
URL: https://hr.wikipedia.org/wiki/Me%C4%91imurska_%C5%BEupanija (1.7.2017.)
29. *Sveta Marija*. URL: [https://bs.wikipedia.org/wiki/Sveta_Marija_\(Hrvatska\)](https://bs.wikipedia.org/wiki/Sveta_Marija_(Hrvatska)) (1.7.2017.)
30. Zečević, Vesna. *Iz kajkavske morfologije (o DL sg. im. ž. roda)*. URL: <http://hrcak.srce.hr/69375> (15.7.2017.)

8. Prilozi

a) Transkripcije snimljenih govora kazivačica

Bròne kurúze v sěly

V jutro rano so se zisl, zislj težoky pre gázdy. Zójtrek je bil zličnaky s kòsanom mòščom y pržgona júxa. Pòsle se išlo ná poľe. Foringòšy so vòzily kurúzo s kònyma i s krávama. Bròlo se cěly den. Ná poľe se dopělala, ná poľe se dopělal óbed. Bil je grax z mòščom, sir i jójca kúxana, kò je več káj mèl. Tò je bilo tak dèvečera. Večer se dòšlo dimò, gázdarica je nekaj skúxala. Je, pre saky xizy je bilo drugač, kòjy so kák mèly. Nekojy so iměly puno sęga, a nekajy so iměly malo, aly dõbro, prešlo je. Pòsle večerje se išlo na guno trěbyt kurúzo, treblòčy so trěbyly. Ako je bilo puno treblòčy, je bilo prijē gòtovo, a ako je bilo mēne treblòčy, bõrmeš se trěbilo i do polnòčy. A tú vām je bilo jòko lěpo. Tú so vām se popěvaļe starinske domòče pēsme, a pòsle tōga so mõzy nekaj pòčely prepovėdaty káj se dē dogodilo jer je ne bilo televizora nity rádija. Ūna smò si jòko poslušaly. A dok je bilo gòtovo, gázdarica je donēsla na guno rākijo domòčo i mòšta. A pòsle tōga je donēsla zdiganē kolòče, napúnēne, nafiļanē, namòtanē z orėxy, z mākòm i z ružičy. Tak nám je bilo jòko lěpo, dòšlo je polnòč ily dēsēt vùr, več kák je bilo, smò se rezišly. I zùtra je bilo nazòj tak. Tò vām je bilo m'ėsec dni dok se nē sò kurúza pòbròla.

Čexára v sěly

Čexára? Tò vām je čexanē pėrija. Tò vām je tak. Žēne, gázdarice, so klāle domaj kòkošy, pùre, ráce, gòske. I tò se pėrije cělo l'ėto sušilo, pròlo. Dòšla je jēsēn, o jesėnske dūge nòčy kē prespáty nēje mõčy. Ūnda smò mi xòdaļy čexat pėrije. Jòko vām je tò bilo lěpo. Je, čexalo se čexalo dogo, a pòsle so dòšly i dēčky. Znòte, vām je nē bilo televizora i plēsa dē so se směly zity. Nēsò se mõgļy sxòžaty kak vē, sē pò sòt. So máma i jápa nē dòly, je zdrávomárijò zvònilò smò mõraļy bity domaj. A tak dok se pėrije čexalo, ūnda smò se zislj škòmač smò se pògledòvaļy. A dok je bilo gòtovo, ūnda so dēčky na čēšēl, bõrmeš, fùčkaļy i igraļy káj smò se vùčily nekaj plēsaty. Kák pok by se bily drugač náčily plēsaty i dē by se bily nēgda zislj.

Bom još nekaj povėdala. Náša sòseda jėdna vām je tak napròjla. Jò sem bila jòko mála ūnda. Mòjy mámy je tak rėkla, so bile stārešē sēstre i pùce: „Znòš káj Bõra, jò sem tí jėno kòkoš zàklala, ne mõra jòtēc znáty káj sem jò napròjla. Tí pòzòvi pùce i nēk dójdejo večer na čexáro, malo se z dēčkima nēk zidejo i nēk se malo upòznajo. Káj tí misļš dē smò se

mi upoznaje, škomač je to negda bilo. Jotec je ne dol. Bok ošlobody, kaj by on bil koga si boš ti zela, ne. Koga je jotec rekël, unda si sy mogla toga dečka zety.“

Kak pok vam se negda kurûza rûžila?

Je, bormeš, na roke, dve loty skupa pak se to druzgalò, malo sim, malo to. Posle so vam zmislyly nekvoaga, ovoga, slozily so s çavly pak se to nekak na roke slozilo, to se zvolo roščol, rožžolyn. To vam je bila jedna mala stvor slozena kaj je bilo lezy rûžity. A posle unda negda se nekva mašina stvorila z jënim velkim kotočom. Te kotoč se vtel, vtel, vtel. To se nuter kurûza puščala. To se zvola mašina rožžača za rûžity kurûzo.

Kak vam se negda veš pròl?

Vam je ne bilo sopena baš prëveč, nity finoga prôxa. Je, so vam ludy kûrily na dÿva pok so çuvaly toga pepela kaj so ga presejaly. Unda so ga deÿly v jën velký kotel kaj se te pepel kuxal. A vut kotel so vam deÿly beloga veša opkoxovat, a pisanoga so sorteraly, pak so ženë na roke pròle y na riflò. Na kaj so riflale se zvola riflã. I dok se te veš opkuxal f kotlo s pepelom, una so ga nekam pok deÿly razmakat, pok f korita i k Dròvi pròt. Tam so pròle bile. Kòje so pròle veša so se zvòle pròle. Mele so pròlke kot so tokle, a bilo vam je i korito. Tak so japek i mâmica rekli: „Je de te drògo, ako naš znòla veša zgròxnoty kaj se narûda dok ga vudriš, naš mogla snëxa bity.“ Veša je tre bilo negda znaty opraty, splajty i gròxaty. So vam, bormeš, vzimy leda tly ak so ne mely vòdo kaj se vòda zmzla, una so mušky nòpny išly tÿt kaj so ženë mogle ity v Dròvo veša pròt.

Kak so byly svaty negda

Prije tjeden dni nek so, prije tjeden dni nek so počeli svaty so se prepròvlyly kolòčy sakojòčky pre mlòdenky dòmaj. Tu se zišla so ròdbina. Ženë, saky den kòja je kak mogla, a kòja je prepròvlala kolòče se zvòla sòkačica. To je tak trajalo do sobòte. F sobòto v jutro rano, zaròm, so došly bandisty kòjy so xòdaly po ròdbiny pozovat. Te so se zvòly pozòvičy. Bandisty so igraly pesme kòje so sy ludy več pozelely i kàkvè je štò štèl. Tak so vam obišly so ròdbino. Dok se so ròdbina skútyla, bil vam je zòjtrek. Za zòjtrek so bile: çurke, rebra peçena, hládnëtina i zdigany kolòčy z orëhy, z makom y peréc. Posle zòjtreka se išlo po mlòdenca. Pÿvy kòj je išel je mel pëfca, velkoga, nakinçenoga s çerlënym, z belym, sakojòčkim pòntlekyma. Dònëšly so toga pëfca mlòdencò, te jëden je išel nuter k sòkačicy. Je, to je takòf običaj bil, i rekël je „Dròga gòspò sòkačica, tu vam je vòl kòj vás bo med nõge bòl“, i mòral je bÿže pobëčy vùn, drùgač by ga bila sòkačica z mlinçañakom po glòvy

vúdrila. Mlòdenca sò spr"òsyly. E, ùnda jè bila nòpny zástava. Bily sò dvò zástavnáky, a med nímy jè išel mlòdenec. Išly sò pròsit mlòdenko. Dòšly sò do mlòdenkinè xížè. Tù nís jè pre pòtny vròty čakal jèden kòj sè zvòl primèš kapitòn. Òn jè pital „káj vi òčètè?“ A òny sò rèkly da jè tù jèden lèpy cvèt zròsel, da sy jè mlòdenec zàbral jènoga jòko lèpoga cvèta v nívem cvètíakò. I ták sò nís ùnda pùstily nùter. Pòzvaly sò xížnòga jápeka i mámicò i rèkly sò da sy jè mlòdenec zàbral tù jèdnoga cvèta i èj òny mòro tòga cvèta nèmò dátý. I ták jè tò sprìčòvanè prešlo, dòly sò mlòdenko i išly sò, pòvòrka, f cirkvò na vjenčáñè. Bandisty sò igrały pò cèlem sèly, pòvòrka jè bila gizdòva i zástavnáky, ùnda káj sò bily mušky svèt, ùnda sò vàm bily klèncary i klèncaricè, dèvèr, pòcneòla i mlòdenka i mlòdenec i sò drùga ròdbina, šira i úža. Dòšly sò vàm s cirkvè dimò, ùna jè bil pre mlòdenki òbèd. Jè, kò jè kák bil i bogòty i sikakvy. Tò vàm jè trájalo dòvečera. Večèr sè sòkačica nèkaj zmislila, pòk sè išlo za sòkačicò pòbirat „Bába glivè bròla“. Tò vàm jè bila jèna kòrpa, a of sè nèkak čudnò naprájel i tòkel i popèval nèkvè sakojòčkè čudnè pèsme. A tò sè ùnda dòvalo vù tò kòrpò štò jè káj dèl, nèkvè dinarè, bily sò dinary nègda, káj jè tò bilo pòmòč za sòkačicò. Pòslè pòk vàm sè plèsalò na zèlè. Tò jè plèsala mlòdenka, pòcnehòla i dèvèr i zástavnáky. A pòslè pòk sè plèsalò za mlòdenko jer jè mlòdenka sy stfgala cipele pò šúdro dok jè išla f cirkvò na vjenčáñè. Jè nè bilo ásfalta, jè bil šúder. Ùna pòk jè mlòdenka plèsala, ùna smò si na rèt išly z mlòdenkom plèsat. Sàky jè mòral nèkaj dátý. Dòbrò, i tò jè prešlo. E vè je dòšlo, večèrja. Si sváty sò dišly vùn, bandisty sò igrały pò cèlem sèly do krížóna. Na sákem krížónò jè bil plès. Tù sò sè mògly nèkvy dècky s púcem zity, jè bila kmica. Pòk sò ùnda i òny plèsały. Ták jè tò bilo pò cèlem sèly jer smò nègda pòk ták nè smèly, sè, nity sikam ity i ùna smò išly škòmač káj nás jè máma nè vidla pak smò sè zíšly tám dè sò bandisty igrały pòk smò skùpa plèsały i mi káj smò nè bily sváty. Y tò jè prešlo. Bila jè večèrja, dòxòžalo jè pòlnòč. Jè, mlòdenka jè mòrala prijè pòlnòč odity ot svòjy ròditely k roditelima dè bode snèxa. Ako jè nè do pòlnòč dišla, ùna sò vàm dècky dònèslý kurzínè nùter y xityly sò kurzínè fižo káj bò špòt. Dòšel jè primèš kapitòn i šèrè kapitòn, òny sò pòzvaly jòca i máter: „Drògy ròditely, bi vè vi bily vòlny dátý blágoslòva?“ Máma sò dònèslý f čašy svètò vòdo i gránčicò i pòsvètily sò mlòdenko i rèkly sò: „Ídi čèrka, idi, dèj tí Bòk srèčnoğa pòta, bòdy tám pre drùgy mámy dòbra kak si bila i pri meni. Òny sò dišly z mlòdenkom, a òstały sváty sò sè zabòvlyaly do jùtra.

Marija Pintar (r. 1952.)

Mlatilka

V dvě vůře smø išly kòsit žito. Stájce smø slágały, ùnda smø išly dímò jést. Ûna da se sp"òsošilo stájcaj, ùna se išlo pò ñe i mlòtilò se z mlatilkòm, mašinòm, kak kòmbáj je bìl. Ûna smø pèlaly, vò venè, tù na gmòjno i tù sò dòšly z mlatilkòm i mlòtily smø. Jèn je bìl na vòzo, je xítal, drùga je rëzala, trëtja je xítala na mlatilkò. Ûna sò pòk slàmò mòžy na kòla namètały, dvò mòški. Jèn je pre vrèčy bìl, dè je zřně bìlo, nò, i da smø tò zmlòtily smø dišly dímò, smø tù dòmaj jèly, òbed se skùxal. Káj, mèsò. Kòkòšino mèsò je bìlo, gibanica se spēkla i najèly. Vè idëmò sáky na svòj pòsel pòk dàle.

Š čem stè se gibanico pèkly?

I z jábukamy i sirom i, nò..

A z orèxy?

Nègda sò se rëxy pròdały, ke smø nè, smø venòdjały z rëxy. Nám je bìlo škòda. Smø pròdały pòk sò pènezy bìly. Je, i z rëxy, káj pòk. S tíkvòm, jábukamy, sirènem, tò, tò se, s tèm se pèklo nègda, je.

Fášnak

Na fášnak sò išle žène na zòbavaj. Nèkoje sò išle z mòžmy mòm od dòma, a nèkoje sò išle pò mòže, káj sò dišly sòmý i ùna sò bìly dò jùtra na zòbavy, dò Pèpèlnice, je, cèlo nõč, ták je bìlo. Nášy tèca Jòna òbavezno, tètèc pògòtovo. Je, tètèc sò dišly mòm pòpòlne, a tèca Jòna ùna pò ñega večèr. I ùna sò i òny bìly dò jùtra s tècom. Nášy máma nè ták. Jápica sò nášy, akò sò jápy nášy, sò išly vèk òbedvo skùp na zòbavo. Jápa sò, òny sò nigdòr nè káj jápa dišèl, a máma pò jápo a-a. Kè bi se vròk več tò se zmislil. Žène, káj, tè sò bìle slòbòdne, plèsałe sò dò jùtra, vrága.

Marija Matjačić (r. 1931.)

Bádňak

Dějte nám řečíte sóseda kák je něgda bílo na Bádňak dok ste ví bíly mály?

Dok sem jó bíla mála? Nás vám ga bílo jókó púnó d'ěce, tó sọ bíle, bíle sọ dvě sněxe pře xízy. Strinyny ga bílo děvčet decé, a mi smọ bíly štiry. Űna si zračúnaj kůlkọ nás ga tọ bílo, samọ d'ěce. Dě sọ dvọ, dvě sněxe bíle i tẹ dvọ mó"žy, jápa, máma, stọry máme, káj jó znóm, tọ t'je, púnó nás ga bílo. I tọ smọ kọmaj čakaly, tọga Bọžiča, dok bọ Bọžič. Űna sọ išla, dọbrọ bọmọ málo, sláma káj se nėsła, dọvěčera tọ se přepřovlalo, se dělalo, kák věč ide za Bọžič, Űna se večer sláma nėsła. Tọ je bíla vělka plófta sláme tak káj smọ pótly mógly y spáty nó tẹ slámy mi d'ěca.

Štọ je tọ slámọ nėsěl nůter?

Slámọ je, dọnėsly sọ strųy jápa, najstárešy člán u, múšky, u ọbíteły. Tẹ je Űnda slámọ nėsěl. Űna kák sọ dọnėsly slámọ, si smọ mi tọ, tọ se ně smělọ světlo vųžgaty nity níkaj. Dok je zdrávomárija zvónilo, óny sọ tọ slámọ zely i nėsly, pokůcały sọ nám na vróta, mi smọ si víknoly „sl"óbono“, óny sọ dọšly i rěkly „Fáleťm body Jézoš Kristoš“, a mi smọ rěkly „Ná se věke Bók je fólę vrėden“. Űna sọ púčely kak bájaty „Nó tọ mlódo lėtọ, zdrávy, vėsely, tústy, debely..“, kák tọ věč ide, nám vē dọ krá tọ bójala, ne. Tọ věč sáky znọ kák tọ ide. I Űna je bílo tọ g"ótovo, zm"ólyly smọ, si smọ mọraji m"ólyty. „Ándeo Góspodní“ se m"ólyl. Űna smọ se spostíly i Űna se tẹ stól slóžil. Dělo se se žitọ se ná stól, i čak i p'ěnezy drọbny. Ně bílo něgda někvy, drọbny p'ěnezy i tọ žitọ i nó tọ se slóžil ọt sláme kriš Űnda. Űna se naprájlo kóly kak gńězda kóly tọga s'ěmėna. Űna se gory děl stólnak, něgda óny dọmóčy sọ bíly, starinsky, káj se tkálo, i tọ ọd dọmóčęga plótna. Dó"brọ, Űna sọ žėne išle jėsty tọ slágat, kakti káj bọmọ jely. Ná stól n"ósiľę, a múšky sọ se pọk pọd stól tọ nanósyly: i jármeca i šekiro i mọřž mọřžóra s kėm se venódjalo, něgda púter dělal. Nọ i bíča, se tọ káj je gójt spręga bíla, kakti tọ je mọralọ pọd stólom bity káj bode, bọmọ pọslůxnoly, i mọrxa i se. A jėlo se, tọ, vē jėlo se Űnda. Űna tọ se se preprájlo, Űna se išlo jėst. A káj se jėlo? Glódnny smọ tak si bíly, mókvič, Űnda se venódjalo ọtọ gráx na súxom skůxany. Něgda je bíl ón káj se kėber zvól, debely gráx. Tọ smọ jely, i kọmpót, ali kọmpót ọt káj se súšilo: i sľive i dọmóčę krůške, tępke xrůške sọ bíle, i jábọke, tọ se se priję súšilo, Űna smọ to kůxaly, a ně kak vē kọmpóty vákvi-nákvi, něgọ kák je óno bílo. Űna smọ se tọ najely, Űna kę sọ ọtọ, děklicę sọ išle pọpėvat. Děčky sọ nit ně xóly pọpėvat, nego samọ púčę, ne. Pọpėvat, a káj na pọpėvaňo, z vėsėľem si išel Űna si stópram jábukọ dọbil dě si pọpėval, a vē si samọ pėneze čókajọ káj bode.

A dá stę kinčily bora i štó ga donésel nüter?

Aha, bora, tó. Bora smó tí, ně biló nity bora, nek sọ šumę donesly boróvnicó. A kinčil sę ták, otó, d'ěca. Smó ję i popěvaly úna „Márijá sę májka trůdy“ nad tēm borekó káj ję biló. Jábokę sọ sę vēsilę, venę, tę cůkory, pėrija sọ sę růžicę naprájľę, ně biló žúnžy kák vē, ně. Tó smó okinčily. Úna sę tó išľó, dóbřó, tó sę priję nek ję venódjalo, káj smó mógly popėvat ity dě ję biló, ně. Úna ję, smó dišly popėvat i úna smó dōšly dok smó sę tó skůtily sí, kópitaly pó tę slámy, ľepó ję biló tó. Úna sí smó išly na Pólnočkó. Tó sę sę, a káj nit sí sí ně měl popřóvēm káj obůty, púnó nás ga biló. Sakojččkę cipęľę vľěkly. Děčky, káj sọ vékšy býly, tę sọ sákę fěľę stóřę, pók gůmenę čizme. Vú tēm sę išľó něgda f cirkvó, aly sí smó išly. Sněk ję bil vėľky, a mi smó tám přę Štrókó, tó ně znatę, znóťę vi dě ję tó. Nó, ódnóta tįjam. Tó smó, samó stěžica ję bila. Sí jěn za drůgem sọ ták išly káj smó dōšľi f cirkvó. Tó ně ništó řekęľ da ně. Tó nám ję biló vēsęľy ję ity na Pólnočkó, ně. Nó, úna dok ję tó sę přęšľó, úna smó dōšly s Pólnočkę. Úna smó mi pó přóvēm jěľy, ták káj smó sę i zbětěžaly. Cěľi děn pōst ję bil. Vę sí, úna dok sí dōšľę, pó přóvēm jěl. Xlādņętina ję bila, kólóč zdigany z óřęxy i klóbōsy. Tó sę káj ję pók dómóčę biló, tó sę sę úna dok smó ot Pólnočkę, i z rōsola mėsó. Tó sọ kůxaly. Tó ję biló někaj specijalítęty, am i vē ję tó specijalítět. A něgda smó ně drůgó męľy, úna smó tó káj smó męľy, ně. I ták káj smó sę tó najěľy i spót, a drůgi děn pók ję ně biló sm'ěty f sęľó. Děčky sọ išly sl'óbōnó, aly puce ně. Akó pémó kám f sęľó, ně, a i ně samó puce, i žęnę. Nęsi směl nity k sósędó nyt níkam. Móm by tí býly, vēly kító tí drěžęjó. Sí smó něgda kítę męľy, ję ně biló ošišany i trájny.

A kám sę nęsla únda óna sláma káj ję bila pó dōľy?

Kám sę sláma nęsla? Sláma sę nęsla, akó sí venódjalo, vóčķę kójy sọ męľy. Tó tí sę sę svęzalo, kólly vóčķy sę namětalo, vēzalo i ná vřt. Něję tó směľó sę gázity, i káj jó znóm, někam f štáľó, máľó krávicam, máľó, ję, f kóčę nity ně ták.

Pitanja: Đurđica Erdelji (r. 1966.)

Odgvori: Katarina Frančić (r. 1937.)

b) Upitnik za terensko istraživanje

**UPITNIK ZA TERENSKO ISTRAŽIVANJE KAJKAVSKIH
GOVORA**

MJESNI GOVOR

SVETE MARIJE

PODATCI O ISTRAŽIVAČU:

ISTRAŽIVAČICA: Suzana Erdelji

E-POŠTA: suzana.erdelji@gmail.com

DATUM ISTRAŽIVANJA: od svibnja do srpnja 2017.

a) **PODATCI O PUNKTU**

1. IME MJESTA: Sveta Marija
2. BROJ STANOVNIKA: 1.594
3. IMENA SUSJEDNIH MJESTA:
Donji Mihaljevec, Donji Vidovec i Donja Dubrava
4. KOJI GRAD SLUŽI KAO NEPOSREDNI CENTAR OKOLICE?
Prelog
5. U KOJU ŠKOLU ODLAZE DJECA? OŠ Sveta Marija
6. KOJIM SE ZANIMANJEM BAVI VEĆINA STANOVNIŠTVO?
Radnici u tvrtkama
7. NAZIV STANOVNIKA (ETNIK) ZA PUNKT U KOJEM SE ISPITUJE
Muški: Svetomarščan
Ženski: Svetomarščica
8. PRIDJEV OD IMENA MJESTA U KOJEM SE ISPITUJE: svetomarski
9. PREZIMENA RAŠIRENA U MJESTU:
Mustač, Orehovec, Pongrac, Kvakon, Poljak, Frančić
10. NAJČEŠĆA MUŠKA I ŽENSKA IMENA
Muška: Ivan, Josip, Stjepan
Ženska: Marija, Ana, Katarina
11. KOJA SU SELA U BLIZINI ZA KOJA VAM SE ČINI DA IMAJU ISTI GOVOR? Donji Mihaljevec
12. KOJA SU SELA U BLIZINI ZA KOJA VAM SE ČINI DA GOVORE DRUKČIJE? U ČEMU JE RAZLIKA?
Donji Vidovec i Donja Dubrava, a razlikuju se u vokalizmu (diftonzi), akcentuaciji i leksiku.
13. PODRIJETLO STANOVNIKA U MJESTU:
Hrvati

b) PODATCI O OBAVJESNICI

IME I PREZIME: Marija Matjačić

GODINA ROĐENJA: 3. srpnja 1931.

MJESTO ROĐENJA: Sveta Marija

OČEVO MJESTO ROĐENJA: Sveta Marija

MAJČINO MJESTO ROĐENJA: Sveta Marija

BROJ PREDAKA ROĐENIH U OBAVJESNIKOVU MJESTU ROĐENJA: 4

MJESTO IZ KOJEG JE BRAČNI DRUG: Draškovec

GDJE JE I KOLIKO DUGO OBAVJESNIK ŽIVIO IZVAN SVOGA MJESTA?
Obavjesnica nije živjela izvan svojega mjesta.

JE LI PISMEN? Da

ŠKOLOVANJE: osnovna škola (4 razreda)

ZANIMANJE: domaćica

TELEFONSKI BROJ: 040/660-432

ALIJETETI

1. Jednak refleks jata i poluglasa

Vjetar jako puše. Véter jòko púše.

Priroda je lijepa. Príroda je lépa.

Mjesec je pun. M'éseć je pún.

Bijelo platno Bélo plòtno.

Poluglas: Dan je lijep. Dén je lépy.

San mu je pao na oči. Sén mo je ópal na jóčy.

2. Jednak refleks stražnjega nazala i slogotvornoga /l/

Na obrazu mu je suza. Na obrózo mo je sóza.

Boli me ruka. Bolí me róka.

Desna ruka je jača od lijeve. Désna róka je jákša od léve.

Sunce se sakrilo iza oblaka. Sónce se skrílo za obláke.

3. Kajkavska akcentuacija (Iz snimljenoga govora.)
4. Mijenjanje artikulacije (zatvaranje) ili redukcija neakcentiranih vokala (i slogova)

Idem tamo. Ídem tám.

Dođi ovamo. Dójdvy sím.

Radit ću. Délal bom.

5. Sekvencija /rj/ kao relikat palatalnoga /r/

More je plavo. Móre/mórje je plóvo.

Djeca se vole kupati u moru. D'éca se vóle kópaty v móro/mórjo.

Gora je zelena. Góra je zeléna.

Sutra moram orati. Zútra móram oráty.

Djed ore njivu. Déda órije/óre nívo.

6. Sekundarni skup lj

N jd. sol I jd. ólvyem

N jd. ulje I jd. solvyóm i soljóm

7. Skupovi labijal+ j

groblje gróbyje

grmlje grmyje i grmjje

zdravlje zdróvyje i zdróvjje

8. Kajkavske depalatalizacije

Ljudi su ponekad zli. Lúdy so négda xmónv/xúdy.

Konj mi je najdraža životinja. Kón mi je nájdrážeša živótiña.

9. Uporaba prijedloga vu/ v

Idem u školu. *Ídem f škólo.*

U kući je toplo. *F xízŷ je tóplo.*

Kao dio prefiksa: *udovica* *dovíca*

vnuk *vnúk*

ustati *státi se*

umrijeti *xmréty*

ubiti *xmórity*

10. Kajkavski rezultati primarne i sekundarne jotacije

ognjište *jógnišče*

doći *dóity*

poći *ítv*

otići *dítvi odítv*

naći *nóity*

11. Primarno povećani broj samoglasničkih fonema (Iz snimljenoga govora)

12. Sustavno obezvučenje zvučnoga šumnika na dočetu riječi

Njegov grob je prekrio snijeg. *Ńégvoga gróba je prékril snék.*

Vrag ti ne da mira. *Vrók tí né da míra.*

Mraz je prekrio livadu. *Mrás je prékril lívado*

To što je rekao je laž. *Tó káj je rékel je lóš.*

13. Zamjenica *kaj* i njezini kompoziti

Što je to? *Káj je tó?*

Nešto se događa. *Nékaj se dogóža.*

Ništa se nije dogodilo. *Nikaj se né dógodilo.*

Zašto si otišao? *Zákaj si díšel?*

14. Upćenje jednadžbe A sg. = G sg. u m.r.

Stavio je nož na stol. Dél je nóža na stól.

Nema noža an stolu. Néma nóža na stólo.

Donesi mi šešir. Dónesi mi škrlóka

Kupit ću si šešir. Kúpil tí bom škrlóka.

15. Gubljenje morfološke posebnosti V sg.

Ivane, otvori vrata! Ívan, ópry vróta!

Susjede, dođi na ručak! Sósed, dójdy na óbed.

16. Upćenje komparativa s elementom /š/ u tvorbenome morfemu

Moj brat je jači od tebe. Mój brát je jákšy od tebe.

Moj tata je veći od tvog tate. Mój táty je vékšy od tvojega tátija.

Marko je bogatiji od Ivana. Márko je bogatěšy od Ívana.

Ana je slađa od Marije. Ána je slájša/slójša/slátkeša od Máriae.

Marija je mlađa od Ane. Mária je mlájša/mlójša od Áne.

17. Tvorba futura: jedan složeni oblik za oba futura + mogućnost izricanja futura

prostim oblikom

Ja ću plesati. Jó bom/bódem plésala.

Ti ćeš plesati. Tí boš/bódeš plésal.

On će plesati. Ón bo/bóde plésal.

Mi ćemo plesati. Mí bomo/bódemo plésaly.

Vi ćete plesati. Ví bote/bódete plésaly.

Oni će plesati. Óny bodo/bódejo plésaly.

18. Morfološko i funkcionalno razlikovanje infinitiva i supina

Infinitiv: Ja ću stajati. Jó bom stóla.

On će trčati. Ón bo béžal.

Supin: Idem spavati. Ídem spót.

Nemoj gledati. Naj glédaty.

Nemoj otići. Naj dítý/odítý.

19. Sustavna uporaba određenoga pridjevskog lika i u predikatnome proširku

Stol je nov. Stól je nóvy.

Poštar je star. Póštar je stórv.

On je čist. Ón je čistý.

ALTERITETI

- 1. Refleks jata koji djelomice odstupa od prve kajkavske jednadžbe (Iz snimke (odstupa li ili ne))**
- 2. Nekajkavski refleksi /o/ i /l/ (> /u/: su, A sg. roku/ruku)**

Boli me ruka. Bolí me róka.

Pogledaj mi ruku. Poglé mí róko

- 3. Sekvencija /jt/ u infinitivnoj i sekvencija /jd/ u prezentskoj osnovi kompozita glagola *idti > iti**

Prezentska osnova: Dođi sa mnom. Dójdý z ménom.

Pođi za mnom. Hódy za menom.

Infinitivna osnova: Moram doći k tebi. Móram dójty k téby.

Voljela bi poći s tobom. Vólela by itý s tébom.

- 4. Rotacizam u prezentskoj osnovi glagola moći: moreš, nemrem**

Ja mogu/ne mogu. Jó mórem/némrem.

Ti možeš/ne možeš. Tí móreš/némreš.

On može/ne može. Ón móre/némre.

Mi možemo/ne možemo. Mí móremo/némremo.

Vi možete/ne možete. Ví mórete/némrete.

Oni mogu/ne mogu. Óny móro/mórejo / némro/némrejo.

5. Krajnje slogovno /l/:

- zadržano bez izmjene: *Andeo leti.* Ánžel letí

6. Konsonantske skupine:

- neizmijenjena starojezična skupina /čr/ → *crv* čřfi čřf, *crn* čřny, *crven* čřlěny
čřlěny, *crijevo* čřévo

- skupine /št/, /šp/, /šk/ uglavnom u primljenica: *šešir (škrlak)* škrłók, *štediti (šparati)*
špóraty

- */vs/ > /øs/ ili /fs/: *Svi su se dobro najeli.* Sí so se dóbro nájely.

- */vk/ > /øk/ → *unuk* vnúk, *jučer* fčěra

- redukcija /v/ unutar konsonantske skupine s /r/ ili /r/ u istome ili u sljedećemu slogu:
tvrd třdo

čtvrta čtřtek

Volim tvrdo kuhano jaje. Vólym třdo kúxano jájce

Svekrva živi iznad nas. Svekrva žíví nad námý.

7. Izjednačenje prijedloga izi s u jednome liku, pretežno z:

Pao je s konja. Ópal je s kónja.

Dolazim iz Štrukovca. Dólazim/doxóžam Štrúkovca.

Izgubio sam kartu. Zgúbil sem korto.

Izišao je iz kuće. Zišel sem s xíže.

8. Oblici plurala u deklinaciji:

- neproširena osnova u množinskim oblicima imenica m. r.:

Kupili smo volove. Kúpily smo vóle.

Gledam golubove. Gledím gólobe.

Tražim puževe. Íščem póže.

Zabio sam golove. Zábil sam góle.

- nerelacijski morfem /ov/ (> /of/) u osnovi ispred morfema /ø/ u G pl. imenica m. r.:

pet susjeda pét sósedof/sósedy, sedam dječaka sedem dečókof/déčky

- morfem /ø/ u G pl. imenica s. i ž. r.:

pet sela (pet sel) pét sél/ pét sély, pet žena (pet žen) pét žen/pét žený

- ishodišnojezična nejednakost oblika DLI pl. imenica i imeničkih riječi svih triju rodova:

Idem prema našim volovima. Ídem préma nášv vóly / nášvma vólyma.

Reci našim prijateljima da ću doći. Récý nášym prijátelom / nášvma prijátelima da bom dóšel.

Nije mogao stajati na nogama. Néje mógel stóty na nogój / nógama.

- morfem 3. l. pl. prezenta ujednačen na dočetak /jo/ ili /ju/:

Oni beru trešnje. Óny bérejo/béro čeréšne., Oni misle da ćemo mi doći. Óny míslijo/mísle da bómo mí došly.

9. Skupina zgi, zdj:

mozak mózak i móžžany, grožđe grózdyje

10. Proteza: protetsko /i/ protetsko v

učiti vúčity, ujak vújča, sat vúra, otac jótec, Ana Jóna,

oko jóko, usuditi se xúpaty, umrijeti xmréty

11. Prezent glagola htjeti

Ja hoću. Jó bom/bódem. Mi hoćemo. Mí bomo/bódemo.

Ti hoćeš. Tí boš/bódeš. Vi hoćete. Ví bote/bódete.

On hoće. Ón bo/bódeš. Oni hoće. Óny bodo/bódejo.

12. Oblici imenice kóí i deklinacija

N jd. <i>čér</i>	mn. <i>čéry</i>
G jd. <i>čéry</i>	mn. <i>čéry</i>
D jd. <i>čéry</i>	mn. <i>čéryma</i>
A A jd. <i>čér</i>	mn. <i>čéry</i>
V jd. <i>čér</i>	mn. <i>čéry</i>
L jd. <i>čéry</i>	mn. <i>čéryma</i>
I jd. <i>čéry/čerjóm</i>	mn. <i>čéryma/čerjómy</i>

IME I PREZIME: Katarina Frančić

GODINA ROĐENJA: 1. listopada 1937.

MJESTO ROĐENJA: Sveta Marija

OČEVO MJESTO ROĐENJA: Sveta Marija

MAJČINO MJESTO ROĐENJA: Sveta Marija

BROJ PREDAKA ROĐENIH U OBAVJESNIKOVU MJESTU ROĐENJA: 4

MJESTO IZ KOJEG JE BRAČNI DRUG: Sveta Marija

GDJE JE I KOLIKO DUGO OBAVJESNIK ŽIVIO IZVAN SVOGA MJESTA?
Obavjesnica nije živjela izvan svojega mjesta

JE LI PISMEN? Da

ŠKOLOVANJE: osnovna škola (5 razreda)

ZANIMANJE: domaćica

TELEFONSKI BROJ: 040/660-120

ALIJETETI

1. Jednak refleks jata i poluglasa

Vjetar jako puše. *Véter jòko puše.*

Priroda je lijepa. *Príroda je lépa.*

Mjesec je pun. *Míésec je pún.*

Bijelo platno *Bélo plótno.*

Poluglas: Dan je lijep. *Dén je lépy.*

San mu je pao na oči. *Sén mo je ópal na jóčy.*

2. Jednak refleks stražnjega nazala i slogotvornoga /l/

Na obrazu mu je suza. *Na obrózo mo je sóza.*

Boli me ruka. *Bolí me rōka.*

Desna ruka je jača od lijeve. *Désna rōka je jákša od léve.*

Sunce se sakrilo iza oblaka. *Sōnce se skrīlo za oblāke.*

3. Kajkavska akcentuacija (Iz snimljenog govora.)

4. Mijenjanje artikulacije (zatvaranje) ili redukcija neakcentiranih vokala (i slogova)

Idem tamo. *Īdem tām.*

Dodi ovamo. *Dōjdy sīm.*

Radit ću. *Délal bom.*

5. Sekvencija /rj/ kao relikat palatalnoga /r/

More je plavo. *Móre/mórje je plóvo.*

Djeca se vole kupati u moru. *D'éca se vôle kópaty v móro/mórjo.*

Gora je zelena. *Góra je zeléna.*

Sutra moram orati. *Zútra móram oráty.*

Djed ore njivu. *Déda órije/óre nívo.*

6. Sekundarni skup lj

N jd. *sol* I jd. *ólviem*

N jd. *ulje* I jd. *solvjóm i soljóm*

7. Skupovi labijal+ j

groblje *gróbyje*

grmlje *grmvyje i grmjje*

zdravlje *zdróvyje i zdróvjje*

8. Kajkavske depalatalizacije

Ljudi su ponekad zli. *Lúdy so négda xmóův/xúdy.*

Konj mi je najdraža životinja. *Kón mí je nájdrážeša živótińa.*

9. Uporaba prijedloga vu/ v

Idem u školu. *Ídem f škólo.*

U kući je toplo. *F xížv je tóplo.*

Kao dio prefiksa: *udovica* *dovíca*

vnuk *vnúk i únuk*

ustati *státi se*

umrijeti *xmréty*

ubiti *xmórity*

10. Kajkavski rezultati primarne i sekundarne jotacije

ognjište *jógñišče*

doći *dójtvy*

poći *ítvy*

otići *dítvy i odítvy*

naći *nójtvy*

11. Primarno povećani broj samoglasničkih fonema (Iz snimljenoga govora)

13. Sustavno obezvučenje zvučnoga šumnika na početku riječi

Njegov grob je prekrio snijeg. *Ñégvoga gróba je prékril snék.*

Vrag ti ne da mira. *Vrók tí né da míra.*

Mraz je prekrio livadu. *Mrás je prékril lívado*

To što je rekao je laž. *Tó káj je rékel je lóš.*

14. Zamjenica *kaj* i njezini kompoziti

Što je to? *Káj je tó?*

Nešto se događa. *Nékaj se dogóžja.*

Ništa se nije dogodilo. *Nikaj se né dógodilo.*

Zašto si otišao? *Zákaj si díšel?*

15. Uopćenje jednadžbe A sg. = G sg. u m.r.

Stavio je nož na stol. *Dél je nóža na stól.*

Nema noža an stolu. *Néma nóža na stólo.*

Donesi mi šesir. *Dónesi mi škrlóka*

Kupit ću si šesir. *Kúpil ti bom škrlóka.*

16. Gubljenje morfološke posebnosti V sg.

Ivane, otvori vrata! *Ívan, ópry vróta!*

Susjede, dođi na ručak! *Sósed, dójdy na óbed.*

17. Uopćenje komparativa s elementom /š/ u tvorbenome morfemu

Moj brat je jači od tebe. *Mój brát je jákšy od tebe.*

Moj tata je veći od tvog tate. *Mój táty je vékšy od tvojea tátija.*

Marko je bogatiji od Ivana. *Márko je bogatěšy od Ívana.*

Ana je slađa od Marije. *Ána je slájša/slójša/slátkeša od Máriae.*

Marija je mlađa od Ane. *Máriae je mlájša/mlójša od Áne.*

18. Tvorba futura: jedan složeni oblik za oba futura + mogućnost izricanja futura

prostim oblikom

Ja ću plesati. *Jó bom/bódem plésala.*

Ti ćeš plesati. *Tí boš/bódeš plésal.*

On će plesati. *Ón bo/bóde plésal.*

Mi ćemo plesati. *Mí bomo/bódemo plésaly.*

Vi ćete plesati. *Ví bote/bódete plésaly.*

Oni će plesati. *Óny bodo/bódejo plésaly.*

19. Morfološko i funkcionalno razlikovanje infinitiva i supina

Infinitiv: *Ja ću stajati.* *Jó bom stóla.*

On će trčati. *Ón bo béžal.*

Supin: *Idem spavati.* *Ídem spót.*

Nemoj gledati. *Naj glédaty.*

Nemoj otići. Naj dity/odity.

20. Sustavna uporaba određenoga pridjevskog lika i u predikatnome proširku

Stol je nov. Stól je nóvy.

Poštar je star. Póštar je stórv.

On je čist. Ón je čistv.

ALTERITETI

1. Refleks jata koji djelomice odstupa od prve kajkavske jednadžbe (Iz snimke (odstupa li ili ne)

2. Nekajkavski refleksi /o/ i /l/ (> /u/: su, A sg. roku/ruku)

Boli me ruka. Bolí me róka.

Pogledaj mi ruku. Poglé mí róko

3. Sekvencija /jt/ u infinitivnoj i sekvencija /jd/ u prezentskoj osnovi kompozita glagola *idti > iti

Prezentska osnova: Dođi sa mnom. Dójdvy z ménom.

Pođi za mnom. Hódy za menom.

Infinitivna osnova: Moram doći k tebi. Móram dójty k téby.

Voljela bi poći s tobom. Vólela by itvy s tébom.

4. Rotacizam u prezentskoj osnovi glagola moći: moreš, nemrem

Ja mogu/ne mogu. Jó mórem/némrem.

Ti možeš/ne možeš. Tí móreš/némreš.

On može/ne može. Ón móre/némre.

Mi možemo/ne možemo. Mí móremo/némremo.

Vi možete/ne možete. Ví mórete/némrete.

Oni mogu/ne mogu. Óny móro/mórejo / némro/némrejo.

5. Krajnje slogovno /l/:

- zadržano bez izmjene: *Andeo leti.* *Anžel letí*

6. Konsonantske skupine:

- neizmijenjena starojezična skupina /čr/ → *crv* *čřfi čřf*, *crn* *čřny*, *crven* *čřlěny*
čřlěny, *crijevo* *čřévo*

- skupine /št/, /šp/, /šk/ uglavnom u primljenica: *šešir (škrlak)* *škrłók*, *štediti (šparati)*
špóraty

- */vs/ > /øs/ ili /fs/: *Svi su se dobro najeli.* *Sí so se dóbro nájely.*

- */vk/ > /øk/ → *unuk* *vnúk i únuk*, *jučer* *fčěra*

- redukcija /v/ unutar konsonantske skupine s /r/ ili /r/ u istome ili u sljedećemu slogu:
tvrd *třdo*

čtvrta *čřtřtek*

Volim tvrdo kuhano jaje. *Vólym třdo kúxano jájce*

Svekrva živi iznad nas. *Svekrva žíví nad námý.*

7. Izjednačenje prijedloga izi s u jednome liku, pretežno z:

Pao je s konja. *Ópal je s kóna.*

Dolazim iz Štrukovca. *Dólazim/doxóžam Štrúkovca.*

Izgubio sam kartu. *Zgúbil sem korto.*

Izišao je iz kuće. *Zišel sem s xíže.*

8. Oblici plurala u deklinaciji:

- neproširena osnova u množinskim oblicima imenica m. r.:

Kupili smo volove. *Kúpily smo vóle.*

Gledam golubove. *Gledím gólobe.*

Tražim puževe. *Íščem póže.*

Zabio sam golove. Zábil sam góle.

- nerelacijski morphem /ov/ (> /of/) u osnovi ispred morfema /ø/ u G pl. imenica m. r.:

pet susjeda pét sósedof/sósedy, sedam dječaka sedem dečókof/déčky

- morphem /ø/ u G pl. imenica s. i ž. r.:

pet sela (pet sel) pét sél/ pét sély, pet žena (pet žen) pét žen/pét žény

- ishodišnojezična nejednakost oblika DLI pl. imenica i imeničkih riječi svih triju rodova:

Idem prema našim volovima. Ídem préma nášv vólvy / nášvyma vólyma.

Reci našim prijateljima da ću doći. Rěčv nášym prijátelom / nášvyma prijátelima da bom dóšel.

Nije mogao stajati na nogama. Néje mógel stóty na nogój / nógama.

- morphem 3. l. pl. prezenta ujednačen na dočetak /jo/ ili /ju/:

Oni beru trešnje. Óny bérejo/béro čeréšnje., Oni misle da ćemo mi doći. Óny míslijo/mísle da bómo mí došly.

9. Skupina zgi, zdj:

mozak mózak i móžžany, grožđe grózdije

10. Proteza: protetsko /i/ protetsko v

učiti vúčity, ujak vújča, sat vúra, otac jótec, Ana Jóna,

oko jóko, usuditi se xúpaty, umrijeti xmréty

11. Present glagola htjeti

Ja hoću. Jó bom/bódem. Mi hoćemo. Mí bomo/bódemo.

Ti hoćeš. Tí boš/bódeš. Vi hoćete. Ví bote/bódeće.

On hoće. Ón bo/bódeš. Oni hoće. Óny bodo/bódejo.

12. Oblici imenice kći i deklinacija

N jd. <i>čér</i>	mn. <i>čéry</i>
G jd. <i>čéry</i>	mn. <i>čéry</i>
D jd. <i>čéry</i>	mn. <i>čéryma</i>
A A jd. <i>čér</i>	mn. <i>čéry</i>
V jd. <i>čér</i>	mn. <i>čéry</i>
L jd. <i>čéry</i>	mn. <i>čéryma</i>
I jd. <i>čéry/čerjóm</i>	mn. <i>čéryma/čerjómy</i>

IME I PREZIME: Marija Pintar

GODINA ROĐENJA: 20. srpnja 1951.

MJESTO ROĐENJA: Sveta Marija

OČEVO MJESTO ROĐENJA: Sveta Marija

MAJČINO MJESTO ROĐENJA: Donji Mihaljevec

BROJ PREDAKA ROĐENIH U OBAVJESNIKOVU MJESTU ROĐENJA: 4

MJESTO IZ KOJEG JE BRAČNI DRUG: Sveta Marija

GDJE JE I KOLIKO DUGO OBAVJESNIK ŽIVIO IZVAN SVOGA MJESTA?
Obavjesnica nije živjela izvan svojega mjesta.

JE LI PISMEN? Da

ŠKOLOVANJE: osnovna škola (8 razreda)

ZANIMANJE: domaćica

TELEFONSKI BROJ: ----

ALIJETETI

1. Jednak refleks jata i poluglasa

Vjetar jako puše. Véter jòko púše.

Priroda je lijepa. Príroda je lépa.

Mjesec je pun. M'ésec je pún.

Bijelo platno Bélo plótno.

Poluglas: Dan je lijep. Dén je lépy.

San mu je pao na oči. Sén mo je ópal na jòčy.

2. Jednak refleks stražnjega nazala i slogotvornoga /l/

Na obrazu mu je suza. Na obrózo mo je sóza.

Boli me ruka. Bolí me ròka.

Desna ruka je jača od lijeve. *Désna róka je jákša od léve.*

Sunce se sakrilo iza oblaka. *Sónce se skrilo za obláke.*

3. Kajkavska akcentuacija (Iz snimljenoga govora.)
4. Mijenjanje artikulacije (zatvaranje) ili redukcija neakcentiranih vokala (i slogova)

Idem tamo. *Ídem tám.*

Dođi ovamo. *Dójdvy sím.*

Radit ću. *Délal bom.*

5. Sekvencija /rj/ kao relikat palatalnoga /r/

More je plavo. *Móre je plóvo.*

Djeca se vole kupati u moru. *D'éca se vóle kópaty v móro.*

Gora je zelena. *Góra je zeléna.*

Sutra moram orati. *Zútra móram oráty.*

Djed ore njivu. *Déda óre nívo.*

6. Sekundarni skup lj

N jd. *sol* I jd. *ólvjem*

N jd. *ulje* I jd. *solvjóm i soljóm*

7. Skupovi labijal+ j

groblje *gróbvje*

grmlje *grmvyje i grmjje*

zdravlje *zdróvyvje i zdróvjje*

8. Kajkavske depalatalizacije

Ljudi su ponekad zli. *Lúdy so négda xmóónv.*

Konj mi je najdraža životinja. *Kón mi je najdražeša životiña.*

9. Uporaba prijedloga vu/ v

Idem u školu. *Ídem f škólo.*

U kući je toplo. F xížv je tóplo.

Kao dio prefiksa: *udovica dovíca*

vruk vnúk

ustati státí se

umrijeti xmréty

ubiti xmórity

10. Kajkavski rezultati primarne i sekundarne jotacije

ognjište jógnišče

doći dòjty

poći ítv

otići dítvi odítv

naći nójty

11. Primarno povećani broj samoglasničkih fonema (Iz snimljenoga govora)

12. Sustavno obezvučenje zvučnoga šumnika na dočetu riječi

Njegov grob je prekrilo snijeg. Négvoga gróba je prékril snék.

Vrag ti ne da mira. Vrók tí né da míra.

Mraz je prekrilo livadu. Mrás je prékril lívado

To što je rekao je laž. Tó káj je rékel je lóš.

13. Zamjenica *kaj* i njezini kompoziti

Što je to? Káj je tó?

Nešto se događa. Nékaj se dogóža.

Ništa se nije dogodilo. Nikaj se né dógodilo.

Zašto si otišao? Zákaj si díšel?

14. Upćenje jednadžbe A sg. = G sg. u m.r.

Stavio je nož na stol. Dél je nóža na stól.

Nema noža an stolu. Néma nóža na stólo.

Donesi mi šešir. *Dónesi mí škrlóka*

Kupit ću si šešir. *Kúpil tí bom škrlóka.*

15. Gubljenje morfološke posebnosti V sg.

Ivane, otvori vrata! *Ívan, ópry vróta!*

Susjede, dođi na ručak! *Sósed, dójdy na óbed.*

16. Uopćenje komparativa s elementom /š/ u tvorbenome morfemu

Moj brat je jači od tebe. *Mój brát je jákšy od tebe.*

Moj tata je veći od tvog tate. *Mój táty je vékšy od tvojeга tátija.*

Marko je bogatiji od Ivana. *Márko je bogatěšy od Ívana.*

Ana je slađa od Marije. *Ána je slájša/slójša/slátkeša od Márije.*

Marija je mlađa od Ane. *Márija je mlájša/mlójša od Áne.*

17. Tvorba futura: jedan složeni oblik za oba futura + mogućnost izricanja futura

prostim oblikom

Ja ću plesati. *Jó bom/bódem plésala.*

Ti ćeš plesati. *Tí boš/bódeš plésal.*

On će plesati. *Ón bo/bóde plésal.*

Mi ćemo plesati. *Mí bomo/bódemo plésaly.*

Vi ćete plesati. *Ví bote/bódeťe plésaly.*

Oni će plesati. *Óny bodo/bódejo plésaly.*

18. Morfološko i funkcionalno razlikovanje infinitiva i supina

Infinitiv: *Ja ću stajati.* *Jó bom stóla.*

On će trčati. *Ón bo béžal.*

Supin: *Idem spavati.* *Ídem spót.*

Nemoj gledati. *Naj glédaty.*

Nemoj otići. *Naj díty/odíty.*

19. Sustavna uporaba određenoga pridjevskog lika i u predikatnome proširku

Stol je nov. *Stól je nóvy.*

Poštar je star. *Póštar je stóry.*

On je čist. *Ón je čísty.*

ALTERITETI

1. Refleks jata koji djelomice odstupa od prve kajkavske jednadžbe (Iz snimke (odstupa li ili ne)

2. Nekajkavski refleksi /o/ i /l/ (> /u/: su, A sg. roku/ruku)

Boli me ruka. *Bolí me róka.*

Pogledaj mi ruku. *Poglé mi róko*

3. Sekvencija /jt/ u infinitivnoj i sekvencija /jd/ u prezentskoj osnovi kompozita glagola *idti > iti

Prezentska osnova: *Dođi sa mnom.* *Dójdj z ménom.*

Pođi za mnom. *Hódy za menom.*

Infinitivna osnova: *Moram doći k tebi.* *Móram dójty k téby.*

Voljela bi poći s tobom. *Vólela by íty s tébom.*

4. Rotacizam u prezentskoj osnovi glagola moć: moreš, nemrem

Ja mogu/ne mogu. *Jó mórem/némrem.*

Ti možeš/ne možeš. *Tí móreš/némreš.*

On može/ne može. *Ón móre/némre.*

Mi možemo/ne možemo. *Mí móremo/némremo.*

Vi možete/ne možete. *Ví mórete/némrete.*

Oni mogu/ne mogu. *Óny móro/mórejo / némro/némrejo.*

5. Krajnje slogovno /l/:

- zadržano bez izmjene: *Andeo leti.* *Anžel letí*

6. Konsonantske skupine:

- neizmijenjena starojezična skupina /čr/ → *crv* *čřf*, *crn* *čřny*, *crven* *čřlěny*
čřlěny, *crijevo* *čřévo*

- skupine /št/, /šp/, /šk/ uglavnom u primljenica: *šešir* (*škrlak*) *škrłók*, *štediti* (*šparati*)
špóraty

- */vs/ > /øs/ ili /fs/: *Svi su se dobro najeli.* *Sí so se dóbro nájely.*

- */vk/ > /øk/ → *unuk* *vnúk*, *jučer* *fčěra*

- redukcija /v/ unutar konsonantske skupine s /r/ ili /r/ u istome ili u sljedećemu slogu:
tvrdo *třdo*

čtvrta *čřřtek*

Volim tvrdo kuhano jaje. *Vólym třdo kúxano jájce*

Svekrva živi iznad nas. *Svekrva živí nad námy.*

7. Izjednačenje prijedloga izi s u jednome liku, pretežno z:

Pao je s konja. *Ópal je s kóna.*

Dolazim iz Štrukovca. *Dólazim/doxóžam Šřřkovca.*

Izgubio sam kartu. *Zgúbil sem korto.*

Izišao je iz kuće. *Zišel sem s xíže.*

8. Oblici plurala u deklinaciji:

- neproširena osnova u množinskim oblicima imenica m. r.:

Kupili smo volove. *Kúpily smo vóle.*

Gledam golubove. *Gledím gólobe.*

Tražim puževe. *Íščem póže.*

Zabio sam golove. *Zábil sam góle.*

- nerelacijski morfem /ov/ (> /of/) u osnovi ispred morfema /ø/ u G pl. imenica m. r.:

pet susjeda *pét sósedy*, *sedam dječaka* *sedem děčky*

- morfem /ø/ u G pl. imenica s. i ž. r.:

pet sela (pet sel) *pét sél/ pét sély*, *pet žena (pet žen)* *pét žen/ pét ženy*

- ishodišnojezična nejednakost oblika DLI pl. imenica i imeničkih riječi svih triju rodova:

Idem prema našim volovima. *Ídem préma nášyma vólyma.*

Reci našim prijateljima da ću doći. *Rěčy nášyma prijatelima da bom dóšel.*

Nije mogao stajati na nogama. *Néje mógel stóty na nogój/ nógama.*

- morfem 3. l. pl. prezenta ujednačen na dočetak /jo/ ili /ju/:

Oni beru trešnje. *Óny bérejo/béro čeréšnje.*, *Oni misle da ćemo mi doći.* *Óny míslijo/mísle da bómo mí došly.*

9. Skupina zgi, zdj:

mozak *mózak i móžžany*, *grožđe* *grózdvyje*

10. Proteza: protetsko /i/ protetsko /v/

učiti *vúčity*, *ujak* *vújča*, *sat* *vúra*, *otac* *jótec*, *Ana* *Jóna*,

oko *jóko*, *usuditi se* *xúpaty*, *umrijeti* *xmréty*

11. Prezent glagola htjeti

Ja hoću. *Jó bom/bódem.* *Mi hoćemo.* *Mí bomo/bódemo.*

Ti hoćeš. *Tí boš/bódeš.* *Vi hoćete.* *Ví bote/bódete.*

On hoće. *Ón bo/bódeš.* *Oni hoće.* *Óny bodo/bódejo.*

12. Oblici imenice kći i deklinacija

N jd. *čer/čerka*

mn. *čery/čerke*

G jd. <i>čěry/čěrķe</i>	mn. <i>čěry/čěrķe</i>
D jd. <i>čěry/čěrķy</i>	mn. <i>čěryma/čěrķama</i>
A A jd. <i>čěr/čěrķa</i>	mn. <i>čěry/čěrķe</i>
V jd. <i>čěr/čěrķa</i>	mn. <i>čěry/čěrķe</i>
L jd. <i>čěry/čěrķy</i>	mn. <i>čěryma/čěrķama</i>
I jd. <i>čěry/čěrjóm/čěrķom</i>	mn. <i>čěryma/čěrjómy/čěrķama</i>

IME I PREZIME: Đurđica Erdelji

GODINA ROĐENJA: 23. ožujka 1966.

MJESTO ROĐENJA: Sveta Marija

OČEVO MJESTO ROĐENJA: Draškovec

MAJČINO MJESTO ROĐENJA: Sveta Marija

BROJ PREDAKA ROĐENIH U OBAVJESNIKOVU MJESTU ROĐENJA: 4

MJESTO IZ KOJEG JE BRAČNI DRUG: Sveta Marija

GDJE JE I KOLIKO DUGO OBAVJESNIK ŽIVIO IZVAN SVOGA MJESTA?
Obavjesnica nije živjela izvan svojega mjesta.

JE LI PISMEN? Da

ŠKOLOVANJE: četverogodišnja srednja strukovna škola

ZANIMANJE: poljoprivredni tehničar

TELEFONSKI BROJ: 040/660-299

ALIJETETI

1. Jednak refleks jata i poluglasa

Vjetar jako puše. *Véter jòko puše.*

Priroda je lijepa. *Príroda je lépa.*

Mjesec je pun. *Míésec je pún.*

Bijelo platno *Bélo plótno.*

Poluglas: Dan je lijep. *Dén je lépy.*

San mu je pao na oči. *Sén mo je ópal na jóčy.*

2. Jednak refleks stražnjega nazala i slogotvornoga /l/

Na obrazu mu je suza. *Na obrózo mo je sóza.*

Boli me ruka. *Bolí me rōka.*

Desna ruka je jača od lijeve. *Désna rōka je jákša od léve.*

Sunce se sakrilo iza oblaka. *Sōnce se skrīlo za oblāke.*

3. Kajkavska akcentuacija (Iz snimljenog govora.)

4. Mijenjanje artikulacije (zatvaranje) ili redukcija neakcentiranih vokala (i slogova)

Idem tamo. *Īdem tām.*

Dodi ovamo. *Dōjdy sím.*

Radit ću. *Délal bom.*

5. Sekvencija /rj/ kao relikat palatalnoga /r/

More je plavo. *Móre je plóvo.*

Djeca se vole kupati u moru. *D'éca se vôle kópaty v móro.*

Gora je zelena. *Góra je zeléna.*

Sutra moram orati. *Zútra móram oráty.*

Djed ore njivu. *Déda óre nívo.*

6. Sekundarni skup lj

N jd. *sol* I jd. *ólviem*

N jd. *ulje* I jd. *solvjóm i soljóm*

7. Skupovi labijal+ j

groblje *gróbyje*

grmlje *gřmyje i gřmje*

zdravlje *zdróvyje i zdróvjje*

8. Kajkavske depalatalizacije

Ljudi su ponekad zli. *Lúdy so négda xmóny.*

Konj mi je najdraža životinja. *Kón mí je nájdrážeša živótiņa.*

9. Uporaba prijedloga vu/ v

Idem u školu. *Ídem f škólo.*

U kući je toplo. *F xížv je tóplo.*

Kao dio prefiksa: *udovica* *dovíca*

vnuk *vnúk*

ustati *státi se*

umrijeti *xmréty*

ubiti *xmórity*

10. Kajkavski rezultati primarne i sekundarne jotacije

ognjište *jógñišče*

doći *dójtvy*

poći *ítvy*

otići *dítvy i odítvy*

naći *nójtvy*

11. Primarno povećani broj samoglasničkih fonema (Iz snimljenoga govora)

12. Sustavno obezvučenje zvučnoga šumnika na dočetu riječi

Njegov grob je prekrio snijeg. *Ñégvoga gróba je prékril snék.*

Vrag ti ne da mira. *Vrók tí né da míra.*

Mraz je prekrio livadu. *Mrás je prékril lívado*

To što je rekao je laž. *Tó káj je rékel je lóš.*

13. Zamjenica *kaj* i njezini kompoziti

Što je to? *Káj je tó?*

Nešto se događa. *Nékaj se dogóžja.*

Ništa se nije dogodilo. *Nikaj se né dógodilo.*

Zašto si otišao? *Zákaj si díšel?*

14. Uopćenje jednadžbe A sg. = G sg. u m.r.

Stavio je nož na stol. *Dél je nóža na stól.*

Nema noža an stolu. *Néma nóža na stólo.*

Donesi mi šesir. *Dónesi mi škrlóka*

Kupit ću si šesir. *Kúpil tí bom škrlóka.*

15. Gubljenje morfološke posebnosti V sg.

Ivane, otvori vrata! *Ívan, ópry vróta!*

Susjede, dođi na ručak! *Sósed, dójdy na óbed.*

16. Uopćenje komparativa s elementom /š/ u tvorbenome morfemu

Moj brat je jaći od tebe. *Mój brát je jákšy od tebe.*

Moj tata je veći od tvog tate. *Mój táty je vékšy od tvojea tátija.*

Marko je bogatiji od Ivana. *Márko je bogatěšy od Ívana.*

Ana je slađa od Marije. *Ána je slájša/slójša/slátkeša od Márije.*

Marija je mlađa od Ane. *Márija je mlájša/mlójša od Áne.*

17. Tvorba futura: jedan složeni oblik za oba futura + mogućnost izricanja futura

prostim oblikom

Ja ću plesati. *Jó bom/bódem plésala.*

Ti ćeš plesati. *Tí boš/bódeš plésal.*

On će plesati. *Ón bo/bóde plésal.*

Mi ćemo plesati. *Mí bomo/bódemo plésaly.*

Vi ćete plesati. *Ví bote/bódete plésaly.*

Oni će plesati. *Óny bodo/bódejo plésaly.*

18. Morfološko i funkcionalno razlikovanje infinitiva i supina

Infinitiv: *Ja ću stajati.* *Jó bom stóla.*

On će trčati. *Ón bo béžal.*

Supin: *Idem spavati.* *Ídem spót.*

Nemoj gledati. *Naj glédaty.*

5. Krajnje slogovno /l/:

- zadržano bez izmjene: *Andeo leti.* *Anžel letí*

6. Konsonantske skupine:

- neizmijenjena starojezična skupina /čr/ → *crv* *čřf*, *crn* *čřny*, *crven* *čřlěny*
čřlěny, *crijevo* *čřévo*

- skupine /št/, /šp/, /šk/ uglavnom u primljenica: *šešir (škrlak)* *škrłók*, *štediti (šparati)*
špóraty

- */vs/ > /øs/ ili /fs/: *Svi su se dobro najeli.* *Sí so se dóbro nájely.*

- */vk/ > /øk/ → *unuk* *vnúk*, *jučer* *fčěra*

- redukcija /v/ unutar konsonantske skupine s /r/ ili /r/ u istome ili u sljedećemu slogu:
tvrd *třdo*

četvrtak *čřtřtek*

Volim tvrdo kuhano jaje. *Vólym třdo kúxano jájce*

Svekrva živi iznad nas. *Svekrva žíví nad námý.*

7. Izjednačenje prijedloga izi s u jednome liku, pretežno z:

Pao je s konja. *Ópal je s kóna.*

Dolazim iz Štrukovca. *Dólazim/doxóžam Štrúkovca.*

Izgubio sam kartu. *Zgúbil sem korto.*

Izišao je iz kuće. *Zišel sem s xíže.*

8. Oblici plurala u deklinaciji:

- neproširena osnova u množinskim oblicima imenica m. r.:

Kupili smo volove. *Kúpily smo vóle.*

Gledam golubove. *Gledím gólobe.*

Tražim puževe. *Íščem póže.*

Zabio sam golove. *Zábil sam góle.*

- nerelacijski morfem /ov/ (> /of/) u osnovi ispred morfema /ø/ u G pl. imenica m. r.:

pet susjeda *pét sósedy*, *sedam dječaka* *sedem děčky*

- morfem /ø/ u G pl. imenica s. i ž. r.:

pet sela (pet sel) *pét sél/ pét sély*, *pet žena (pet žen)* *pét žen/ pét ženy*

- ishodišnojezična nejednakost oblika DLI pl. imenica i imeničkih riječi svih triju rodova:

Idem prema našim volovima. *Ídem préma nášyma vólyma.*

Reci našim prijateljima da ću doći. *Rěčy nášyma prijátelima da bom dóšel.*

Nije mogao stajati na nogama. *Néje mógel stóty na nogój/ nógama.*

- morfem 3. l. pl. prezenta ujednačen na dočetak /jo/ ili /ju/:

Oni beru trešnje. *Óny bérejo/béro čeréšnje.*, *Oni misle da ćemo mi doći.* *Óny míslijo/míslje da bómo mí došly.*

9. Skupina zgi, zdj:

mozak *mózak*, *grožđe* *grózdvyje*

10. Proteza: protetsko /j/ i protetsko v

učiti *vúčity*, *ujak* *vújča*, *sat* *vúra*, *otac* *jótec*, *Ana* *Jóna*,

oko *jóko*, *usuditi se* *xúpaty*, *umrijeti* *xmréty*

11. Present glagola htjeti

Ja hoću. *Jó bom/bódem.* *Mi hoćemo.* *Mí bomo/bódemo.*

Ti hoćeš. *Tí boš/bódeš.* *Vi hoćete.* *Ví bote/bódete.*

On hoće. *Ón bo/bódeš.* *Oni hoće.* *Óny bodo/bódejo.*

12. Oblici imenice kći i deklinacija

N jd. <i>čér</i>	mn. <i>čéry</i>
G jd. <i>čéry</i>	mn. <i>čéry</i>
D jd. <i>čéry</i>	mn. <i>čéryma</i>
A A jd. <i>čér</i>	mn. <i>čéry</i>
V jd. <i>čér</i>	mn. <i>čéry</i>
L jd. <i>čéry</i>	mn. <i>čéryma</i>
I jd. <i>čéry</i>	mn. <i>čéryma</i>

9. Sažetak

Mjesni govor Svete Marije

U radu se opisuje govor Svete Marije, mjesta koje se nalazi u donjem, najistočnijem dijelu Međimurske županije. Taj govor pripada kajavskome narječju, međimurskome dijalektu, njegovu donjem poddijalektu i draškovečkoj podskupini govora, koja je prijelazna podskupina između preloške i donjodubravske skupine govora.

U radu se opisuju fonološke i morfološke jezične značajke svetomarskoga govora. U uvodnome se dijelu pozornost posvećuje kajavskome narječju i njegovim dijalektima. Posebno se obrađuje međimurski dijalekt koji se dijeli na tri poddijalekta: donji, srednji i gornji. Nakon toga ukratko je opisana povijest i sadašnjost mjesta Svete Marije. Na temelju zvučnih zapisa izvornih kazivačica svetomarskoga govora i Upitnika za terensko istraživanje kajkavskih govora opisane su fonološke (akcentuacija, vokalizam i konsonantizam) te morfološke jezične značajke (promjenjive i nepromjenjive vrste riječi) govora Svete Marije. Na temelju primjerā iz zvučnih zapisa te Upitnika za terensko istraživanje mjesnoga govora Svete Marije potvrđuje se pripadnost govora Svete Marije međimurskome dijalektu, njegovu donjem poddijalektu, odnosno draškovečkoj podskupini govora. U odnosu na susjedne govore svetomarski je govor jednak mjesnome govoru Donjega Mihaljevca, a razlikuje se od mjesnih govora Donjega Vidovca i Donje Dubrave.

Ključne riječi: kajkavsko narječje, međimurski dijalekt, draškovečka podskupina, svetomarski govor

10. Summary

Local speech of Sveta Marija

In this paper we describe the local speech of Sveta Marija, little town in lower and the most eastern part of Međimurje county. The speech belongs to Kajkavian idiom, dialect of Međimurje, its lower subdialect and Draškovec speech subgroup, which is a transitional subgroup between Prelog and Donja Dubrava speech group.

We analyze phonological and morphological linguistic features of Sveta Marija speech. In the introductory part we focus on Kajkavian idiom and its dialects. Particular emphasis was on Međimurje dialect that is divided in three subdialects: lower, middle and upper. This is followed by a short description of past and present of Sveta Marija. Based on soundtracks of authentic speakers of Sveta Marija speech and Questionnaire for field research of Kajkavian speech we identified phonological (accentuation, the use of vowels and consonants) and morphological characteristics (inflected and unchanging words) of Sveta Marija speech. From the examples, provided by soundtracks and Questionnaire for field research of local speech of Sveta Marija, we confirmed that the speech of Sveta Marija belongs to Međimurje dialect, its lower subdialect and Draškovec speech subgroup. In relation to other neighbouring speeches, the speech of Sveta Marija is similar to speech of Donji Mihaljevec and different from the speeches of Donji Vidovec and Donja Dubrava.

Key words: Kajkavian idiom, dialect of Međimurje, Draškovec speech subgroup, speech of Sveta Marija